ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

SOS!

Пробач, Тарасе!

СТОР. 9

Долі

Вірині шляхи

СТОР. 17

Спорт

Про себе, збірну і клуб...

СТОР. 21

№ 41 (4791) СУБОТА, 6 БЕРЕЗНЯ 2010 РОКУ WWW.GOLOS.COM.UA

Натхненницям добротворення

Привітання Голови Верховної Ради Володимира Литвина жінкам України

Шановні співвітчизниці, дорогі наші матері, дружини, доньки, сестри!

Сердечно вітаю вас зі святом, що символізує собою всеперемагаючу сутність весни, краси, чарівності, — Днем 8 Березня!

Особливе життєствердне начало цього свята обумовлене гармонійним та найповнішим поєднанням у ньому вічних загальнолюдських цінностей і чеснот: любові, материнства, добра, милосердя.

СТОР. 3

ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

2010-й — Рік ветеранів Великої Вітчизняної війни

Ранкове засідання 5 березня

Верховна Рада ухвалила постанову про проголошення 2010-го — Роком ветеранів Великої Вітчизняної війни 1941—1945 років, за це рішення проголосували 335 народних обранців. За словами доповідача Вадима Колесніченка, проголошення такого року передбачено раніше ухваленою постановою парламенту «Про рекомендації парламентських слухань на тему: «Про соціальне, медичне і пенсійне забезпечення ветеранів війни та відзначення 65-річча Перемоги у Великій Вітчизняній війні 1941—1945 років», однак її положення досі не виконано.

СТОР. 2

8 Березня — Міжнародний жіночий день

Добра нагода віддати шану людям, які нас люблять

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Учора Голова Верховної Ради України Володимир Литвин привітав зі святом весни — Міжнародним жіночим днем — жінок-журналістів, котрі висвітлюють роботу парламенту. — Це свято — великий день, — зазначив Володимир Литвин. — І треба подякувати жінкам, що вони його самі витворили, особливо враховуючи наше життя, коли живемо намірами. Цей день — добра нагода віддати шану людям, які нас люблять.

СТОР. 3

ПОДІЇ

«Нафтогаз» розрахувався за лютий

«Газпром» офіційно підтвердив, що «Нафтогаз України» розрахувався за лютневі поставки газу. **Як повідомили в управлінні інформації ВАТ «Газпром»,** «Нафтогаз України» повністю розрахувався за фактичний обсяг поставок газу в лютому 2010 року. При цьому конкретний обсяг поставок газу в Україну в лютому в «Газпромі» не уточнили. Раніше НАК «Нафтогаз України» повідомила, що вона в повному обсязі розрахувалася з «Газпромом». Компанія уточнила, що в лютому Україна імпортувала близько 2 млрд. куб. м російського газу на суму понад 600 мільйонів доларів.

Наздогнати Росію й перервати чорну смугу у відносинах

Президент України Віктор Янукович розраховує зробити в них «крутий поворот» у кращий бік. Про це він заявив учора, прибувши з офіційним візитом до Москви. Однією зі своїх цілей на посту глави української держави В. Янукович бачить потребу наздогнати РФ у соціально-економічному розвитку.

У свою чергу, Президент РФ Дмитро Медведєв також висловив надію, що «чорна смуга» у відносинах між Україною й Росією закінчиться, і вони набудуть якісно нового характеру. Про це він сказав, відкриваючи зустріч у форматі «один на один», **повідомляє Інтерфакс.**

СТОР. 11

Обережно, Карпати!

У високогір'ї Карпат найближчими днями зберігається небезпека сходження снігової лавини. Це тим більше небезпечно, що на вихідні тут очікуються складні погодні умови: сніг та мокрий сніг, місцями сильні опади, налипання мокрого снігу та ожеледь, попереджає прес-служба МНС України. А тим часом румунський інститут фізики землі повідомив про активність ділянки в Карпатах на кордоні з Україною. Вчені вважають, що це може призвести до землетрусу силою 8—9 балів за шкалою Ріхтера. В інституті стверджують, що гірський масив на кордоні з Україною має майже таку само активність, як у Чилі, потужний землетрус тут може статися у будь-який час, — **повідомляє ТСН.**

СТОР. 11

Для участі в X Паралімпійських іграх українській збірній виділено з держбюджету України 614 тисяч гривень

КОРОТКО

■ На вихідні в Криму оголошено штормове попередження. Тут можливі сильні дощі з мокрим снігом та посилення північно-східного вітру з переходом у північно-західний, пориви досягатимуть 22 метрів на секунду, **повідомляє прес-служба кримського управління МНС.**

■ На офіційному порталі міської влади Запоріжжя в результаті хакерської атаки виведено з доступу базу всіх нормативних документів за 2009 рік, **повідомляє прес-секретар міського голови Тетяна ГУЗЕНКО.**

■ Депутати Черкаської міськради дозволили комунальним підприємствам «Черкасиелектротранс» і «Черкаське експлуатаційне лінійне управління автомобільних шляхів» узяти банківські кредити на 1,5 мільйона гривень для погашення заборгованостей із заробітної плати перед своїми працівниками, **повідомляє прес-служба Черкаської міської ради.**

У НОМЕР

Формуємо імідж «правильного» студента, який успішно навчається, займається спортом і є активним у громадському житті

Заступник Голови Верховної Ради України Микола Томенко привітав учасників Всеукраїнського студентського форуму «Нові законодавчі ініціативи та Болонський процес в українському освітньому просторі», що проходить цими днями у Києві.

Під час форуму, на який зібралися активісти студентського самоврядування з різних регіонів країни, зокрема, буде обговорено й ухвалений у січні парламентом закон щодо питань студентського самоврядування. Нагадаємо, цей закон не лише упорядковує систему студентського самоврядування, а й значно розширює повноваження та функції органів студентського самоврядування.

Співавтор закону Микола Томенко зазначив, що в ньому йдеться не лише про збільшення повноважень студентського самоврядування, можливість студентів реально співкерувати своїми навчальними закладами та нести відповідальність за те, що відбувається, а передусім про зміну ідеології і статусу місця й ролі студентства загалом та студента зокрема. «На сьогодні, на жаль, у масовій свідомості сформувалася мода, згідно з якою «правильний» студент — це заможний студент, котрий більшість часу проводить у розвагах, а свої проблеми вирішує за допомогою статусу батьків. Натомість варто було б повернути моду на справді «правильного» студента — студента, який успішно навчається, займається спортом і є активним у громадському житті», — наголосив політик.

Микола Томенко висловив переконання, що саме посилення ролі студентського самоврядування, можливість реально впливати на життя навчального закладу, використовувати кошти для наукової, громадської, спортивної діяльності «дасть можливість в основу успіху студента покласти не родинні зв'язки чи гроші, а професійні здібності та працелюбство кожного студента».

Заступник Голови Верховної Ради також запропонував проаналізувати досвід тих вищих навчальних закладів, де вже не перший рік успішно діє система студентського самоврядування. «Необхідно пропагувати ті вузи, де досвід студентського самоврядування є найуспішнішим для того, щоб максимально швидко поширити його на навчальні заклади всієї країни», — сказав він.

Прес-служба
Миколи ТОМЕНКА.

Працівники Відділу з питань звернень громадян Апарату Верховної Ради України висловлюють глибоке співчуття консультанту підрозділу Куц Неллі Геннадіївні у зв'язку з тяжкою втратою — смертю матері
ЗАГОРОДНЬОЇ Валерії Дмитрівни.

2010-й — Рік ветеранів Великої Вітчизняної війни

ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Ранкове засідання 5 березня

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Проголосивши Рік ветеранів Великої Вітчизняної війни, народні депутати сподіваються, що це сприятиме безумовному виконанню вимог Закону «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту», яких нині в Україні налічується близько двох мільйонів осіб. Водночас В'ячеслав Кириленко закликав належно пошанувати всіх ветеранів, в тому числі й тих, які боролися за свободу і незалежність України в складі УПА. «Чому ми, шануючи ветеранів Великої Вітчизняної війни, не можемо пошанувати ветеранів УПА, хто воював на два фронти за незалежну Україну?» — запитав він та закликав нинішнього Президента запропонувати суспільству високу ідею національного примирення. А Володимир Карпук зазначив, що приклади такого примирення уже є, зокрема, у селі Колочава Закарпатської області вже збудовано пам'ятник, на якому викарбовано імена всіх ветеранів війни цього села — і тих, хто воював у складі Радянської Армії, і тих, хто був у лавах УПА.

Також парламентарії ухвалили постанову «Про заходи щодо збереження території гори Клементьєва (Узун-Сирт) в Автономній Республіці Крим». За словами доповідача, народного депутата Володимира Даниленка, сьогодні виникла реальна загроза знищення цієї гори з унікальними аеродинамічними властивостями як центру планеризму.

Геннадій Москаль, Валентин Матвєєв, Михайло Чечетов.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Ця загроза виникла після того, як у грудні 2009 року землю на горі було розпайовано, а нові власники виставили ділянки на продаж. Відповідно до цієї постанови гора Клементьєва оголошується об'єктом природно-заповідного фонду зі спеціальним правовим режимом, припиняється виконання раніше ухвалених рішень про надання у власність земельних ділянок у межах її території. За цю постанову проголосували 321 народний депутат.

У першому читанні схвалено законопроект про землі енергетики та правовий режим спеціальних зон енергетичних об'єктів.

На початку засідання головуючий привітав з днем народження народних депутатів Євгена Волинця, Марину Перестенко та Юрія Сербіна.

Сергій ЛАВРЕНЮК

Посилять контроль за виробництвом продуктів дитячого харчування

Вечірнє засідання 4 березня

У першому читанні народні депутати ухвалили зміни до Закону «Про дитяче харчування» (стосовно посилення вимог до виробництва та обігу продуктів дитячого харчування).

Щороку, за словами автора законопроекту, голови Комітету з питань охорони здоров'я Тетяни Бахтеєвої, в Україні народжується близько 500 тисяч дітей. Захворювання шлунково-кишкового тракту у малечі до одного року посідають п'яте місце серед всіх недуг. Лише в 2008 році, зауважила вона, 150 дітей у віці до трьох років стали інвалідами через захворювання шлунково-кишкового тракту. Які, як відомо, виникають переважно через вживання неякісної їжі.

У проекті містяться вимоги щодо безпечності та якості продуктів дитячого харчування, зокрема до питної води. Крім того, є заборона використання у виробництві продуктів дитячого харчування сировини, одержаної з генетично модифікованих організмів та продуктів (м'ясо, риба, птиця тощо), які були повторно заморожені.

За основу сесія ухвалила також зміни до статті 12 Закону «Про лікарські засоби» (щодо маркування лікарських засобів шрифтом Брайля) та зміни до деяких законодавчих актів України щодо спільної діяльності.

У першому читанні народні обранці ухвалили й зміни до Закону «Про транзит вантажів» (щодо митного оформлення). За словами заступника голови Комітету з питань транспорту і зв'язку Юрія Крука, законопроект запроваджує в морських портах України спрощений режим транзиту вантажів у контейнерах. Така форма оформлення, зауважив він, існує у понад 50 відсотках найбільших портів світу. Це, за словами депутата, позитивно вплине на нашу конкурентоспроможність.

Затим народні депутати розглянули доповнення до Закону «Про охорону земель» (щодо видачі та анулювання спеціальних дозволів на зняття та перенесення ґрунтового покриву). Доповідаючи це питання, голова Державного комітету із земельних ресурсів Олег Кулініч зауважив: стаття 168 Земельного кодексу передбачає, що землекористувачі не мають права знімати та переносити ґрунтовий покрив земельних ділянок без спеціального дозволу. Тож даний проект врегульовує це питання через запровадження спеціальних дозволів та визначення основних вимог до процедури видачі (анулювання) цих дозволів. За пропозицією профільного комітету цей проект було ухвалено за основу. За основу було підтримано і зміни до Закону «Про державну підтримку сільського господарства» (зокрема, щодо вдосконалення механізмів підтримки сільськогосподарських підприємств). Один із законопроектів передбачає стягнення пені та штрафів у разі, якщо покупець сільськогосподарської продукції прострочує терміни оплати за неї.

Крім того, у першому читанні та в цілому як закон сесія ухвалила зміни до Кримінально-процесуального кодексу (щодо виїмки матеріальних носіїв секретної інформації).

Насамкінець обранці розглянули зміни до статті 9 Закону «Про участь України в миротворчих операціях», підтримавши їх за основу та в цілому як закон.

Олена ГОРБУНОВА.

У нової коаліції буде конституційна більшість?

До нової парламентської коаліції вже виявила бажання ввійти така кількість народних депутатів, яка становить конституційну більшість. Про це заявив на брифінгу у Верховній Раді виконуючий обов'язки голови фракції Партії регіонів Олександр Єфремов.

«В нас уже є необхідна конституційна більшість народних депутатів для того, щоб створювати коаліцію і формувати уряд, — сказав він. — Сьогодні є конституційна більшість людей, які поставили свої підписи під певною дією — зі створення коаліції і формування уряду. В нас з усіма йдуть конструктивні переговори». О. Єфремов запевнив, що наступного тижня буде сформовано і нову коаліцію, і новий уряд. А також буде остаточно ухвалено як закон зміни до Регламенту стосовно формування коаліції у Верховній Раді.

У свою чергу депутат від «НУ—НС» Юрій Гримчак заявив, що у фракції «Наша Україна—Народна самооборона» вже зібрано 25 підписів народних депутатів, які готові ввійти до коаліції з Партією регіонів. За словами депутата, з ним також велися перемовини щодо входження до коаліції. І на його прохання йому продемонстрували підписи тих, хто вже погодився. «Це підписи під коаліцією між Партією регіонів та «Нашою Україною» згідно з тією пропозицією, яку зробила Партія регіонів», — сказав Ю. Гримчак. Депутат продемонстрував додаток до коаліційної угоди між фракціями Партії регіонів та «НУ—НС», у якому, зокрема, прізвища лідера фракції Миколи Мартиненка, Івана Плюща, Арсенія Яценюка, Петра Ющенка, депутатів від УНП, «Єдиного центру» — загалом 25 депутатів. Водночас Ю. Гримчак зауважив, що в проекті коаліційної угоди немає «жодних ані ідеологічних, ані посадових, моральних, матеріальних зацікавлень депутатів, хоча декларувалися ідеологічні засади створення такої коаліції».

Юліана ШЕВЧУК.

ПІДСУМКИ ТИЖНЯ

Крок за кроком

Дуже схоже, що події у Верховній Раді розвиваються за сценарієм Партії регіонів, розробленим задовго до президентських виборів. На це наштовхують логіка і послідовність дій, які відбулися протягом останнього тижня. Як сказав народний депутат від ПР Анатолій Толстоухов, — «крок за кроком».

Нагадаю: у вівторок припинила свою діяльність коаліція БЮТ, «НУ—НС» і Блоку Литвина. А в середу народні обранці висловили вотум недовіри Кабінету Міністрів Юлії Тимошенко. А в четвер прийняли у першому читанні зміни до закону про Регламент. За ними, якщо вони будуть прийняті остаточно, нова коаліція утвориться у форматі, який прогнозував «Голос України», — фракція Партії регіонів, Блок Литвина і комуністи. Окрім того, щоб коаліція була повноцінна, запросять депутатів з інших фракцій. Так, за деякими даними, до них можуть приєднатися представники «Єдиного центру» з «Нашої України — Народної самооборони».

Ще одним доказом підтвердження прогнозу нашого видання може служити імовірний склад нового Кабінету Міністрів, який учора з'явився у виданні, що входить до складу медіа-холдингу, до якого нібито причетний народний депутат від Партії регіонів Рінат Ахметов. За їхньою версією, головні посади в уряді обіймуть регіонали Микола Азаров та Борис Колесніков. Гуманітарний блок, у тому числі Міністерство освіти, віддадуть комуністам, на декілька посад, зокрема, віце-прем'єра з економічних питань та міністра АПК, претендують представники Блоку Литвина. І, що цікаво, — Міністерство з надзвичайних ситуацій може очолити представник «Єдиного центру», який, не виключено, може розчинитися у Партії регіонів. Поки що про розпуск Верховної Ради не йдеться, але такий варіант виключати не можна. І це підтвердив учора народний депутат від Партії регіонів Валерій Коновалюк у передачі на «5 каналі».

Отож, безумовно, наступний тиждень остаточно має підтвердити і наявність плану дій, і прогноз нашої газети у публікації «...той і замовляє музику».

Володимир КОРОЛЮК.

Добра нагода віддати шану людям, які нас люблять

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Глава парламенту пригадав вислів, з яким важко не погодитися: наразі люди змінюються — чоловіки стають менш мужніми, а жінки менш жіночними. Але водночас висловив переконання, що можливо, саме тому, на щастя, попри всі складнощі, нас обходять тяжкі проблеми. В. Литвин подякував усім жінкам за їхню мужність та чуйність, а парламентським журналісткам — за їхні оцінки та критику на адресу українського парламенту та його особисто. І побажав у житті «вічної юності та молодості», де, за висловом поета, «ніщо не проходить, а лише переходить». Особливо з урахуванням того, що не кожна жінка може сказати, що її життя було солодким.

Глава парламенту вручив відзнаки Верховної Ради — почесну грамоту Верховної Ради та цінний подарунок — парламентським журналісткам.

Коментуючи поточні політичні події, Володимир Литвин висловив думку, що до 9 березня жодних знакових новин не буде. Святкування Міжнародного жіночого дня плавно перейде у вшанування Тараса Шевченка, а вже з вівторка розгорнуться основні події. Тож у середу-четвер можна очікувати створення нової парламентської коаліції.

Юліана ШЕВЧУК.

Натхненницям добротворення

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Звеличене священним єством жінки — вінця творіння, берегині родинного тепла й затишку, осердя національної історії та культури — воно промовисто й усособлено одухотворяє наше земне буття. У цьому — вся його неповторність і спонукальна привабливість, невідбутна бажаність і зачаєна зворушливість. Це — унікальне свято, що за своєю природою не підпадає під жодні штучні приписи та суспільні стандарти, просторові кордони та вікові обмеження, соціальні, національні, культурні чи будь-які інші умовності та застереження.

Його всенародне віншування органічно проростає з безмірної ніжності і вдячності матері, повноправно грунтуючись на безумовному визнанні величності земного подвижництва жінки, жертовно принесеного служінню суспільним, трудовим, родинним інтересам. Цього дня з особливим відчуттям і пієтетом осягається безцінна сукупність усіх ваших кращих рис і якостей, їхня незглибима щедрість, чистота і мудрість. Символічно, що саме в цей час весняного оновлення нам дано переконливо відчути всю вагомість і значення ваших буттєвих зусиль, всеперемагаючу потугу життєствердної сили, непохитну опору духовності та моральності українського народу — передумову і запоруку його історичного розвою.

Відрадно, що в українському сьогоденні жінка традиційно продовжує відігравати визначальну роль як прекрасна спонука суспільного облагородження, рушійної сили національного поступу, натхненниця добротворення, найвища іпостась найкращих людських чеснот.

Тож нехай і далі вашими талантами, працею, волею, громадянською активністю примножуються слава, багатство і краса України.

Миру, добра вам, благополуччя, прихильності долі, здоров'я й радості на довгі і щасливі літа.

**Голова Верховної Ради України
Володимир ЛИТВИН.**

Справжнім чоловіком можна бути лише поруч із справжньою жінкою

Бути жінкою важко ще й тому, що здебільшого доводиться мати справу з чоловіками, писав класик англійської літератури Джозеф Конрад. Ми поцікавилися у жінок–парламентаріїв: чи відчувають вони себе рівними серед сильних і принципових колег, які неохоче пускають їх до влади.

Оксана БІЛОЗІР («НУ—НС»):

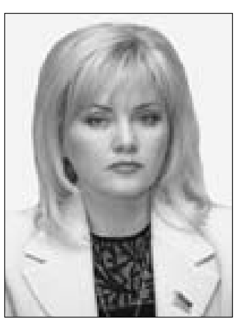

— Коли жінка проявляє наполегливість і бажання — їй все вдається. На жаль, наші жінки не мають амбіцій бути у владі. Як на мене, то чоловіки раді поділитися владою, інше питання: чи готові ми її взяти. Ми живемо в епоху зовсім інших можливостей. Насамперед тато й мама мають бути прикладом для молодого підростаючого покоління. Приклад домогосподарки, звичайно, хороший, але він не дає можливостей, не розвиває дитину, не дає їй стимулів. Особисто я цього свята не чекаю. Цей день використовую для привітання своїх близьких, товаришок.

Лілія ГРИГОРОВИЧ («НУ—НС»):

— Чоловіки не повинні пускати жінок до влади. Питання в тому, що ця жінка вміє крім того, що бути жінкою? Якщо ти хочеш перемагати — маєш бути фахівцем у своїй справі, іноді вдвічі професійнішою за чоловіків. Наша українська проблема полягає в іншому: законодавство у нас супер. Проблема в нас, жінках. Тому що коли вона руки в боки і три кута тримає і як вона хоче, так усе й грає, а виходить за межі дому і починає піч колупати: запросіть мене до танцю. Влада і управління країною — це не танець. Хочеш — іди і роби.

Інна БОГОСЛОВСЬКА (позафракційна):

— Лише поєднання чоловічого і жіночого становить силу. Свято 8 Березня — це свято, коли жінки відчувають себе жінками. Я рада, що 8 Березня стало святом жіночності, а не якоюсь там гендерної боротьби. Рівність жінок і чоловіків — це виклик для сучасного світу. Що стосується України, то в нашій політиці панують чоловіки і дуже важко пробиватися жінкам. Мене часто запитують: чому лише дуже сильні жінки пробиваються в політику. Тому що пробитися можна, лише маючи три двигуни. Тяжко. Але пробиваємося, і гадаю, що й надалі буде так.

Ірина БЕРЕЖНА (ПР):

— Є чудовий вислів Маргарет Тетчер: «Жінці потрібно зробити вдвічі більше, ніж чоловікові, для того, щоб її намагання були оцінені хоча б наполовину». Здебільшого це так і є. Але з другого боку, жінки мають і низку переваг. Деякі питання їм вирішувати набагато простіше. Бути жінкою-політиком не складно, складніше боротися із стереотипами. На жаль, чоловіки чомусь думають, що красиві жінки не можуть бути розумними, і навпаки. Тому ламати стереотипи набагато важче, ніж бути фахівцем.

Катерина ВАЩУК (Блок Литвина):

— У політиці поділу на стать немає. Ніхто не зважає на те, що ти жінка. Але, може, це й добре. Тому що ти розумієш, що це не гра. Це серйозна робота, певною мірою чоловіча. Тут треба мати холодний розум і гаряче серце, забути про жіночу емоційність і працювати на результат. Але все-таки думаю, що країна втрачає від того, що невелика присутність жінок у владі. Чому? Ми мислимо прагматичніше за чоловіків. Крім того,

жінки більш обов'язкові й у них чутливіше серце. Жінка може багато, якщо вона справді віддається роботі й хоче щось зробити. Це насамперед пов'язано з тим, що у своїй роботі вона спирається не на авторитарні методи, а на контакт з людьми, завоювання їхньої довіри.

Алла АЛЕКСАНДРОВСЬКА (КПУ):

— У політиці статева ознака не є вирішальною. Це достатньо жорстка сфера. І неважливо — чоловік ти чи жінка. Важливі знання, інтелект, наполегливість і вміння донести свою позицію. Жінки самі себе утискають, соромляться показувати ерудованість, йти в політику, громадську діяльність. Якщо жінка й бере участь у громадській роботі, то це сфера охорони здоров'я та виховання. Жінка має відійти від вузького поняття «захист своїх прав». До думки жінки мають дослухатися так само, як і до чоловіка. Але жінки недостатньо активні в політичному сенсі. Особисто я не роблю скидку чоловік ти чи жінка. Для мене важлива позиція людини. Моя позиція зустрічає повагу з боку політичних опонентів, тому я жодного разу не відчула якогось принизливого до себе ставлення як до жінки. Я можу викликати у когось неповагу, але лише у тих, хто не поділяє моїх поглядів. Але це боротьба.

Як бачимо, сучасні жінки до свята 8 Березня ставляться спокійно, без ейфорії. І вважають принизливим, коли про них згадують раз на рік і щось подарують. Адже жінка заслуговує на сюрпризи щодня. Щоправда, вона й сама вміє і робить їх так само щодня. З цим погодяться всі чоловіки.

Тож шануйте жінку, сильна половина людства! Адже почуватися справжнім чоловіком можна лише поруч із справжньою жінкою.

Олена ГОРБУНОВА.

Милим і чарівним!

Прийміть найтепліші вітання та найщиріші побажання з нагоди свята весни, ніжності й кохання — 8 Березня!

Це не випадковість, що це свято відзначається на початку весни, саме тієї щасливої пори, коли природа оживає й пробуджується після холодної зими, коли будь-яка людина з нетерпінням чекає на тепло, оновлення й ніжність.

Жінка багато в чому схожа на весну: лагідністю, красою, емоційністю, веселковою насиченістю почуттів. І саме завдяки вам — жінкам, вашій любові й доброті чоловіки долають негаразди, не втрачають надії і вірять у краще. Адже тепло і ласка сердець жінки-матері, дружини, коханої, її ніжна посмішка допомагають долати всі прикрощі нашого буття.

Сьогодні важко назвати хоч одну сферу діяльності, де не працювали б жінки, адже неможливо уявити собі професію без чарівних посмішок, дбайливих рук і небайдужих жіночих сердець. Ваші дзвінкі голоси та лагідні очі реально змінюють наше буття на краще, наповнюють життя новим змістом. Велика вам наша чоловіча вдячність за сумлінну працю, розуміння, сердечність, милосердя, якими сповнені ваші ніжні душі!

Нехай вас ніколи не оминає турбота чоловіків, а прекрасні почуття дарують натхнення для нових творчих успіхів і життєвих перемог!

Будьте коханими і кохайте,
а ми, чоловіки, робитимемо
все, щоб ви почувалися щасливими!

**З повагою,
Сергій МІЩЕНКО,
народний депутат України
від Блоку Юлії Тимошенко,
голова Комітету Верховної Ради
України з питань правової
політики.**

Постанова Верховної Ради України

Про внесення змін до календарного плану проведення шостої сесії Верховної Ради України шостого скликання

Верховна Рада України **постановляє**:

1. Внести зміни до календарного плану проведення шостої сесії Верховної Ради України шостого скликання, затвердженого Постановою Верховної Ради України від 19 січня 2010 року, стосовно роботи парламенту у березні 2010 року, передбачивши:

тиждень з 9 по 12 березня: 9 березня — засідання Погоджувальної ради, пленарні засідання; 10 березня — пленарне засідання, робота в комітетах, комісіях і фракціях; 11 березня — пленарні засідання; 12 березня — година запитань до Уряду, пленарне засідання;

тиждень з 15 по 19 березня — робота в комітетах, комісіях і фракціях.

2. Ця Постанова набирає чинності з моменту її прийняття.

**Голова Верховної Ради України
В. ЛИТВИН.**

м. Київ,
4 березня 2010 року.
№ 1929-VI.

Указ Президента України

Про заходи щодо забезпечення скорочення видатків Державного бюджету України

З метою скорочення в умовах фінансової кризи видатків Державного бюджету України на фінансування діяльності Президента України, місцевих державних адміністрацій, а також з метою забезпечення виконання Закону України «Про встановлення прожиткового мінімуму та мінімальної заробітної плати» **постановляю:**

1. Кабінету Міністрів України:

1) невідкладно вирішити в установленому порядку питання щодо скорочення заробітної плати Президента України на 50 відсотків;

2) передбачити при доопрацюванні законопроекту про Державний бюджет України на 2010 рік відповідне скорочення видатків на забезпечення діяльності Президента України, а також скорочення на 20 відсотків порівняно з видатками, визначеними на відповідні цілі у Державному бюджеті України на 2009 рік, видатків на забезпечення діяльності консультативних, дорадчих та інших допоміжних органів і служб, створених Президентом України для здійснення своїх повноважень, місцевих державних адміністрацій та направлення коштів, одержаних у результаті скорочення таких видатків, на виконання Закону України «Про встановлення прожиткового мінімуму та мінімальної заробітної плати».

2. Цей Указ набирає чинності з дня його опублікування.

Президент України В. ЯНУКОВИЧ.

м. Київ,
4 березня 2010 року.
№ 286/2010.

Міжнародному жіночому дню сто років

Рівно століття тому Клара Цеткін і Роза Люксембург запропонували заснувати нове свято — 8 Березня. Ми вирішили відшукати ровесниць цього свята, і з'ясувалося, що їх в Україні чимало.

До війни такого свята точно не було

Килина Григорівна Долганюк **(на знімку)** ось уже кілька десятків років не любить дивитися в дзеркало. Що, мовляв, там хорошого? А в молодості вона була незрівнянною красунею. Що очі, як озера сині, що волосся, яке шовком струмилося по плечах... Зараз вилиняли її очі, роки вибілили волосся. Немає вже колишньої Килини. А от характер залишився той самий — з перчинкою.

Зараз бабуся Килина вже й не згадає, коли їй уперше подарували квіти в Міжнародний день 8 Березня. До війни в її хаті цього свята точно не було. Коли померла мама, дівчинці було лише п'ять років. У багатодітну родину прийшла мачуха, і в домі запанували нові порядки. Вона, три її сестрички і брат усім говорили, що їхня тьотя-мама хороша, але за першої нагоди розлетілися із гнізда.

Килина рано вийшла заміж. Одне за одним у сім'ї народилося двоє дітей. Про яку роботу мудрувати жінці в місті, що будує кораблі, коли до того ж і чоловік суднобудівник? На Чорноморському суднобудівному заводі Килина працювала на найважчих дільницях нарівні з чоловіками — нагрівальницею, подавальницею, клепальницею... На зборах жінку хвалили, за приклад ставили... Потім була війна. За нею — повоєнна розруха... І знову не до квітів. Робота з ранку до ночі. Дарованим букетам у її житті майже не було місця. А от «домашніх» квітів вирощувала багато — на підвіконнях, на грядці біля будинку.

Бабуся Килина впевнена: найбільший і найгарніший букет її життя — дружна велика родина. У самому її центрі — вона, як старійшина, турботлива невістка Таїсія і люблячий син Віктор, якому от-от виповниться вісімдесят, а поруч — шестеро онуків і дванадцять правнуків!

Галина ПОРФИР'ЄВА.

Миколаїв.

Фото автора.

Грамоти і шовкові хустинки кращим трудівницям

Марія Крупіцька зі Старої Ушиці не пригадує, щоб 8 Березня якось святкували в її дитячі роки чи молодості. Цей день у колгоспі не був вихідний. До того ж побожні подоляни завжди орієнтувалися на те, що святкує церква. Жінка пригадує Масляну, Стрітення, коли молодь збиралася на гуляння та вечорниці. Відзначати 8 Березня почали пізніше, десь у 1960-ті роки. Тоді в колгоспі давали грамоти й на подарунки шовкові хустинки кращим трудівницям. Але головне, що діти приходили з онуками до батьків, накривали стіл, влаштовували родинне свято. Адже найкраще свято, коли не забувають діти.

Антоніна Громашевська з Кам'янця-Подільського теж каже, що такого свята в її молоді роки не було. Пригадує різні фізкультурні демонстрації, яскраві мітингові виступи «проти капіталістів» із костюмованими героями, Шевченківські свята, змагання хорових колективів, самодіяльних театрів міста, що влаштовувалися ранньою весною в «шевченківському театрі» — нині Будинок культури.

Я поцікавилася в наших істориків, чим пояснюються такі «провали» в пам'яті жінок. Мені прокоментували їх так: «На початку ХХ століття відбулося кілька жіночих демонстрацій проти розпалення першої світової війни. А на території Російської імперії жіночі демонстрації 23 лютого (це було 8 березня за новим стилем) 1917 року стали початком лютневої революції. Проте вже після 1920 року жінки втратили активність у публічних демонстраціях, відтак і свято поступово втрачає популярність. Оскільки цей день справді не був офіційним вихідним, то відзначали його працею. Уже після Другої світової війни, коли життя стало більш розміреним, у СРСР почали відзначати жіноче свято, до того ж воно поступово позбувалося політичного забарвлення, яке йому надала засновниця Клара Цеткін. Згодом було прийнято Указ Президії Верховної Ради СРСР від 8 травня 1965 року, що визначає: починаючи з 1966 року вважати 8 березня Міжнародним жіночим днем, відтак він став святом і неробочим днем.

Віра ШПИЛЬОВА.

Ветеранів привітали зі святом весни

Двадцять жінок, які пройшли дорогами війни, працювали в тилу, з Восьмим березня привітали вихованці станції юних техніків Тернополя. Діти співали, танцювали, декламували для гостей, а вони були раді спілкуванню як між собою, так і з юним поколінням. Особливо аплодували виступу зразкового танцювального колективу «Бджілка». Таке свято для жінок-ветеранів улаштувала міська організація товариства Червоного Хреста. Тут лише пошкодували, що не могли запросити всіх жінок, юність яких обпалила війна. Коштами на солодкий стіл і подарунки допомогли спонсори. За словами голови міської організації ветеранів Ольги Старченко, вони ніби повернулися в молоді роки.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

Тернопільська область.

А княгиня Ольга окремо

(Спроба святкового фоторепортажу)

З нагоди 8 Березня годиться носити жінок на руках. Звісно, хочеться, щоб при цьому жінка була і чарівна, і неважка. Можливо, найкраще, якщо це буде актриса-травесті. Бо вони ж маленькі, грають дівчаток-дюймовочок та хлопчиків-мізинчиків! І ми зателефонували Людмилі Сергіївні Ігнатенко, заслуженій артистці України, актрисі Київського ТЮГу на Липках, де пані Ігнатенко працює вже 40 літ. Широка публіка знає актрису за серіалом «День народження Буржуя», де вона грала пані Бенкендорф, зворушливу шляхетну бабусеньку, яка взялася допомогти слідчому ловити злочинця.

У виставі «Свіччине весілля».

А хто бачив пані Ігнатенко на сцені, хоча б у ТЮГівській виставі «Весняна мадонна», де вона грала закоханого п'ятикласника, — той ніколи не забуде цих здивованих очей у поетичному ореолі весни!

Того п'ятикласника, здається, можна було посадити на долоню.

І ми телефонуємо й кажемо, що хотіли б прикрасити передсвятковий номер газети маленьким фоторепортажем з життя Актриси.

І тут раптом з'ясувалося, що легких на вигляд жінок зовсім не так легко (навіть у сенсі метафоричному) носити на руках!

Людмила Сергіївна (вона — так само людина аристократичних манер, як і незабутня пані Бенкендорф) зізнається, що трохи застудилася (інфлюенца!), і це може негативно вплинути на естетичну якість фотознімків. Ми запевнили, що для сучасної фототехніки інфлюенца — ніщо, й усе буде добре, хай тільки Людмила Сергіївна не забуде вдягти на лацкан орден Княгині Ольги III ступеня, яким її нещодавно нагородили.

У виставі «Нахабеня».

— Гм, — замислено сказала на тім кінці дроту Людмила Сергіївна, — а чи не можна якось княгиню Ольгу фотографувати окремо, а мене — згодом, окремо?

— Ну чому?!

— Ах, кажу ж вам — інфлюенца!

Ми були в розпачі: фотозйомка зривалась, а графік випуску газети вже не залишав часу для пошуку інших варіантів. Співрозмовниця, маючи абсолютну акторську інтуїцію, відчула наш розпач і мовила:

— Я хочу вам допомогти. Ось ідея: напишіть не про мене, а про театр імені Франка!

— Чудово, але до чого тут театр імені Франка до жіночого свята і, зрештою, до вас?

— Як це до чого? Франківці святкують своє 90-ліття. Крім того, я там колись училася в студії і працювала на їхній сцені разом з моїм учителем Дмитром Мілютенком, великим артистом. А Гнат Юра, керівник франківців, теж великий артист, казав мені: «Ми з вами родичі, я Гнат, а ви Ігнат, хочете, дам вам гарну роль по блату?» О, я знала там стільки великих людей і працювала з ними в одних стінах. Ах, шкода, що вам сьогодні треба тільки про мене й княгиню Ольгу!.. А ви знаєте, я б навіть цим орденом поступилася — скажімо, в обмін на те, щоб нашому Театрові юного глядача присвоїли статус національного. Адже цей театр, якщо чесно, найбільше того вартий, і ставлення до нього мусить бути — як до національної цінності.

Це говориться без жодного пафосу, дещо навіть іронічно, але доброзичливо. І ти раптом розумієш, що ось просто зараз, для тебе одного, розігрується маленький телефонний спектакль. І робить це першорядна Актриса — лиш для того, щоб ти на мить забув про свої дурні й нікому не потрібні клопоти. Її дивовижний монолог повний славних імен і яскравих особистостей, згадок про ролі, колишні та нинішні. Слухаючи це, забуваєш, що тобі дуже ніколи й що ти хотів носити когось на руках. Натомість — ніби тебе самого, як школяра, взяли за руку й повели в чарівний світ закуліся, де вміють водити публіку за руку — як ніде більше. Спасибі вам, Людмило Сергіївно!

Віталій ЖЕЖЕРА,
Анастасія СИРОТКІНА (фото).

Дякую, донечко. Я, мабуть, такою тебе виховала...

У Марії не було вибору: чи партквиток на стіл, чи — Афганістан

З Марією ми познайомилися випадково. Прийшли в районну раду ветеранів робити матеріал про героїв Великої Вітчизняної до певної дати й побачили її. Якби не дві орденські колодки на її світлому піджаку, можливо, пройшли повз неї й не дізналися б історії цієї жінки–воїна.

Про себе співрозмовниця говорила сухо й лаконічно. Про події тих років і бойових товаришів — з особливим блиском в очах. Тоді нас вразило навіть не героїчне минуле киянки Марії Юрченко **(на знімку)**, а те, що, пройшовши нарівні з чоловіками ту війну, вона залишилася жінкою — люблячою донькою, дружиною і матір'ю, доброю й чуйною людиною.

— Це ми в Кабулі, — показала Марія Яківна на фото, що висить в її кабінеті.

— Якісь не схожі ви на військовослужбовців. У спідничках і на підборах.

— Тож спека там була. А ми щойно прибули...

Було це в 1982-му. Марія на той час закінчила в Києві економічний технікум, працювала в інституті землеуправління і земельних ресурсів економістом. Вступила в партію.

— У київському міському військкоматі мені запропонували те, від чого я не мала права відмовитися. Вибір був один: чи партквиток на стіл, чи — Афганістан. Нас, не військовозобов'язаних, відібрали одинадцять фахівців для роботи в штабі. Це були і будівельники, і харчовики, і юристи. Так і я опинилася у складі обмеженого контингенту радянських військ на території Афганістану. Займалася продовольчим забезпеченням. Значилася при штабі в Кабулі, але їздила по всій країні, де були наші... От тільки в найгарячішій точці — Кандагарі — не була: командувач не пустив, — згадує Марія Юрченко.

Тоді їй було 27. Удома залишилася мама.

— Мама не знала, куди я їду. І тільки коли після певних подій командування надіслало додому листа-подяку, вона довідалася про моє місцезнаходження.

— А «певні події» — це які?

— Ми були цивільні люди, але нас навчали військової справи. І під час таких навчань ми потрапили під сильний обстріл і не розгубилися...

Жінка відводить очі, і продовжує розповідь:

— Після чого мама надіслала мені листа. Мовляв, дякую, донечко. Я, мабуть, такою тебе виховала... І написала, що тепер не пропускає жодного випуску програми «Час». Усі сусідки — у дворі на лавочці, а вона біля — телевізора.

...Під самий фініш служби на початку 84-го дорогою до Кабула Марія потрапила під обстріл. Одержала осколкове поранення голови. Її госпіталізували, але на батьківщину не відправили.

— Перед Кабулом був такий сортувальний пункт. Приходила колона, і там перевіряли поранених — кого відправляли в Союз, кого — в Кабул, у шпиталь, — згадує співрозмовниця. — Першу допомогу мені надали в афганському шпиталі. Там пробула два тижні, а доліковувалася в санчастині при штабі. Довелося дослужувати, тому що я була матеріально відповідальна...

Війна залишила шрами на обличчі Марії, а на душі ... теплі спогади про дружбу. Кажуть, там дружили посправжньому. Інакше не можна.

— Коли повернулася в Союз, дивувало, як можуть люди сваритися через дрібниці, побутові дріб'язки. Мені здавалося: цивільні не можуть виділити у своєму житті головного й розмінюються на дрібниці. Я навіть образилася на невістку, коли вона через якусь дурницю посварилася з братом. Якби кожний пройшов таке чистилище, то інакше б ставився до життя й один одного.

Після Афганістану Марія повернулася на колишнє місце роботи. Вийшла заміж.

Війна наздогнала її вже вдома, через два роки після народження дитини. Позначилися поранення. Рік Марія провела практично прикута до ліжка. Довелося оформити інвалідність і повернутися до... своїх. Ось уже 12-й рік Марія Юрченко очолює Раду ветеранів Афганістану Солом'янського району столиці.

— Дуже боляче, що сьогодні мало уваги приділяють родинам загиблих. Практично інваліди залишені зі своїми проблемами сам на сам. Навіть ті, хто працював хоча б кілька годин на день і вважав себе потрібним суспільству, зараз скорочені й змушені сидіти вдома і виживати на мізерну пенсію. По суті, ці люди нікому не потрібні. Ухвалені закони й пільги для афганців існують лише на папері. Ми тримаємося тільки завдяки нашій, «афганській» дружбі й взаємовиручці.

— Син часто запитував вас про службу?

— Ми взагалі в родинах не говоримо про це. Я можу щось згадати з того життя зі своїми однополчанами, але дома «афганська» тема — табу. Син приходив до мене в Раду ветеранів, коли був ще маленьким, допомагав, слухав наші розмови. Бувало, підійде, обійме — мамо, не плач... Коли я вдома дивлюся хроніку чи фільм про війну, здається, у кімнаті навіть муха не пролетить.

Ольга ВАУЛІНА.

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Пані Головнокомандувач

Колись давно Роксолана стала не лише негласною співправителькою Сулеймана, а і брала участь у державних справах. Відтоді відбулося чимало змін — жінки сьогодні очолюють мільярдний бізнес та найвпливовіші країни. Одні з них посіли найвищі пости завдяки чоловікам, інші — попри їхні перешкоди, пройшовши довгу політичну боротьбу. «Голос України» дізнався, президентом якої з країн уперше стала представниця прекрасної статі та хто вони — жінки, яких ніколи не вдовольнить роль «першої леді».

Із танцівниць у велику політику

Марія Естела Мартінес де Перон (відома під ім'ям Ісабель) — третя дружина Хуана Перона, президента Аргентини, та перша жінка-президент (1974—1976 роки) у світі. Життя танцівниці нічного клубу Панами різко змінилося після знайомства із майбутнім чоловіком. Коли Перон вирішив утретє балотуватися у президенти, висунув дружину у віцепрезиденти. Невдовзі після виборів Хуан Перон помирає, а Ісабель автоматично очолює державу. Пізніше її змістили з посади у результаті перевороту, тримали під домашнім арештом, а потім вислали в Іспанію. У січні 2007 року в Аргентині видали ордер на затримання Ісабель Перон, котру вважають причетною до вбивств та зникнення сотень аргентинців. За оцінками правозахисників, у 1974—1976 роках від рук членів Антикомуністичного аргентинського альянсу, що діяв, як кажуть, з її особистої санкції, в країні загинуло майже півтори тисячі лівих активістів.

Змінити Аргентину

10 грудня 2007 року **Крістіна Елізабет Фернандес де Кіршнер** стала першою аргентинкою, яка виграла президентські вибори в країні. Під час президентства Нестора Кіршнера вона була його першим помічником, а після чергових виборів змінила на посту голови держави. 2007 року як кандидат від правлячої партії вона здобула 20-відсотковий відрив від найближчого суперника. Цікаво, що кар'єра Крістіни розвивалася паралельно із чоловіковою, а не в тіні. Тож не дивно, що аргентинці порівнюють її з Хіларі Клінтон. Вона ніколи не приховувала політичних амбіцій. А після того, як чоловік посів президентський пост, кажуть, часто говорила «ми», коментуючи його ініціативи. Крістіна Кіршнер не приховує життєвих цілей: «Раніше ми прагнули змінити світ, сьогодні готові вдовольнитись чимось практичнішим: змінити Аргентину».

У 74 роки політала на винищувачі

Шлях у політиці президента Індії **Пратібха Патіл** розпочався 1962 року, коли стала депутатом асамблеї Махараштри від Індійського національного конгресу. З тих пір вона займала посади в уряді, була лідером опозиції, а протягом 1996—2004 років випала з політичного життя держави. Коли 2007 року ІНК запропонував кандидатуру Патіл на пост 13-го президента, праві партії намагались не допустити її перемоги з допомогою компромату (навіть створили сайт «Дізнайтесь про Пратібха Патіл»). Її звинувачували у фінансових махінаціях та тиску на слідчих. Однак Патіл стала першою жінкою-президентом цієї країни, а пізніше — першою жінкою-головою держави, яка у свої 74 роки здійснила політ на бойовому літаку.

«Тевтонська Маргарет Тетчер»

Незважаючи на те, що президентом Німеччини є чоловік, першу скрипку в країні грає канцлер — «тевтонська Маргарет Тетчер» **Ангела Меркель**. У шкільні роки Ангела була у складі піонерської організації, пізніше стала наймолодшим міністром кабінету Гельмута Коля, а ще пізніше журнал «Форбс» три роки поспіль (2006—2008) називав її найвпливовішою жінкою світу. До найвищого в державі поста колишня студент-фізик була федеральним міністром охорони довкілля і у справах жінок та молоді. Після перемоги Герхарда Шредера 2002 року стала лідером опозиції, а через три роки перемогла під час дострокових виборів. Ангела Меркель першою з лідерів країн звернулася (2006 року) до громадян через відео-подкаст (передача, що передається через Інтернет) і відводі щосуботи розказує німцям про політику, що її проводить «велика коаліція». Її вплив та популярність настільки вагомі, що минулого року випущено ляльку Барбі з рудувато-білим волоссям та в брючному костюмі, яка дуже нагадує Меркель.

Історія про жінок-політиків нескінченна. Тут і литовський президент Даля Грибаускайте, і лідер Фінляндії Тарья Халонен. Перша має чорний пояс із карате, друга в молодості захоплювалась Че Геварою, обидві — освічені, розумні, знають не одну європейську мову. Виборовши протягом століть право голосу, жінки врешті змогли й самі претендувати на найвищі

Фото Миколи ЛАЗАРЕНКА.

посади. Однак і досі, незважаючи на серйозність рішень, які щодня приймають, та проблеми, які розв'язують, журнали щороку складають список найпривабливіших з них, нагадуючи, що жінка в політиці ще довго сприйматиметься з особливою увагою.

Анна БОЙКО.

Фото з сайта wikipedia.org

Генделик школі не товариш

ЗАКОН У ДІЇ

11 лютого цього року набрав чинності закон «Про внесення змін до деяких законодавчих актів щодо обмеження споживання і продажу пива та слабоалкогольних напоїв». За три місяці Кабінет Міністрів має прийняти нормативно-правові акти, необхідні для його реалізації.

Звикаємо до нових правил

Для тих, хто цей закон ще не читав (а більшість учасників нашого бліцопитування вперше почули про нього від кореспондента «Голосу України»), нагадаємо: так звані слабоалкогольні напої віднесено до алкогольних, — їх, а також пиво (окрім безалкогольного) заборонено вживати у громадських місцях, зокрема, у транспорті, на зупинках, у підземних переходах, ліфтах, на дитячих і спортивних майданчиках, не кажучи вже про приміщення державних установ, лікарень та навчальних закладів.

Ці напої не продаватимуть особам, які не досягли 18 років (і самі неповнолітні не мають права ними торгувати). Крім того, чітко визначено місця (як-от, на території лікувальних і навчальних закладів, у магазинах дитячих та спортивних товарів, у торгових автоматах, з рук та ін.), де їх продавати не можна.

Додаткові обмеження введено й щодо споживання і продажу тютюнових виробів. Хай не дивуються молоді люди, якщо продавець проситиме показати паспорт, перш ніж продати пачку цигарок. І хай не обурюються затяті курці, якщо сусіди попросять їх не курити у під'їзді будинку чи на тому ж таки спортивному або дитячому майданчику. А найпевніше: перш ніж запалити цигарку, шукайте вивіску «Місце для куріння», — і до вас не буде жодних претензій.

Посуньтеся на 300 метрів!

У Дніпропетровську встановили свої правила торгівлі алкоголем, пивом і цигарками ще до прийняття цього закону. У грудні рішенням сесії міськради було заборонено продаж зазначених товарів біля навчальних і дошкільних закладів у радіусі триста метрів. Нарахували понад сто торговельних точок, які не дотримуються цієї дистанції і яким належало або відмовитися від продажу алкоголю, пива і цигарок, або посунутися за межу. Перші депутатські перевірки у цьому році засвідчили: торгують і не посуваються. На перший раз їх попередили, наступного разу обіцяють бути суворішими.

ТІЛЬКИ ФАКТИ

За розпивання спиртних напоїв у громадських місцях і появу у стані алкогольного сп'яніння до адміністративної відповідальності у січні 2009 року було притягнуто чотирьох неповнолітніх, у січні 2010-го — тридцять.

За даними відділу кримінальної міліції у справах неповнолітніх ГУ МВС в області, на 1 січня 2010 року на обліку перебувало 106 осіб, схильних до вживання алкоголю, і п'ятеро з діагнозом «алкоголізм».

За словами начальника управління торгівлі, харчової промисловості та сфери послуг Департаменту споживчого ринку і сфери послуг міськради Олени Бочарнікової, така торгівля, зазвичай, ведеться на самозахопленій території. За захоплення земельної ділянки підприємець повинен заплатити штраф — 1,7 тис. грн. А право стягнення штрафів має управління контролю за благоустроєм міста. Його начальник Сергій Верба не відмовляється проконтролювати ситуацію, але трохи пізніше, — сказав він у телефонній розмові, — після того, як вирішиться нагальніша проблема — приберуть сніг.

Воюють з небажаними сусідами і самі навчальні заклади. Заступник директора з виховної роботи Дніпропетровського технікуму зварювання і електроніки імені Патона Ірина Яценко розповіла депутатам, що директор особисто звертався у виконком з проханням не ставити біля навчального закладу кіоск. Ніхто не зважив на це, хоч поблизу, крім технікуму, розташовані ще дитяча поліклініка і ліцей інформаційних технологій. Уже не перший рік цей кіоск заважає всім: біля нього не тільки п'ють, а й на очах у перехожих нужду справляють.

— Про все це ми написали у листі до Жовтневого райвиконкому, але там нас відправили до суду, — каже Ірина Яценко. — Мовляв, вам заважає, ви й судіться. Таке враження, що цими кіосками спеціально «обвішують» місця постійного перебування молоді. Маємо ще одну таку біду біля нашого гуртожитку, де ларьок працює цілодобово. Тут постійно пиятика, бійки, нерідко й нашим студентам перепадає.

Директор Дніпропетровської середньої загальноосвітньої школи № 118 Тамара Кузьменко погоджується: таких сусідів треба «відсувати» подалі від дитячих та навчальних закладів. Але тільки цим справі не зарадиш. Хоч на якій відстані той генделик стоятиме, головне — щоб дітям там ні пива, ні цигарок не продавали. Вважати це злочином!

Штраф або примусові роботи

— Треба суворіше питати з дорослих за те, що діти рано прилучаються до пива і міцніших напоїв, у юному віці починають палити, — каже Тамара Кузьменко. — Якщо батьки палять і зловживають спиртним, то як вони можуть заборонити це своїм сину чи дочці? Якщо продавець відмовився продати неповнолітньому пляшку чи цигарки, то обов'язково знайдеться хтось, хто «пожаліє дитину» і купить їй усе це. Доки такі дії не вважатимуться правопорушенням і не каратимуться бодай штрафом чи примусовими громадськими роботами, доти все залишиться на рівні розмов.

Успіх у цій справі насамперед залежить від роботи міліції, переконана голова правління громадської організації «Жіночий інформаційно-координаційний центр» Ганна Войнич:

— Міліцейський патруль має бути на вулицях міста не тільки під час рейдів. Так, я теж можу зробити зауваження курцеві, який стоїть переді мною у черзі на маршрутку і примушує усіх навколо дихати нікотином. Але мене він у кращому випадку проігнорує. Міліціонера послухається, а якщо ще й штраф заплатить, то наступного разу не я ховатимусь від курця, а він шукатиме місце, де його цигарка нікому не заважатиме.

А як у них?

— Усе що мене дратує тут, там усунено, — ділиться своїми враженнями про Канаду мій колега з обласної газети Микола Чабан. — Там водій не буде курити на робочому місці, як у нас. До того ж у кожній нашій маршрутці висить оголошення: «Не курити». У нас на такі зауваження мало хто реагує. «Ви курите? Я вийду», — кажу водієві. «Виходьте», — відповідає він. А в Канаді діють такі суворі заборони, що багато молодих людей кинули курити. На продаж алкогольних напоїв існує монополія держави, і купити спиртне посеред ночі у будь-якому генделику неможливо. Я не бачив на вулиці жодної людини, яка пила б пиво з горла чи відкорковувала його у громадському транспорті. Бо у них кожен поважає не тільки свою свободу, а й свободу іншої людини.

Тетяна КОЛЯДИНСЬКА.
Дніпропетровськ.

На хвилі популярності лідерів до місцевих рад можуть потрапити маловідомі депутати

РЕГІОН: ПОЛІТИЧНИЙ СПЕКТР

Вступ Віктора Януковича на посаду Президента України на його батьківщині відзначили надзвичайно скромно: без феєрверків, мітингів та народних гулянь. Ознаками перемоги «свого» кандидата були хіба що закриті «корпоративи» активістів Партії регіонів. Рядові виборці, з одного боку, морально втішені, оскільки сприймали поразку кандидата на президентських виборах 2004–го як особисту. З другого, за п'ять років мешканці області встигли розчаруватися в політиках і політиці, і це не могло не позначитися і на оцінці підсумків виборів. У настроях переважає ностальгія за «докризовими» часами та сподівання на поліпшення рівня життя.

«Завтра встаю — ще гірше, ніж учора»

«Ми п'ять років життя втратили, — вважає донеччанин Олег Ночвін. — Коли Янукович був прем'єром, усе було, і валовий продукт зростав. А зараз моя мама отримує 650 гривень пенсії. Як можна жити, якщо лише за газ треба платити 500 гривень? Донька — мати-одиначка, їй платять на місяць 160 гривень на дитину. Хіба це гроші? Нам п'ять років обіцяли, що завтра все буде добре. Але завтра встаю — ще гірше, ніж учора».

Від нової влади у шахтарській столиці очікують певних преференцій для регіону. Парадоксально, але більшість сподівань, які покладають на Віктора Януковича, не входять до компетенцій Президента — приміром, виділення грошей на донецьке метро, відновлення спеціальних економічних зон чи реформа житлово-комунальної галузі. Але рядові виборці далекі від тонкощів розподілу владних повноважень. Тоді як місцеві керівники та бізнесмени недвозначно натякають: новий керівник держави повинен розпочати з непопулярних заходів. Тобто обмежити соціальні виплати, знявши податковий тягар з економіки.

Старі проблеми і нові завдання

«Передусім очікую, що всі речі будуть названі своїми іменами, — заявив голова обласної ради Анатолій Близнюк. — Потрібно провести аудит і з'ясувати наш реальний економічний статус. Потім — переговори із реструктуризації зовнішніх боргів, підйом бізнесу, економіки. А вже внаслідок цього — підвищення соціальних стандартів. Чекаю від нової влади мільйона непопулярних, але необхідних заходів». Керівник області не приховує: виконання передвиборчих обіцянок про підвищення соціальних стандартів станеться не одразу. Крім того, на місцях заговорили про необхідність переглянути тарифи на житлово-комунальні послуги. Не виключено, що це відбудеться найближчим часом: місцеві ради поспішатимуть зробити підвищення до виборів, дата яких не визначена.

В обласному відділенні Партії регіонів не приховують свого задоволення підсумками президентських виборів. І готуються до виборів до місцевих рад. «Безумовно, Партія регіонів візьме на себе ті само зобов'язання, які взяв Президент, тому що ми розуміємо: без підтримки на місцевому рівні, у наших місцевих радах, у депутатському корпусі неможливо буде реалізувати програму Президента України, — вважає керівник обласного виборчого штабу Віктора Януковича Олександр Касянюк. — Буде зроблено аналіз роботи місцевих партійних організацій за тими зобов'язаннями, які були прийняті ними ще в 2006 році. Ми подивимося, що зроблено, а якщо не зроблено, то чому це не вдалося. Після цього перед нашими депутатами та місцевими організаціями будуть поставлені вже нові завдання».

У пошуках «українського Путіна»

Очікується, що «регіонали» на виборах до місцевих органів влади та, можливо, на дочасних парламентських виборах використовуватимуть випробувану технологію укладення «соціальних контрактів», коли кандидати в депутати від цієї партії обіцяли виборцям конкретного населеного пункту виконати конкретні накази. Адже більшість мешканців області не сприймають вибори за партійними списками до місцевих рад та до парламенту і воліли б мати власного, закріпленого за округом, кандидата. «Регіонали» намагаються виправдати ці очікування.

Членами Партії регіонів у Донецькій області є майже 300 тисяч осіб. Для порівняння: блок Юлії Тимошенко «задекларував» 15 тисяч членів. Політологи кажуть, що партійний монополізм в області буде порушено не скоро. І справа не в «зазомбованості» виборців чи відсутності у них достовірної інформації. Парадокс: потоки негативної інформації про кандидата від «регіоналів» не справили враження на його прихильників. «Знаю, що Януковичу закидають невисокий освітній рівень, мовляв, Чехова поетом назвав. Але ж ми не міністра культури обираємо, а Президента, який займатиметься економікою. А це Янукович зможе краще за будь-кого», — пояснила позицію одна із прихильниць новообраного голови держави.

Поки що говорити про активну діяльність штабів БЮТ, «Нашої України», а також Сергія Тігіпка чи Арсенія Яценюка не доводиться. Щоправда, в окремих містах осередки не згорнули роботу та переключилися на місцеві проблеми. Приміром, «Фронт змін» у Маріуполі після виборів давав техніку, аби розчистити дороги на околицях міста. Очевидно, у такий спосіб активісти організації прагнуть завойовувати шлях до серця виборця, незважаючи на «міжсезоння». Щодо штабів Сергія Тігіпка, то складається враження, що вони вичікують вказівок «згори» та узгоджують свої дії із... місцевими «регіоналами».

Сьогодні у місцевих радах Донеччини переважну більшість місць мають члени Партії регіонів. Окрім того, присутні фракції Комуністичної, Соціалістичної партій та блоку Наталії Вітренко. Для останнього успіх на місцевих виборах, схоже, був несподіванкою: в деяких радах навіть не вистачило депутатів на ту кількість місць, яку виграли прогресивні соціалісти. Але на наступних виборах повторити свій результат їм буде складно — так само, як і соціалістам, які залишилися без підтримки з боку керівництва Маріупольського металургійного комбінату імені Ілліча. Зате можуть потрапити до місцевих рад представники Сергія Тігіпка, який за підсумками президентських виборів посів на Донеччині друге місце. За словами директора соціологічної компанії «ДІАЦ» Кирила Чабанова, для виборців Тігіпко уособлює, по-перше, людину, яка знається на економіці, по-друге, — політика з російськомовного регіону. Дехто з опитаних навіть відзначав, що цей кандидат манерою триматися нагадує... російського прем'єра Володимира Путіна, який має високий позитивний рейтинг у донецьких виборців. Може статися, що депутати від партії Тігіпка потраплять до місцевих рад на хвилі популярності свого лідера, а не завдяки відомим професійним якостям чи громадянській позиції. Такий собі ефект блоку Вітренко, але вже за версією 2010 року.

На думку аналітиків, невисокий відсоток голосів, які беруть на Донеччині інші політичні сили, пояснюється в тому числі й відсутністю системної роботи з виборцями. Небагато партій мають розгалужену структуру в містах та районах області. Крім «регіоналів», такою структурою можуть похвалитися хіба що комуністи. Після президентських виборів осередки Компартії продовжують діяти — на відміну від більшості інших політичних організацій, які взяли тайм-аут. Щодо «Нашої України» та Блоку Юлії Тимошенко, то часта зміна кадрів у штабах навряд чи сприяє ефективній роботі та авторитету організацій. Показово, що в окремих округах Донеччини відсоток виборців, які проголосували за кандидата Юлію Тимошенко, виявився вищим за середньообласний у півтора–два рази. Ідеться насамперед про центр Донецька, Краматорськ та Маріуполь. І саме в названих містах кандидати від БЮТ мають шанси здобути по кілька мандатів депутатів місцевих рад. У цих округах розташовувалися регіональні штаби кандидата та, очевидно, були зосереджені основні сили. Що зайвий раз доводить: виборець відгукується на систематичну роботу, а не на періодичні акції.

Ліна КУЦ.
Донецька область.

Мал. Вадима СИМИНОГИ.

Петро САГАНЮК: «Потрібно знайти патріота, який любив би громаду, своє місто, бачив його перспективу»

На Волині є три міста–центри: Луцьк — адміністративний (тут усі обласні установи), Ковель — географічний (він розташований посеред області і в ньому сходяться всі залізничні шляхи та більшість найважливіших шосейних доріг), Володимир–Волинський — історичний (більш як 130 років був столицею Галицько–Волинської держави, у 1020–літньому місті над Лугою розташовані найдревніші православні святині краю). Очолювати владу в колишньому княжому місті завжди було по–особливому престижно. Вже дванадцять років громада довіряє посаду міського голови Володимира–Волинського **Петру САГАНЮКУ** і щоразу на виборах він отримує переконливі перемоги над іншими кандидатами, набираючи майже 80 відсотків голосів виборців. У понеділок, 8 березня, Петру Даниловичу виповниться шістдесят. Напередодні ювілею з ним зустрівся наш кореспондент.

— Петре Даниловичу, в зрілому віці людина часто подумки повертається в ті краї, де народилася і виросла, де бігала босоніж.

— Я — з села Жовтневого Володимир-Волинського району (колишнє Могильне). Ми жили на околиці села, метрів за триста від лісу. Частенько з батьком ходили по гриби. До обіду майже два відра білих назбирували. Луг такий був, як килимок. До осушення і болота були, і струмочки з чистою джерельною водою...

— У дитинстві в кожного була заповітна мрія. Це тепер діти хочуть стати бізнесменами, банкірами, міськими головами, а в повоєнні десятиріччя, напевно, думалося про інше?

— Від нас недалеко був військовий аеродром, квартирував авіаційний полк МІГів-19. Мріяв стати військовим. Не льотчиком — просто військовим. Приїхав у військкомат здавати документи, а там в цей час (це був 1967 рік), у когось з працівників день народження. Прочекав з тими документами з ранку до вечора і бажання поступати у військове училище відпало. Вичитав, що є Львівський лісотехнічний інститут.

— В інституті ви, напевно, не лише оволодівали різними науками, а й здобували необхідний для самостійного життя досвід.

— З класу я єдиний відразу поступив в інститут. Там і паспорт отримав. Нам, сільським дітям, їх не видавали, хотіли хоч так втримати у селі. Вчився старанно. Мав на факультеті найвищий середній бал, був активістом. Прекрасне загартування отримав у студентських будівельних загонах. Працював в Сургуті, Тюмені, Чурапчі (Якутія)...

— Отримали направлення на Волинь?

— У Колківський держлісгосп, начальником автоколони. Потім — рік строкової служби в Чорноморському флоті. Брав участь у військових навчаннях. Виходив у море. Флот — гарна життєва школа. Після демобілізації пішов працювати в Оваднівське профтехучилище (хотілося ближче додому) — викладачем соціальних дисциплін. Тоді трапився такий випадок, який ледве не змінив усе життя. У 23 роки начальник обласного управління профтехосвіти Володимир Грицюк запропонував стати директором Луківського ПТУ. Мою долю вирішували в обкомі партії. Так замість директора став спочатку заввідділом, а згодом — першим секретарем Володимир-Волинського міськкому і обкому комсомолу. Майже чотирнадцять років працював з молоддю.

— У декого з ваших ровесників є ніби провали в біографії: працював на заводі, а потім про 10—15 років життя жодної згадки. Маю на увазі, що багато теперішніх керівників чомусь соромляться, що працювали в комсомолі, партійних органах.

— А що ту приховувати? Такий час був. І не кожному сільському хлопцеві випадало стати першим секретарем обкому комсомолу. Пізніше вік змусив взятися за іншу роботу. 26 липня 1986 року прийняв Володимир-Волинський держлісгосп. Розташовувався він на території чотирьох районів, мав майже тисячу працюючих. Підприємство складне, багатопрофільне: вирощування лісу, консервне виробництво, підсобне господарство, переробка деревини, столярні вироби... Колишнього директора зняли за недоліки в роботі. Лісгосп мав близько мільйона карбованців боргу: величезну як на ті часи суму. Ми, вважайте, за дев'ять місяців усю заборгованість погасили. Навіть сам не вірив, що зможемо це зробити.

— Налагодили роботу і... залишили колектив.

— Директором лісгоспу пропрацював два з половиною роки. А тут саме така ситуація склалася в місті та районі, що перший секретар міськкому партії не міг спрацюватися з головою райради. То знайшли привід, щоб об'єднати місто та район. Складно було, але робота йшла непогано. У 1988 році (це, правда, не моя заслуга) ми зібрали в районі рекордний за всі часи врожай: 92 тисячі тонн зернових і 222 тисячі тонн цукрового буряку. Тепер ці показники разів учетверо менші. Пропрацював головою майже чотири роки. Важко було керувати водночас 40-тисячним містом і районом. Хоч який досвід мав, але потрібно бути універсалом. Коли ввели інститут представників Президента в районах, я ще рік обіймав і цю посаду. Ви знаєте, які то були часи. Мітинги і віче на площі (до п'яти тисяч чоловік) — я на усі добросовісно виходив. Хоча там всяке кричали, але дорікнути мені не було за що. Все ж напруга тих часів позначилася на здоров'ї: почало потрохи здавати серце. Повернувся назад у лісову галузь. Ще п'ять років пропрацював директором лісгоспу.

— Той час став для Володимира-Волинського періодом руїни.

— Очолили місто люди, далекі від його проблем: багато обіцяли, а толку ніякого. Розібрали збудований ще за царя цегельний завод, поставили на межу виживання інші підприємства. Величезна заборгованість у заробітній платі. Треба було зупиняти цей розвал і комусь братися за діло. Не думав, що доведеться мені витягувати місто з прірви. Але зібралися керівники підприємств, колгоспів, які ще залишилися на той час, усього біля сотні чоловік і прийшли до мене такою великою делегацією: «Просимо: візьміться за місто, бо пропадемо». «Якщо будете підтримувати, — відповів, — піду». На виборах 1998 року за мене проголосувало 80 відсотків виборців Володимира-Волинського. За рік, здається, першими в державі, погасили всю заборгованість по зарплаті бюджетникам. За ці роки багато чого вдалося зробити. Довели до пуття всі довгобуди, звели плавальний басейн, споруджуємо спортивний комплекс, багато зробили з облаштування парку.

— Петре Даниловичу, гостей Володимира-Волинського перш за все вражає чистота і благоустрій міста.

— По-перше, ми розташовані усього за 12 кілометрів від Польщі. Частенько там буваю. Дивує, як багато поляки зуміли зробити за останні роки з благоустрою населених пунктів, зростання добробуту. Наші люди хіба гірші? Ми в себе теж провели реконструкцію вуличного освітлення, намагаємося кожного року заасфальтувати хоча б одну вулицю, вчасно прибирати і вивозити сміття. Відремонтували залізничний вокзал. Торік, між іншим, йому виповнилося сто років. Тепер хочемо облаштувати проспект ім. Т. Г. Шевченка, який веде до вокзалу: замінити старе покриття плиткою, встановити сучасні світильники. Продовжимо роботи з благоустрою Слов'янського парку. Прагнемо, щоб громаді комфортно жилося в місті.

— Торік перед Трійцею у Володимирі-Волинському відбулося виїзне засідання координаційної ради при голові обласної ради. Ваші колеги — голови міських та районних рад відзначали, як чисто у Володимирі-Волинському. Навіть біля ринків. Як вам вдається підтримувати такий порядок?

— Любов до порядку, чистоти намагаємось виховати ще з шкільної лави. Проводимо конкурси, діти пишуть твори, яким би хотіли бачити місто і що слід зробити, щоб воно стало ще привабливішим. У нас чотири ринки. На тих, що в центрі, біля моєї служби, буваю щодня, цікавлюсь цінами, проблемами людей. Знають мене не лише міські люди, а й ті, хто продає на ринках свій товар. Треба жити турботами громади, поважати людей, тоді й робота клеїтиметься. Я ж люблю своє місто, здається, що кращого за нього немає.

— І чим вам місто подобається?

— Своїм славним минулим, древніми храмами, культурою, духовністю. Воно понад 130 років було столицею Волині та Галичини. Успенський собор влітку відзначатиме своє 850-річчя, Василівська церква — з XIV століття, Зимненському монастирю понад тисячу років. А древні, часів Київської Русі, оборонні вали посеред міста! Хіба не викликає трепету навіть одне споглядання більш як тисячолітньої Зимненської ікони Божої матері, якою Константинопольський патріарх благословляв князя Володимира на шлюб з княгинею Анною?

У лютому наше місто відвідав директор Львівської картинної галереї, Герой України Андрій Григорович Возницький. Оглянувши Володимир-Волинський, він назвав його другим Єрусалимом. На жаль, грошей на підтримання краси древніх святинь (а для цього щорічно потрібно щонайменше три мільйони гривень) у міській казні немає. Тому ми дуже розраховуємо, що нашому історико-культурному заповіднику все-таки нададуть статус національного.

— По місту ходять легенди про вашу працездатність, уміння вникнути у найменшу деталь, що стосується життя міста. Коли починається ваш робочий день?

— За звичкою прокидаюся о п'ятій ранку. Зарядка, сніданок і обов'язкова прогулянка містом. Намагаюся однією вулицею не їхати. Так вчив мене колишній перший секретар обкому партії, талановитий керівник Леонід Палажченко. «Не йди однією дорогою, — говорив він, — більше побачиш». Спочатку їздив із диктофоном, тепер запам'ятовую і без нього, що і де потрібно зробити. О сьомій ранку вже в кабінеті. Аналізую побачене, даю доручення, працюю з документами... Додому повертаюся вже о 20-й. Часу для відпочинку особливого немає. Переглядаю газети, теленовини. Книги читаю переважно вже тоді, коли їду в Трускавець чи Моршин. У неділю люблю поїхати в село до мами. Маю невелику пасіку. Коли працюю біля бджіл, відпочиваю. Ці Божі комахи не терплять фальші, відразу карають.

— На наступних виборах висуватимете свою кандидатуру на посаду міського голови?

— Хотілося, щоб вже молоді люди підростали і керували. Але ситуація така, що керувало б багато, тільки робити немає кому. Ось у чому проблема. Бо всі думають, що голова — це як у Європі чи в США: ланцюжок на шию — і виконуй представницькі функції. Таке собі суцільне свято. У нас, на жаль, як приходиш на цю посаду, то купа проблем, і в тебе робота виходитиме, якщо ти ці проблеми знатимеш і вмітимеш миттєво приймати по них рішення. Лише тоді вони бувають ефективними. Якщо почнеш збиратися, радитися, перекладати відповідальність на помічників, то потім це рішення стає нікому не потрібним. У Велику Вітчизняну війну які полководці вигравали битви? Ті, що швидко приймали рішення і брали на себе відповідальність.

А стосовно виборів: якщо буде підтримка громади, можна ще років п'ять попрацювати. Але все одно вже придивляюся до молодих людей — начальників управлінь, керівників, які могли б у перспективі стати міським головою. Потрібно знайти патріота, який любив би свою громаду, своє місто, бачив його перспективу. Серед тих, хто думає, що можна як-небудь перебути ці п'ять років, є багато бажаючих. А люди тямущі туди, де треба перти плуга, не дуже охоче йдуть.

— Петре Даниловичу, з яким настроєм зустрічаєте ювілей, про що думаєте?

— Який швидкоплинний час. Шістдесят років минули, як один день. Ніби все є: будинок, дерево посаджене, сім'я, діти (сини Руслан та Андрій), внучка Тетянка. Дуже багато хороших справ зроблено. Однак є й відчуття не повністю повернутого землякам боргу. Тож яку посаду не обіймав би, скільки матиму сил і енергії працюватиму, щоб віддячити їм за довіру, повагу і любов.

Інтерв'ю взяв Микола ЯКИМЕНКО.

На знімках: Петро Саганюк вже друге десятиліття служить міській громаді Володимира-Волинського; з дружиною Марією Стахівною, сином Андрієм (тепер вже третьокурсником Волинського національного університету) і внучкою Тетянкою (дочкою старшого сина Руслана).

Фото із сімейного архіву Петра САГАНЮКА.

У КОМІТЕТАХ ВЕРХОВНОЇ РАДИ

Щоб уникнути колізій

Розглянувши проект закону про національну систему кваліфікацій, Комітет з питань науки і освіти вирішив рекомендувати Верховній Раді повернути його суб'єкту права законодавчої ініціативи на доопрацювання.

Під час обговорення наголошувалось, що у всіх висновках, які надійшли до комітету щодо цього законопроекту, міститься його негативна оцінка.

Зокрема, фахівці Головного науково-експертного управління апарату зазначили, що в Україні вже сформована і діє законодавчо окреслена національна система кваліфікацій, і відповідно до Регламенту Верховної Ради є потреба визначення співвідношення запропонованих змін із чинними нормами законодавства в цій сфері.

Серйозні зауваження висловило і Міністерство юстиції, яке вважає, що прийняття законопроекту призведе до виникнення численних колізій під час застосування його положень, оскільки деякі з них суперечать Конституції, Бюджетному кодексу, Закону «Про Кабінет Міністрів України». Крім того, до законопроекту не надані необхідні розрахунки.

Не підтримує законопроект у запропонованій редакції і Міністерство праці та соціальної політики. Експерти наголосили, що перебудова існуючої професійно-кваліфікаційної системи в країні потребує великої підготовчої роботи і починати треба з прийняття Концепції національної системи кваліфікацій.

Міністерство освіти і науки констатувало, що документ не відповідає міжнародним нормам щодо тенденцій розвитку системи освіти.

Академія педагогічних наук України зауважує: законопроект будується на концепції, яка не має узгодження і схвалення, а відтак — підтримки фахового загалу, усіх зацікавлених сторін, і є намаганням представити позицію роботодавців.

Категоричний у своїх висновках щодо відхилення проекту і Науково-дослідний інститут соціально-трудових відносин Міністерства праці та соціальної політики. Фахівці вважають, що реалізація законопроекту потребуватиме зміни понад 30 законів України, здійснення заходів підготовчого періоду, на проведення яких потрібно від п'яти до десяти років, а також близько мільярда гривень на створення профільних інституцій та понад 150 мільйонів гривень щорічно на їхнє утримання.

У НОМЕР

«Зустрічі» сільського депутата з виборцями

21-річний депутат однієї з сільських рад Зборівського району на Тернопільщині «промишляв» на вулицях обласного центру — темної пори він нападав на жінок і відбирав у них сумки. Зловмисник, який мешкав у Тернополі, встиг скоїти два пограбування. Крадені мобільні телефони збував, гроші витрачав, а сумки ховав у підвалі будинку, де їх і знайшли правоохоронці. Стосовно горедепутата порушено кримінальну справу.

Любов ЛЕВИЦЬКА.
Тернопільська область.

Українка Світлана Яблонська отримала заохочувальну стипендію ЮНЕСКО–Л'Ореаль «Жінки в науці» розміром 40 тисяч доларів США *(Укрінформ)*

Справжнього весняного тепла на території України варто очікувати після 25 березня, *повідомив начальник Українського гідрометцентру Микола КУЛЬБІДА*

ВІСТІ З БУКОВИНИ

Депутати міськради вважають недостатніми розміри компенсацій жертвам репресій

Невідкладно розглянути зміни до Закону України «Про реабілітацію жертв політичних репресій» пропонують парламентаріям депутати Чернівецької міської ради. Звернення з цього приводу до Верховної Ради України прийняла сесія міської ради.

Депутати Чернівецької міської ради вважають, що чинна редакція Закону України «Про реабілітацію жертв політичних репресій» та прийняті на виконання цього закону нормативні акти Кабміну зафіксували реабілітованим громадянам такі розміри виплат, які насправді не можуть навіть в незначній мірі компенсувати завдану українським громадянам шкоду внаслідок репресій. Тому вони просять невідкладно розглянути зміни до цього закону, які дозволили б отримати реабілітованим жертвам політичних репресій та членам їхніх сімей грошові компенсації та підвищені пенсії у більших розмірах.

За газ заборгував двадцять тисяч гривень!

Саме стільки завинив мешканець Чернівців за спожите «блакитне паливо». Всього ним було здійснено три несанкціоновані під'єднання до газопроводу, що могло призвести до трагічних наслідків. Зважаючи на те, що власник квартири, не беручи до уваги всі судові рішення та попередження, здійснив три такі самовільні під'єднання. Щоб убезпечити життя багатьох людей, які проживають в цьому будинку та які можуть постраждати через такі дії сусіда, транзитний газопровід, що проходить через квартиру порушника, цілком відключили. Відтак, у нього не буде можливості самовільно підключитися.

Прикордонники передали естафету Перемоги

Цьогоріч відзначатимуть 65-ту річницю перемоги у Великій Вітчизняній війні. Для того, щоб вшанувати героїчні подвиги воїнів-прикордонників, охоронці кордонів країн СНД вирішили провести символічну естафету Перемоги. Розпочалася вона 18 лютого у Брестській фортеці, а завершитися має 9 травня у Москві на Поклонній горі. Днями естафету Перемоги приймали буковинські прикордонники. Символічний кубок прикордонники Чернівецької області прийняли від Мукачівського прикордонного загону. Естафету Перемоги буковинські прикордонники передали своїм молдовським колегам на міжнародному автомобільному пункті пропуску «Мамалига—Крива». А звідти кубок попрямує до Росії.

Чому для нас це — непотріб, а в них — сировина для переробки

СЕРЕДОВИЩЕ НАШОГО ІСНУВАННЯ

Як переконати співвітчизників менше смітити

Питання боротьби з побутовими відходами в усьому світі стоїть гостро. Найбільші телекомпанії щодня присвячують по кілька годин висвітленню проблем очищення води, повітря, утилізації відходів тощо. А в нас? Готуючи цей матеріал, я спеціально перечитала програми недавніх кандидатів на найголовнішу посаду в нашій державі. І з'ясувала, що проблеми екології згадувалися у найкращому випадку одним абзацом.

ДОВІДКА «ГОЛОСУ УКРАЇНИ»

Один мешканець України продукує в середньому півкілограма сміття на день, тобто за рік — 182,5 кг. Неважко підрахувати, скільки 46 мільйонів українців залишають після себе тонн сміття щороку. Маємо 11 млн. сміттєзвалищ, які займають 260 тисяч гектарів. За територією це більше, як держава Люксембург, і майже стільки, як три Києва!

Як свідчить європейська практика, багато з того, що ми складуємо як непотріб, в інших країнах використовують для повторної переробки. При цьому мають неабиякий зиск.

На думку еколога Тетяни Тимочко, було б добре взяти на озброєння світову програму «Зелена точка». Це коли виробник запаковує товар у тару, яку можна переробити, і маркує її з допомогою так званої зеленої точки. Спеціальна фірма бере з виробників внески й за цей рахунок установлює у дворах контейнери для роздільного збирання сміття. Потім ця сама фірма й вивозить сміття на переробку. В такі контейнери мешканці викидають сміття безплатно, а за вивезення невідсортованих відходів платять. І дорого!

Здавати невигідно, викидати

На жаль, говорити про щось подібне в нас зарано. І найперше тому, що ми не такі законослухняні, як європейці, й не понесемо за квартал викидати в спеціальний контейнер порожню пляшку. Але що робити, щоб не загрузнути в смітті? Могли б виручити пункти прийому вторсировини. Приміром, у столиці в кожному мікрорайоні такі пункти є. Інша річ, що ціни на сміттєвий «секонд хенд» надто низькі. Приміром, кілограм пластикових пляшок коштує півтори гривні. Підрахуйте: якщо одна пляшка важить у середньому 25 грамів, то на кілограм знадобиться аж 40! У Західній Європі кілограм порожніх пластикових пляшок коштує понад 40 гривень. Баночку з-під пива в Києві купують у середньому за 5 копійок, тоді як у Європі — по 60. Дуже дешево — по 50 копійок за кілограм — обійдеться й макулатура. Тож людям «вигідніше», а головне — зручніше все відправляти в бак для сміття, вважаючи, що в такий спосіб вони від нього позбавляються. Аж ніяк! Це — ілюзія. Бо, за даними спеціалістів, у нас переробляється не більш як один відсоток вторинної сировини. Решту складують на полігонах або спалюють, забруднюючи атмосферу токсичними речовинами.

Утім, сортування — не панацея. Зменшити продукування сміття можна й в інші способи. Приміром, ви звикли купувати воду в пластикових пляшках, а можна перейти на багаторазовий кулер. Для пікніків і фуршетів варто віддавати перевагу паперовому посуду або спеціальному багаторазовому набору. Скляну тару викидати не в смітник, а виставляти біля контейнерів. Знайдуться люди, які занесуть порожні пляшки до пункту, ще й спасибі скажуть. Не варто також дріб'язкові покупки запаковувати в целофанові кульки, адже, як свідчить статистика, середня «тривалість життя» такої тари 12 хвилин, а для її перегнивання знадобляться десятки років... Те саме й з макулатурою. У містах у поштові скриньки щодня кладуть рекламні буклети. Та й самі ми любимо почитати щось цікавеньке. Але в підсумку все це опиняється в контейнері для сміття. І це при тому, що макулатуру можна переробляти до семи разів!

Для громадян країн, де екологічна політика є складовою політики державної, така поведінка природна. Але їй передували десятки років роз'яснювальної роботи. У компанії «ГрінКо», яка займається переробкою сміття і чи не першою в Україні запровадила окреме його збирання у населення, зазначають, що економічними методами навряд чи можна досягти успіху. Адже частина населення, кажуть там, рахує гроші, а частина — ні. Одним словом, цінності, сформовані населенням України, є такими, що для більшої частини наших співвітчизників, на відміну від тих-таки європейців, ці гроші будуть незначними, а тому вони й не сортуватимуть відходи. Свого часу в компанії проводили моніторинг громадської думки населення стосовно проекту роздільного збирання і отримали такі результати: 94 відсотки опитаних киян назвали проект роздільного збору корисним і готові були взяти участь у ньому. Однак на території, де «ГрінКо» впровадило роздільний збір, тільки 19 відсотків підтвердили свої наміри діями.

У Сінгапурі викинутий недопалок коштуватиме господарю 500 доларів штрафу, а в наших найближчих сусідів у Білорусі — 100 гривень.

Сформувати культуру поводження з відходами можна. Але для цього треба змінити свідомість, зазначають експерти. І вже сьогодні ставку необхідно робити на екологічну просвіту школярів та молоді. Звісно, цей процес має складову законодавчого регулювання, а тому без підтримки держави реалізація подібної програми неможлива.

Поки що наше законодавство в цій галузі малоефективне. Закони є, а механізми — не врегульовані. Штрафи передбачені, а як їх стягувати — незрозуміло. Для прикладу, штраф за несанкціонований викид сміття застосовується лише в 2-3 відсотках випадків. Незначними є і суми штрафів. Тож, можливо, для досягнення результату варто переглянути тарифи, як це було зроблено зі штрафними санкціями дорожньо-транспортного руху. Аварійність справді зменшилась. Але ж знову повторюсь — не достатньо декларувати штрафні санкції. Їх треба застосувати так, щоб вдруге не хотілося смітити.

Лідерами в переробці пластику є Чехія. Там переробляють майже 45 відсотків усіх пластикових відходів. Друга в списку Німеччина — 40 відсотків переробки; на третьому місці Австрія, де переробляють 35 відсотків пластику.

Думки наших читачів

Наталія Павлівна, пенсіонерка:

— Ми не німці, яким поставили контейнери для розділення сміття, і вони слухняно сортують. Наш менталітет далекий від європейського. Мабуть, треба шукати інші підходи. Або згадати досвід радянських часів, коли двірників зобов'язували здавати певні норми макулатури, металобрухту, хлібних відходів...

Марія, молода мама:

— У мене взагалі викликає сумнів графа в рахунку за квартиру — «вивіз сміття». Та на нашому смітті можна озолотитися, а не правити з людей гроші. Вважаю, що треба робити все навпаки: не ми повинні йти зі сміттям до комунальників, а вони до нас — за сміттям, яке, по суті, і є гроші. Адже не секрет, що наші смердючі сміттєзвалища — справжні Клондайки.

Віктор, менеджер:

— Люди в нас справді дикуни. Приміром, біля мого під'їзду стоять і звичайні контейнери, і контейнер для скла, паперу та пластику. Але на останній ніхто не звертає уваги. Валять усе в звичайні. Немає у нас такої свідомості, як у європейців. А прикро!

Олена, продавець:

— Яке сміття? Он у нас Київ від снігу не можуть почистити всю зиму, а я ще буду їм сортувати сміття. І навіть, якщо люди почнуть сортувати, хто його перероблятиме? Адже в нас же майже немає сміттєпереробних заводів. Усе звозять на полігони.

Марина КРИВДА.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

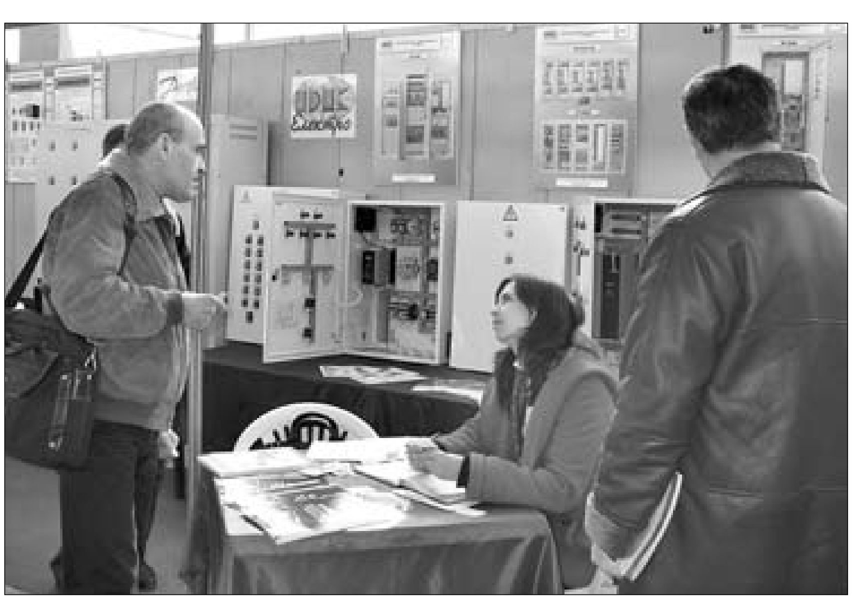

У Миколаєві обмінялися досвідом енергозбереження

36 підприємств та фірм з восьми регіонів України та міста Ростова-на-Дону, взяли участь у миколаївській спеціалізованій виставці «Техмаш. Енергозбереження».

В експозиції виставкового центру «ЕкспоМиколаїв» — різні наукові розробки, проекти, програми, енергозберігаючі технології, техніка, нетрадиційна та промислова енергетика. Як наголосила провідний менеджер виставки Олена Новицька, такий масовий захід — наочний приклад непідробного інтересу до питань енергозбереження. Це особливо актуально зараз, у період економічної кризи, коли новий підхід до господарювання — не лише елемент економічної доцільності, а насамперед питання виживання.

У рамках Другого інвестиційного форуму «Інвестиційні можливості Миколаївщини» на базі виставкового центру «ЕкспоМиколаїв» з ініціативи облдержадміністрації пройшла конференція «Енергоефективність — сучасні шляхи інноваційного розвитку Миколаївщини». В її формат увійшли презентація інвестиційних проектів та технічних рішень найбільш ефективного використання енергоресурсів, відвідування об'єктів з позитивним досвідом впровадження когенераційних установок та інших енергозберігаючих технологій у виробництві та житлово-комунальній сфері.

На знімку: експозиція виставки.

Галина ПОРФИР'ЄВА.

Миколаїв.

Фото автора.

Баночку з-під пива в Києві купують у середньому за 5 копійок, тоді як у Європі — по 60

Пробач, Тарасе!

У вівторок відзначатимуть 196–ту річницю від дня народження Тараса Шевченка. Але святкувати нема де. Музей у Каневі сім років на ремонті, фінансування припинено.

У Посланії і мертвим, і живим, і ненародженим... Тарас Шевченко своїх сучасників назвав «славних прадідів великих правнуки погані». Страшно подумати, що б він сказав про нас, якби побачив перетворений на руїну музей. Це шестиповерхове приміщення нині заміняє малесенька Тарасова світлиця — мазанка під солом'яним дахом. Щоб туди увійти, треба добряче нагнутися — двері низькі, вікна маленькі, опалення немає. Та воно й не дивно — це ж перший народний музей Кобзареві. На щастя, його не зруйнували, коли побудували 1937 року нове приміщення. Думали, це буде своєрідний пам'ятник. Але тепер цей пам'ятник дає прихисток екскурсоводам та шевченкознавцям, які працюють там, мов у Пирогові.

Попри те, що музей Кобзаря невідомо коли відремонтують, не дає спокою сучасникам і пам'ятник Шевченку на його могилі. Цей монумент, до якого їздили, мов на прощу, і який для сотень тисяч українців був і залишається символом свободи, хочуть зняти й поставити на могилі хрест...

Але й це не остання проблема. Землі, що знаходяться на лівому березі, там, де «лани широкополі», куди дивиться Тарас з Чернечої гори, розпаювали, і селяни хочуть їх продавати. А ті, хто їх збирається купити, не приховують планів зведення дорогих дач. Що ж, буде на що Кобзареві подивитися.

«І мене в сім'ї великій, сім'ї вольній, новій не забудьте пом'янути...»

Усі ці проблеми не нові. «Голос України» вже писав про них (14 листопада 2009 р. №216) після того, як Комітет Верховної Ради з питань культури та духовності провів у Каневі виїзне засідання. Тоді ситуація була катастрофічна. За цілий рік не виділили жодної копійки не тільки на ремонт, а й на потреби музею. Не було чим розрахуватися з робітниками, заплатити за охорону. Опалення й електроенергію відключили за борги. До того ж пояснення, чому музей не отримає гроші, назвати серйозними складно. Кошти у жовтні надіслали чомусь у Канівську райдержадміністрацію, тоді як підрядником у виконанні ремонтних робіт є Черкаська облдержадміністрація. Виявивши помилку, чиновники заново переписали документи, які потім довго підписували. Одне слово, такі необхідні музею 22 мільйони надійшли аж у середині грудня. А кожен, хто має справу з державними коштами, знає: якщо ти не встигнеш їх освоїти до нового року, то доведеться повертати. Тому 10 мільйонів довелося віддати державі.

Проте виділених грошей вистачило на те, щоб розрахуватися з боргами, відновити електропостачання та опалення музею у зимовий період. Про все це розповіла виконувач обов'язків генерального директора (поки той на лікарняному) Шевченківського національного заповідника Олександра Солопченко: «Ми шкодуємо, що довелося повертати гроші, бо реконструкція музею далека до завершення. Основний обсяг робіт виконано, але опоряджувальні роботи потребують і часу, і коштів, а часу у нас обмаль». Водночас пані Солопченко з сумом додає: «Але зараз електрику відключили знову, бо ми заборгували перед державою. Взимку були дуже сильні морози, і нам довелося використати більше світла, ніж зазвичай, а тепер напалили стільки, що не можемо розрахуватися». Фінансування заповідника вкотре припинилося.

Тут слід сказати, що ще з 1998 року Шевченківський заповідник готується до двох ювілеїв Кобзаря. 2011-го відзначатимуть 150-ту річницю від дня його смерті та перепоховання на Чернечій горі, а 2014-го — 200-річчя від дня народження. 1964 року 150-річчя від дня народження поета святкувалося на світовому рівні. Як вшанують поета у «сім'ї вольній, новій» — питання поки що відкрите. Залишається сподіватися, що не в Тарасовій світлиці...

На запитання, скільки ж грошей потрібно на завершення реконструкції, Олександра Солопченко, посилаючись на дані «Укрреставрації», відповіла, що всього з 2004 року було виділено 60 мільйонів гривень, а потрібні ще 30, і від себе додає: «Ми не сподівалися, що наша реконструкція перетвориться на черговий довгобуд. Можливо, цих 60 мільйонів гривень і вистачило б, якби фінансування було плановим». До речі, днями Президент України доручив Генпрокурору перевірити використання виділених на реконструкцію музею коштів.

«Щоб лани широкополі, і Дніпро, і кручі...»

Проте найбільше шевченкознавців нині непокоїть лівий берег Дніпра. Голова Комітету Верховної Ради з питань культури та духовності Володимир Яворівський розповів, що ситуація з Келебердянськими землями не вирішується. «Є указ, виданий Віктором Ющенком (про розширення заповідника), але цей документ не містить жодної конкретики. У заповіднику всі стурбовані тим, що там уже хочуть будувати дачі. Що можна зробити? Треба добре вивчити, які механізми передбачає цей указ. А потім ми чекаємо, який буде новий уряд, хто буде міністром культури, і з ним ми вже будемо виходити на розв'язання цієї проблеми», — висловив своє бачення вирішення земельного питання Володимир Яворівський.

А в музеї мене зустріли зі ще однією «лівобережною» проблемою:

— Цього тижня приїздили представники однієї фірми, які хочуть будувати зернові елеватори на лівому березі, якраз у видноколах Тарасової гори, — розповідає Олександра Солопченко. — Там дуже зручно їх зводити, бо є і вода, і електроенергія, підведена залізниця. Ми вже не знаємо що робити — сподіваємося використати приїзд Президента України. Бо якщо ми сьогодні не втримаємо ці землі в руках, то завтра нічого не зможемо зробити. Близько 150 років хранителі бережуть ці видноколи і тепер, у незалежній Україні, вчинити таке варварство буде ганьбою!

Ті ж землі, які були розпайовані, — це ще одна проблема. Селяни мають право на землю, але якби вони використовували її за цільовим призначенням — як луки, сінокаті й пасовища, то жодних питань не виникало б. Але вони не приховують своїх намірів. Ми не раз їздили у ці села, розмовляли з людьми. Вони збираються їх продати, а покупці будуватимуть дачі. Ми зверталися до голови Черкаської ОДА, щоб він видав заборону на зміну цільового призначення цих земель. Нам здається, що хоч на короткий час це убезпечило б землі від продажу і забудови. Адже, якщо діятиме заборона зміни цільового призначення земель, то їх не купуватимуть для забудови. А селяни хай би собі господарювали: випасали худобу, косили сіно.

— А на довготривалу перспективу як можна вирішити цю проблему?

Пам'ятник Тарасу Шевченку.

— В ідеалі ми бачили приєднання цієї території до заповідника. Нині це нереально, бо землі вже розпайовані.

— Можливо, держава могла б викупити ці паї у селян і передати їх заповіднику?

— Тоді питання вирішилося б остаточно. Якщо це буде неможливим, то є й інший варіант, який ми хочемо запропонувати Президенту України, — надати цим землям статус особливо цінних. А те, що не приватизовано, приєднати до ландшафтного заказника «Тарасів обрій».

«А до того я не знаю Бога»

Проте й це не остання проблема на Чернечій горі, хоча, здавалося б, — що може бути гірше. З'явилася ініціатива зняти пам'ятник Тарасові Шевченку й поставити замість нього хрест.

Етика журналіста не дозволяє давати власні оціночні судження, розповідаючи про суспільну дискусію. Вона вимагає об'єктивного представлення обох точок зору. Але мені здається, якби я побачила, як падає пам'ятник з Чернечої гори, щось би назавжди і безповоротно обірвалося б у моїй душі. Це ж не просто могила на цвинтарі! Це символ нескоримості нації, місце, куди з надіями і мріями приїжджали багато поколінь українців, тримаючи в собі образ Кобзаря, мов свічку. І тепер цей образ хочуть знищити.

Шевченкознавці з Канева не проти хреста. «Люди з розумінням ставляться до того, що хрест, згідно з християнськими традиціями, має бути на могилі, але зійшлися на тому, що пам'ятник Шевченку не слід чіпати, бо це вже символ нашої країни. Ще свого часу Сергій Єфремов казав, що дуже рано ми насипаємо велику могилу і ставимо хрест на Україні», — зазначає Олександра Солопченко. Проте остаточне рішення в цьому питанні ще не прийнято.

«Думи мої, думи, лихо мені з вами»

Усі ці та ще багато інших проблем обговорюватимуться у вівторок з Президентом України Віктором Януковичем, коли він відвідає могилу Кобзаря. Уже минулого четверга про приїзд високого гостя можна було здогадатися з активного прибирання снігу з гори та екстреного латання траси. Шевченкознавці вірять: якщо свій перший візит в Україні Віктор Федорович вирішив здійснити саме в Канів, то це свідчить про те, що проблеми Тарасової гори його турбують, і сподіваються на допомогу.

Тетяна ПАСОВА.

Канів—Київ.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Музей уже сім років закритий для відвідувачів.

Шевченківське свято треба повернути народу

ДУМКА

Зінаїда Тарахан–Береза — одна з найбільш шанованих шевченкознавців сучасності. Вона є автором понад 300 статей і кількох книг про Кобзаря. У Тарасовій світлиці пані Тарахан–Береза займає малесеньку кімнатку. Саме до неї я звернулася із запитанням, чи належно наша держава відзначає Шевченківські дні, чи вони проходять непомітно в перший робочий день після вихідного 8 березня:

— Я про це писала відтоді, коли була проголошена незалежність України, і досліджувала це питання як документаліст. З'ясувалося, коли було проголошено незалежність України 1918 року, то першим святом УНР оголосила Шевченківське березневе свято. Прийшла на зміну Директорія, але й вона залишила цей день святковим. Коли встановилася радянська влада, то 1921 року Шевченківське свято знову було проголошено, щоправда, не національним, проте вільним від праці днем. За свідченням очевидців, це було свято пізнання Шевченка. У школах не просто відпускали дітей додому — кожен заклад готувався, звучали вірші Шевченка і пісні на його слова. І в УНР, і в Директорії сюди ходили пароплави, приїжджала громадськість. До речі, цю традицію запровадив Симон Петлюра. А в радянські часи її побоялися припинити. Тож ці поїздки тривали до 1964 року. Ще 1961 року я приїжджала сюди студенткою і пам'ятаю, як Київський університет організовував ці поїздки. Тому дуже прикро для мене, як шевченкознавця, як людини, котра виросла на таких поїздках до Тараса Шевченка, знати, що Київський національний університет не привозить сюди студентів. Ми написали листа в університет, щоб поновити цю традицію. Проте нам не відповіли...

Я простежувала, коли ж це свято було відмінено. З'ясувалося, 1929 року, коли відбувся процес проти Союзу визволення України, коли було заарештовано українських патріотів, це свято перестали відзначати як всенародне. Вся інтелігенція переслідувалася. Але 1937 року було збудовано Музей Тараса Шевченка і поставлено на могилі пам'ятник. Ювілеї Кобзаря, особливо у повоєнні часи, відзначалися на світовому рівні.

Тому, коли проголосили незалежність України, я думала, що першим буде відновлено Шевченківське свято. Це питання у парламенті порушувалося тричі, і тричі його не підтримали...

Коли було проголошено незалежність України 1918 року, то першим святом УНР оголосила Шевченківське березневе свято

Чехія направила Україні дипломатичну ноту з метою з'ясувати ситуацію навколо планів КМДА стосовно продажу будівлі, в якій нині приміщення орендує Посольство Чеської Республіки. Також тут розташовано посольства Франції, Австрії та представництво Європейського Союзу в Україні *(Укрінформ)*

У газових сховищах України зберігається понад 14 мільярдів кубічних метрів газу, *повідомив в. о. Прем'єр-міністра України Олександр ТУРЧИНОВ*

У НОМЕР

МИКОЛАЇВСЬКА ОБЛАСТЬ

Дорожній трамплін: дедалі вище

Миколаївські депутати занепокоєні станом автомобільних доріг в області й безпекою дорожнього руху. Це питання було винесено на сесію обласної ради.

Не секрет, що на півдні України в Миколаївській області найгірші автомобільні дороги. Це підтвердить будь-який водій, котрий лавірує між вибоїнами автотраси Миколаїв—Херсон або Миколаїв—Одеса. Миколаївська область є транзитною в південно-північному напрямку (Київ—Сімферополь) і західно-східному (Одеса—Мелітополь). Через область проходять два національні транспортні коридори: Одеса-Миколаїв-Херсон—Джанкой—Керч та Рені—Ізмаїл-Одеса-Миколаїв—Херсон—Мелітополь—Бердянськ—Маріуполь—Новоазовськ. При цьому щороку інтенсивність руху багатотоннажного транспорту збільшується на 10 відсотків.

Складні погодні умови нинішньої зими, різке коливання температури зробили непридатними значні ділянки дорожнього покриття більшості автомобільних трас державного й місцевого значення. Майже дві тисячі кілометрів доріг вимагають капітального й поточного ремонтів. Найперевантаженішими автотранспортом і найпроблемнішими є дороги Одеса—Мелітополь—Новоазовськ, Олександрівка—Кіровоград—Миколаїв, Дніпропетровськ—Миколаїв і Ульяновка—Миколаїв.

Про будівництво мостового переходу через річку Південний Буг розмови ведуться не перший рік, дороговартісний проект не раз обговорювали на рівні столиці, але далі цього справа не йде. А тим часом величезний транзитний потік багатотоннажного транспорту, що рухається через Миколаїв, добив і без того погані траси міста й значно погіршив екологію обласного центру. Все це негативно вплинуло на загальні показники функціонування господарського комплексу й ефективне забезпечення життєдіяльності населення Миколаївської області.

Миколаївські депутати звернулися до уряду з проханням вникнути в ситуацію й допомогти області подолати непомірно високий для її бюджету дорожній трамплін.

Галина ПОРФИР'ЄВА.

ТЕРНОПІЛЬСЬКА ОБЛАСТЬ

У центрі «Мати й дитина» безкоштовний препарат продавали породіллям

Куросурф — препарат для розкриття легенів новонароджених — відповідно до Державної програми має надаватися безкоштовно. Коштує він дорого: один укол — чотири тисячі гривень. Ось і вирішили у Тернопільському перинатальному центрі «Мати й дитина» приторгувати ним. Батькам казали, що препарат дорогий, його може не виявитися у потрібний час, а маля без нього не виживе. Суми називали різні: від 500 до 4000 гривень. Гроші заплатили семеро породіль. Частину коштів службові особи перинатального центру оформили як благодійні внески. Стосовно торговців у білих халатах прокуратура Тернополя порушила кримінальну справу.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

У столиці черговий конфлікт між стоматологами та міською владою

У Києві знову вирують пристрасті навколо стоматологічної поліклініки Дніпровського району. «Голос України» від 11.02.2010 року вже розповідав про те, як лікарі вирішили протидіяти столичній владі стосовно її спроб захопити приміщення їхнього закладу. Однак цього разу, схоже, ситуація в протистоянні досягла свого апогею.

У середу, 4 лютого, поліклініка працювала як завжди. У коридорах — черги пацієнтів. Однак цей спокій близько 12-ї години дня порушили десяток людей у камуфляжі. Вони ввірвалися до адміністрації лікарні й захопили її.

Лікар-стоматолог Тетяна Назарко розповіла «Голосу України» про подробиці інциденту:

— Кабінет головного лікаря Людмили Ігатенко — на п'ятому поверсі. При вході розташовано пост охорони. Десь опівдні до приміщення адміністрації ввірвалося близько десяти молодиків. Вони виштовхали пані Ігнатенко зі свого кабінету й закрилися зсередини. На місце події одразу приїхали й працівники міліції.

Під час розмови з жінкою протистояння між працівниками медичного закладу та людьми, які захопили приміщення, досягло свого апогею. Адже до поліклініки разом із охоронцями приїхала нібито новопризначений головний лікар Тетяна Шапка. Вона спробувала зайти до кабінету адміністрації. Однак туди її не пустили. Близько ста осіб медперсоналу перегородили всі підходи. Під їхні вигуки «Шапка геть!» вона змушена була піти з поліклініки. Розрядити ситуацію допомогли працівники міліції. Вони попросили й молодиків «по-доброму» залишити кабінет.

На думку активістів Блоку Кличка, які прибули на місце події, саме організовані дії правоохоронців допомогли врегулювати конфлікт. Щоправда, як стверджують працівники стоматологічної поліклініки, навряд усе це так закінчиться. Оскільки молодики обіцяли прийти знову.

— А все почалося ще три місяці тому, після того як міська влада заснувала нове територіальне медичне об'єднання (ТМО) «Стоматологія», — коментує ситуацію працівник юридичної компанії, який забезпечує правовий захист цього медичного закладу, Олексій Слюсаренко. До нього ввійшло 11 профільних поліклінік і три комунальні стоматологічні підприємства. Перетворення самостійних організацій на єдину структуру київська влада пояснила так: буде простіше налагодити контроль якості роботи стоматологів. Однак разом із цим рішенням постало питання про зміну керівників у підпорядкованих лікарнях. Саме ця проблема торкнулася і стоматологічної лікарні Дніпровського району. Втім, нині пані Ігнатенко — головний лікар поліклініки, у держреєстрі підприємств вона значиться як керівник цієї лікарні. А все, що сьогодні відбувається, інакше, як рейдерством, назвати не можна.

У директора ТМО «Стоматологія» Юрія Пуденка своя версія подій. Він пояснює: про силове захоплення мова не йде. Просто пані Ігнатенко чинить опір і не хоче передавати справи новопризначеному керівнику. «2 січня цього року я звільнив із посади головного лікаря Л. Ігнатенко. Цього самого дня на її місце призначив Тетяну Шапку, — вже вкотре зазначив «Голосу України» Ю. Пуденко.

Олександр ПЕКНИЙ.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Солодкий сюрприз від ДАІ

Працівники ДАІ на вулицях Львова привітають жінок-водіїв зі святом 8 Березня. Цьогоріч інспектори вирішили відмовитись від банальних квітів, і жінки-водії отримуватимуть у подарунок... торт. Однак вручатимуть солодкі дарунки лише тим, хто впродовж року не порушував правил і не мав штрафів. А представницям прекрасної статі, які мали за собою деякі «грішки», даішники урочисто даруватимуть буклети з Правилами дорожнього руху. Однак, як зазначила керівник прес-служби УДАІ у Львівській області Світлана Добровольська, статистика свідчить, що жінки-водії є набагато уважнішими, обережнішими за кермом, аніж чоловіки, і майже не скоюють ДТП. Тому тортів доведеться вручити чимало.

Ірина ЄГОРОВА.

Поштові скриньки здавав на брухт

У Калуші, що на Прикарпатті, на одній з вулиць почали зникати металеві поштові скриньки. Правоохоронці розшукали їх в пункті приймання брухту. Як з'ясувалося, їх здавав 36-річний уродженець Львівщини, який останнім часом поселився в Калуші. Чоловік не має постійної роботи, як і місця проживання, а тому додумався заробляти на життя тим, що демонтував скриньки і здавав їх на брухт. Як повідомила працівниця ЦГЗ УМВС в області Зорина Кречко, вирішується питання про порушення проти зловмисника кримінальної справи.

Дарина НАЗАРЧУК.

Івано-Франківська область.

Ліки від луганчан

Подарунок вартістю 300 тисяч гривень від луганської фармацевтичної фірми «Новофарм» отримали хмельницькі медики. Краплі та мазі для очей, препарати від гастроентерологічних та психоневрологічних захворювань передані для безкоштовного розподілу серед хворих, які відвідують поліклінічні чи стаціонарні заклади.

Ірина КОЗАК.

Хмельницький.

ФОТОФАКТ

У Києві у Музеї воскових фігур уперше презентовано повну колекцію, що налічує 60 скульптур.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

«Еліта-центр» по-тернопільськи

У Тернополі одне з приватних підприємств ошукало довірливих громадян, пообіцявши їм квартири у центрі міста. Їх нібито мали надбудувати над житловими будинками. До речі, на ще не збудоване житло претендували по два–три пайовики. Тепер ні квартир, ні грошей. Це не перша житлова афера у Тернополі. Кілька років тому чимало тернополян «купилися» на обіцянки будівельної фірми спорудити дерев'яні котеджі у приміській зоні. Заплативши чималі кошти, люди залишилися ні з чим: так званий забудовник навіть не мав виділеної земельної ділянки під котеджі.

Що й казати, сучасні Остапи Бендери не переводяться. Один мешканець Тернополя, почувши розмову сусідів про те, що вони хочуть встановити індивідуальне опалення (на той час це було заборонено), взявся допомогти. Хвалився знайомствами у міській раді, газовій та інших службах. Але, мовляв, на хабарі чиновникам потрібні кошти. Слава про всемогутнього сусіда ширилася і йому почали нести гроші: від кількох сотень євро до кількох тисяч гривень. Назбирав таким чином майже 17 тисяч гривень і витратив їх на свої потреби. Врешті-решт обмануті люди звернулися до правоохоронців. Вже цього року прокуратура Тернополя, за словами прокурора міста Сергія Банаха, порушила 22 кримінальні справи, більшість злочинів вчинено шляхом обману.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

Тернопільська область.

Організовані дії правоохоронців допомогли врегулювати конфлікт

Наздогнати Росію й перервати чорну смугу у відносинах

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

«Я сердечно вітаю вас у Кремлі, ще раз поздоровляю із вступом на посаду й бажаю вам великих успіхів, бо від вашого успіху залежить просування однієї з найближчих нам держав», — сказав російський президент.

Дмитро Медведєв також побажав своєму колезі успіхів.

«Сподіваюся, що та чорна смуга, що була у відносинах між Україною й Російською Федерацією, з вашим приходом, вашою роботою як Президента буде перервана, і ми вийдемо на зовсім нові умови співробітництва», — додав глава російської держави.

У відповідь глава української держави розповів колезі, що нещодавні президентські вибори в Україні були дуже непростими, але демократичними, і висловив сподівання, що з цими виборами в українській політиці, як у зовнішній, так і у внутрішній, багато чого зміниться. Він також заявив про необхідність використовувати потенціал, що є в російсько-українських відносинах, зокрема, традиційні зв'язки між економіками двох країн у промисловому секторі. За словами Президента, Україна могла б використовувати російський досвід у цій сфері, оскільки період стабільності в російській економіці допоміг перебороти перший удар світової фінансово-економічної кризи: «Росія небагато просунулася вперед, і моє завдання — в хорошому сенсі слова — наздогнати Росію, підтягти рівень життя, пенсійного забезпечення, соціальних умов до російського рівня, тому що ми живемо поруч, люди між собою спілкуються й знають умови життя наших сусідів».

У Москві Віктор Янукович мав намір порушити питання про перегляд газових контрактів. Про результати переговорів «Голос України» повідомить у найближчому номері.

Літак Президента України приземлився у п'ятницю в аеропорту «Внуково-2» близько 11-ї години ранку з великою групою підтримки в особі народних депутатів і співробітників адміністрації. У «Внуково» були підняті державні прапори України й Росії. Віктора Януковича привітала рота почесної варти Московського гарнізону, а також військовий оркестр. А кортеж Віктора Януковича супроводжували мотоциклісти.

Посол України в Росії Костянтин Грищенко повідомив журналістам, що очікує від візиту виведення українсько-російських відносин на якісно новий рівень у зв'язку з поновленням повноцінного політичного діалогу. Ну а після переговорів у Кремлі й короткого підходу до преси відбулася зустріч Віктора Януковича в Будинку уряду Росії із Прем'єр-міністром Росії Володимиром Путіним — у вузькому колі й у складі делегацій двох країн. Увечері Президент повернувся до Києва.

ФОТОФАКТ

Акція протесту «Останній сніг Черновецькому! Комунальне фіаско мера», організована всеукраїнським громадським рухом «Комунальний фронт» біля стін Київської міської державної адміністрації.

Фото Вадима ГРИГИ (Укрінформ).

Дешевий газ — дороге життя

Діючі тарифи на постачання газу для споживачів не є економічно обгрунтованими, переконані у НАК «Нафтогаз України». Реальна вартість тисячі кубометрів «блакитного палива» для населення мала б коштувати не 596 гривень, а 1055 грн. Підприємства комунальної теплоенергетики також мали б платити більше.

Між тим, уже п'ять місяців Національний форум профспілок України (НФПУ) боровся за скасування постанови Національної комісії регулювання електроенергетики про підвищення цін на газ для суб'єктів господарювання, що виробляють теплову енергію. Увесь час, поки тривав судовий розгляд, документ не міг вступити до дії. Проте 15 лютого Окружний адміністративний суд столиці не задовольнив даний позов НФПУ. Та зупинятися останній не збирається. І попри нещодавні рішення Кабінету Міністрів про непідвищення цін на газ для всіх категорій споживачів, своєї власної боротьби профспілки не полишатимуть. Мовляв, уряд зміниться, а разом з цим можуть переглянути й всі його рішення. Тож, щоб після формування нового Кабміну ціни на газ не поповзли вгору, НФПУ добиватиметься скасування постанови через Київський апеляційний адміністративний суд. Нагадаємо, скасувати одну постанову НКРЕ (про затвердження роздрібних цін на газ для населення) профспілкам уже вдалося. Про те, чи є це рішення перемогою для простих українців, ми запитали у міністра енергетики уряду Валерія Пустовойтенка Івана Плачкова.

— Не можна розглядати питання тарифів на газ тільки для однієї категорії громадян. Можна знизити ціни для населення і водночас підняти, приміром, для житлово-комунального господарства. І тоді через витрати на харчування, транспорт тощо наш так званий простий українець втратить удвічі більше. Тут потрібно комплексно підходити до проблеми. І перш за все, необхідно переглянути саму систему тарифоутворення. Потрібно покласти край залежності ціни газу від обсягу його споживання. Бо це — порушення прав, дискримінація. Окрім цього, не варто забувати, що Україна газ купує. Від цього також залежить ціна на «блакитне паливо». А наші контракти на поставку російського газу далекі від ідеальних, і потребують перегляду. І тільки після цього необхідно формувати тарифи для населення. Той, кому нова ціна виявиться не по кишені, має отримати адресну дотацію. А зараз ми дотуємо усіх: і бідних, і багатих.

Тетяна ГРАДОБЛЯНСЬКА.

Паводок наближається

Президент України Віктор Янукович підписав указ про невідкладні заходи з попередження повені та ліквідації її наслідків. Згідно з документом, Кабміну, Раді міністрів Криму, місцевим адміністраціям доручено невідкладно розробити та у триденний строк затвердити комплекс заходів для попередження повені і паводків у весняний період 2010 року та ліквідації їх наслідків.

Зокрема, мають визначити території, які можуть бути затоплені, і забезпечити моніторинг стихійних і небезпечних природних процесів. Також доручено провести необхідні роботи зі зміцнення дамб, розчищення дренажних систем, русел річок та інших об'єктів водовідведення та життєзабезпечення, залучаючи робочі бригади з числа громадян, зареєстрованих у державній службі зайнятості, на добровільній основі. Крім того, доручено забезпечити надання населенню через ЗМІ оперативної і достовірної інформації про виникнення надзвичайних ситуацій, пов'язаних із повінню й паводками, методи й способи захисту населення і територій, вживання заходів із забезпечення безпеки та про заходи стосовно ліквідації.

Слід зазначити, що ця робота вже активно ведеться, про що «Голос України» інформує щодня. В усіх областях проводять засідання, на яких визначають «аварійні» місця, готуються евакуювати громадян.

А от Севастополю весняна повінь не загрожує. Такий прогноз зробив заступник голови СМДА Мирослав Сагайдак під час селекторної наради з головами Совміну АРК, обласних, Київської та Севастопольської міськдержадміністрацій.

За словами М. Сагайдака, наприкінці зими й початку весни в регіоні не зафіксовано рясних опадів. «Рівень води в річках Бельбек, Кача й Чорна, — стверджував чиновник, — перебуває в межах норми. На засіданні комісії з техногенної та екологічної безпеки й надзвичайних ситуацій визначено порядок роботи в умовах паводка відповідних структурних підрозділів, насамперед у Нахімовському та Балаклавському районах, на території яких протікають гірські річки». Готуючись до можливого паводка, влада вживає профілактичних заходів. Так, наприклад, відновили спостереження за рівнем води в річках. Рятувальники Головного управління МНС України Севастополя потренувалися у приміському селищі Любимівка відкачувати воду та евакуювати людей з місць підтоплення.

Микола МАГДИЧ.

Готові «зняти краватки» і допомогти Калушу

Для ознайомлення з ситуацією в Калуші та прилеглих селах, які оголошені зоною надзвичайної екологічної ситуації, на Прикарпаття прибули представники спільної місії ПРООН та ЄС. Вони зустрілися з керівництвом області, представниками місцевого самоврядування Калуського району, науковцями та екологами. Насамперед обговорювалися дві проблеми Калуша: стан хвостосховищ та зберігання солевих розсолів, що є відходами виробництва калійних добрив.

За словами голови ОДА Миколи Палійчука, нині існує велика загроза потрапляння таких відходів у Дністер, а також, за твердженням науковців, — у водогони. Площа засоленої території — надзвичайно велика і становить 950 га. Понад 1300 житлових будинків знаходяться над земельними провалами, які утворилися через вимивання твердих порід соляними розсолами. Вихід із складної ситуації, на думку фахівців, можливий за умови відновлення у регіоні калійного виробництва. План щодо цього на Прикарпатті вже розроблено, повідомив Микола Палійчук. При цьому він наголосив, що область розраховує на консультативну та дорадчу допомогу Європи.

Керівник місії ПРООН Рене Наєнхайс запевнив, що вони готові допомогти знайти оптимальне рішення в цій ситуації. «У складі нашої місії — фахівці геології, гідрогеології, люди, які займаються питаннями зниження ризиків надзвичайних ситуацій, екології. Оскільки завдання складне, то й простого рішення для нього не буде. Але наша група готова зняти краватки, одягнути простіший одяг і виїхати на місце для вивчення проблеми», — наголосив він.

Дарина НАЗАРЧУК.

Івано-Франківська область.

ФОТОФАКТ

У Чернігові відкрився обласний ярмарок «Що може жінка!».

Фото Сергія ПАВЛЕНКА.

Обережно, Карпати!

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

За даними румунських фахівців, після землетрусів на Гаїті та в Чилі небезпека нависла над так званою зоною Вранча, що знаходиться на кордоні України і Румунії в Карпатах. Ця ділянка вже нагадувала про себе в 1940, 1977, 1986 і 1990 роках.

За силою новий землетрус в «зоні Вранча» буде потужніший, ніж стихія 1977 року, тоді в Бухаресті загинули 15 тисяч людей. «Епіцентр буде глибоко в землі, і що глибше — то потужнішим буде землетрус. Відчують його навіть у Москві!», — упевнений директор Румунського інституту фізики землі Георге Мермуряну.

У НОМЕР

➤ ДОНЕЦЬК

Потенційні «квартиранти» грабували власників квартир

Схему розбійних нападів вигадали та здійснили в Донецьку двоє мешканців Селідового. Чоловік та жінка за газетним оголошенням про здачу житла в оренду зателефонували господарці, представилися сімейною парою і призначили зустріч. Переконавшись, що жінка прийшла сама, попросили показати апартаменти. Там чоловік, погрожуючи ножем, відібрав у господарки гроші, мобільний телефон та золоті прикраси. Жертву зачинили в квартирі. За допомогою сусідів потерпілій вдалося визволитися, після чого вона звернулася до міліції.

За словами начальника кримінальної міліції Київського райвідділу Донецька, «дует» вдалося затримати. Під час слідства з'ясувалося, що аналогічний злочин вони здійснили в січні в Будьонівському районі Донецька. Сума заподіяної шкоди склала майже 30 тисяч гривень. Також стало відомо, що зловмисники планували чергове пограбування за відомою схемою і навіть домовилися про зустріч із господаркою квартири.

Ліна КУЩ.

➤ ОДЕСЬКА ОБЛАСТЬ

Флот іде на дно

Відразу п'ять суден ВАТ «Українське Дунайське пароплавство» опинилися у біді. Судна «Ришкани», «Капітан Грінченко», «Ружани», «Десна» і «Вега-2», що перебувають на відстої, через забортну воду, що надходить у машинні відділення, поступово ідуть на дно.

Аварійно-рятувальні роботи, що проводилися цілодобово, дозволили усунути неполадки на трьох із них, на двох — процес затоплення триває. Ймовірно, найближчим часом вони опиняться на дні.

Віце-президент ВАТ «Українське Дунайське пароплавство» Віктор Ткаченко вважає, що причиною надзвичайної ситуації стало розморожування арматур кінгстонів і трубопроводів на суднах, що опинилися у біді.

Цю ситуацію експерти прогнозували і передбачали, що до початку літньої навігації відразу кілька суден пароплавства вийдуть з ладу та ймовірно будуть затоплені. Хоча практично усі судна УДП фізично зношені та повільно вмирають. На їхнє утримання витрачаються величезні кошти, і міністерство транспорту й зв'язку не дає дозволу на утилізацію пароплавів, що відробили свій вік.

В'ячеслав ВОРОНКОВ.

Герої підземелля

ПАМ'ЯТЬ

Каменоломні селища Аджимушкай (АР Крим), де протягом сторіч видобували вапняк, у роки війни слугували укриттям для бійців Червоної Армії. Оточені фашистами, солдати разом із цивільним населенням були змушені сховатися під землею. Їх було близько 10 тисяч, і протрималися вони 170 днів і ночей. А лабіринти цих катакомб стали основою, мабуть, найвідомішої воєнно–історичної пам'ятки кримського півострова «Музей історії оборони Аджимушкайських каменоломень».

Спускаючись у каменоломні, потрапляєш у інший світ: ідуть зірки, стихає вітер. Мертве підземне місто. Вузький промінь ліхтарика вихоплює з темряви закопчені стіни з іменами загиблих. Серце завмирає, коли уявляєш ті часи.

«Усім, усім, усім! Ми, захисники Керчі, задихаємося від газу, вмираємо, але в полон не здаємося. Полковник Ягунов, командир загону». Ця радіограма, передана відкритим текстом, пішла в ефір 24 травня 1942 року.

Нічні диверсійні вилазки партизанів знищували ворогів.

Німці не тямили себе від люті. Оточивши район каменоломень, вони не могли зломити опір. Підривали штольні, пускали газ, але наші бійці були незнищенними.

Із щоденника молодшого лейтенанта А. І. Трофименка: «Груди мої щось стисло. Дихати зовсім нема чим. Чую крики, якийсь шум... Швидко схопився, але було вже запізно. Людство всієї земної кулі, люди різних національностей! Чи бачили ви таку звірячу розправу, яку мають німецькі фашисти. Вони почали давити людей газами! Катакомби повні отруйного диму. Бідні діти кричали, кликали на допомогу своїх матерів. Ми побігли на галас. Вони вмирали в нас на руках. Нащадки. Тільки товсті стіни мовчазні свідки цього жаху. Смерть загрожувала всім, і вона була так близько, що її відчував кожен...»

У суцільній ночі періодично заводили движок старого трактора, подаючи енергію на лампочки, які освітлювали центральну частину штолень. Температура повітря була близько 10 градусів тепла. Грілися, розпалюючи багаття, у яке кидали керамічні ізолятори, вони нагрівалися й ще довго віддавали своє тепло.

Води катастрофічно не вистачало. Виривши 14-метровий колодязь, дійшли до водоносного шару. Її теж не вистачало. Під краплі, що падали зі стель, підставляли каски.

Із щоденника молодшого лейтенанта Трофименка: «Щодо води справа погіршилася, кепські справи. От хоча б по 100 грамів, жити б ще можна, але діти. У роті пересохло. Їсти без води не приготуєш».

Є в підземеллі дитяча кімната. Скільки їх тут було — не знає ніхто. Але кожне маля, приходячи на екскурсію, залишає дитячим душам іграшку.

За всі роки пошукових експедицій офіційно відновлено всього 323 імені бійців. Більше трьох тисяч залишилося в братських могилах підземелля безіменними.

Андрій НЕСТЕРЕНКО.

Фото автора.

Освідчення в коханні

ТРАДИЦІЇ

Незмінним успіхом у севастопольців користуються виставки, які з грудня 2008 року влаштовує громадська організація «Жіночий клуб «Фрезія». Більшість з них — традиційні. Наприклад, щорічна тематична виставка рукоділля «Освідчення в коханні», на якій представляють експонати, виконані руками чоловіків у переддень 8 Березня. А взагалі «Фрезія» — це об'єднання цікавих і по-своєму унікальних людей, їхнього таланту і бажання реалізувати свою мрію.

На виставці «Бісерна фантазія».

Вишивка стрічками.

Бісероплетіння, вишивка нитками й стрічками, фото, живопис, графіка, мозаїка з морської гальки, батик, клаптикова творчість, декоративно-ужиткове мистецтво, кераміка, авторська лялька, іграшки, прикраси, виконані в техніці фриволіте, з полімерної глини, шкіри — це ще не повний перелік тематичних виставок клубу «Фрезія», що поєднують людей різних професій і віку (від школярів до пенсіонерів). Викликають інтерес запозичені з японської культури техніки створення орігамі, ікебани...

У клубі «Фрезія» у вигадливий одяг можуть вбрати звичайнісіньку пляшку шампанського, і тоді вона стає витвором мистецтва, дорогим подарунком. Тут можна побачити, а іноді — купити чи замовити майстрові теплі капці з повсті, іграшки, українську вишиванку, декоративні свічки, різні прикраси, біжутерію, декоративні розписні дошки, сувенірне мило ручної роботи з ароматом кримських трав.

А відвідувачі виставки «Святий льон», на якій було представлено два десятки робіт сімферопольця Володимира Денщикова, виконаних у техніці, що не має аналогів у світі, були просто вражені побаченим. Народний артист України, художник-постановник і режисер Кримського драмтеатру створює світ образів, «пише» картини, ікони... лляною ниткою. Одну з останніх його робіт — ікону Святого Благовірного князя Олександра Невського, що складається більш ніж з 9 млн. вузликів, Володимир створював більше року.

Серед учасників виставок — прославлені майстри й новачки, що роблять перші кроки в обраному напрямі творчості. Тут не тільки професійно покажуть, на що здатні талановиті люди, а й запросять тих, хто хоче чомусь навчитися, на майстер-класи, до творчих майстерень. У виставочному залі за адресою площа Нахімова, 1 завжди велелюдно — щомісяця клуб «Фрезія» проводить тут не менш як дві виставки. Головна нинішнього року — міжнародна фотовиставка «Обличчя епохи, що минає» — присвячена 65-річчю Перемоги, ще попереду.

Світлана КАЛИНОВСЬКА.

Севастополь.

Фото автора.

«Одягнене» майстрами клубу шампанське.

Розпис на камені.

Щомісяця клуб «Фрезія» проводить тут не менш як дві виставки

26 лютого. Пікети біля Київської міськдержадміністрації проти приватизації столичних ринків «Володимирський» і «Житній».

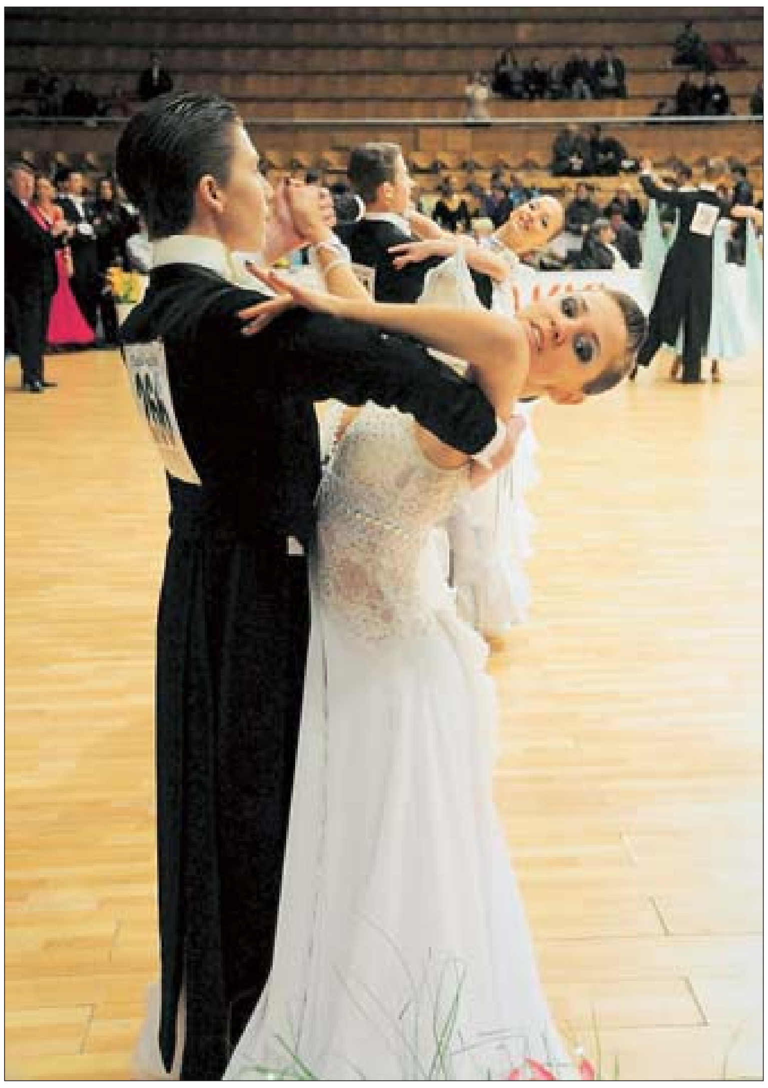

27 лютого. Київ.
XXI міжнародні змагання зі спортивного танцю «Парад надій—2010».

28 лютого. Львів. Десятикласниця середньої школи № 2 Марта Ковальська, яка посіла перше місце в номінації «жанрова фотографія» на фотоконкурсі «Світанок міста Лева» серед львівських школярів.

2 березня. Київ. Відкрито виставку «Тарас Шевченко. Втрачені та повернені раритети». Представлено рукописи, фотографії, листи, офорти та ескізи, пов'язані з ім'ям великого українського поета і нещодавно повернуті Україні зі Сполучених Штатів Америки.

1 березня. Брюссель. Під час першого офіційного візиту на посту глави держави Президент України Віктор Янукович зустрівся з президентом Європейської комісії Жозе Мануелем Баррозу.

3 березня. Верховна Рада 243 голосами відправила Кабінет Міністрів у відставку.

4 березня. Одеська область, Рені. Генерал-майор, заступник голови Південного регіонального управління Державної прикордонної служби Валерій Калюжний *(ліворуч)* і голова Ради ветеранів прикордонної служби Республіки Молдова, полковник у відставці Юхим Донос під час передачі Кубка Перемоги в рамках міжнародної естафети, присвяченої 65-й річниці перемоги над фашизмом.

Сім днів із життя країни очима фотокореспондентів Олександра КЛИМЕНКА, Андрія НЕСТЕРЕНКА, агентств «Прес-КІТ», Укрінформ та УНІАН

Міністерство з питань ЖКГ запропонувало ліцензіювати тепло- і водопостачальні підприємства, і, якщо надані послуги будуть неякісні, позбавляти їх ліцензій. У такому разі в компанії вводитимуть тимчасову адміністрацію МінЖКГ, *повідомляє «Комерсант-Україна»*

Компанія «Дніпроавіа» в окружному адміністративному суді Києва оскаржила рішення Державіаадміністрації, яка надала право «Міжнародним авіалініям України» здійснювати перельоти маршрутом Київ—Тель-Авів, *повідомив гендиректор авіакомпанії Сергій ТКАЧЕНКО*

КРИМІНАЛ

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ

Шестикласник затримав шахрайок

У Білогірському районі на поріг будинку старенької бабусі завітали дві молодиці та повідомили про державну кампанію з обміну грошей. Та й не подумала запитати у них будь-які документи — одразу винесла тисячу гривень та віддала пройдисвіткам, які повернули назад бабусі опечатаний конверт з нарізаними папірцями, пообіцявши, що невдовзі прийдуть та поміняють старі купюри на нові. В цей час зі школи повернувся онук старенької і побачив, як з двору вийшли дві незнайомки і сіли у таксі. Номер авто хлопчина записав. А почувши розповідь бабусі, зрозумів, що вона стала жертвою шахрайок. Про злочин одразу **повідомили працівникам Білогірського райвідділу міліції,** а ті — усім постам ДАІ.

Уже на під'їзді до Ізяслава підозрюваних із грошима затримали. Наразі міліція встановила їх причетність до трьох подібних шахрайств. У Славутському районі пенсіонери позбулися 13 тисяч гривень. Слідство триває, а школяр за кмітливість отримав цінний подарунок від білогірських міліціонерів.

Ірина КОЗАК.

ДНІПРОПЕТРОВСЬК

Підпільні «детективи» попались...

У Дніпропетровську Служба безпеки України затримала злочинну групу, яка займалася незаконною детективною діяльністю. Тривалий час вони збирали інформацію про приватне життя та бізнесову діяльність громадян. У переліку послуг — прослуховування телефонних переговорів, надання замовникам роздруківок деталізації телефонних з'єднань, візуальне спостереження та негласне збирання «досьє». «Прослуховування» упродовж доби коштувало 150, а приховане спостереження — 250 доларів США.

«Замовлення» виконувалися, повідомляють в прес-центрі СБ України, на території Дніпропетровської області, у Києві та Одесі відносно співробітників прокуратури, міліції, посадовців державних установ, бізнесменів. Групу очолював житель Дніпропетровська, який наразі утримується під вартою.

Архів добутої інформації зберігався у лідера групи та її «аналітика», яка опрацьовувала і узагальнювала матеріали для передачі замовникам, а також розробляла тактику протиправної діяльності.

Порушено кримінальну справу. Слідчі встановлюють особи потерпілих, а також замовників підпільного «детективного агентства».

Як **повідомили в прес-центрі СБУ**, це далеко не поодинокий факт такої протиправної діяльності. Трохи раніше до кримінальної відповідальності притягнуто співробітників органів внутрішніх справ, які за винагороду передавали дані про з'єднання абонентів стільникових мереж та записи телефонних переговорів одній із київських комерційних структур. Ще одну кримінальну справу порушено за фактом незаконного прослуховування та відеоспостереження за високопосадовцем Мінвуглепрому. А на Сумщині оштрафували громадянина, який займався прослуховуванням посадовців вищого навчального закладу.

Тетяна КОЛЯДИНСЬКА.

Пом'якшити не можна посилити

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

Залишаються нерозв'язаними проблеми, пов'язані зі зворотною дією кримінального закону відносно осіб, засуджених до смертної кари, а також тих, кому покарання у вигляді довічного позбавлення волі призначено одразу після його запровадження. Підтвердження тому — численні звернення засуджених та їхніх рідних до редакції газети «Голос України», державних органів і правозахисних організацій. Зокрема, Геннадій Лобчук (Дніпропетровська виправна колонія № 89) і Сергій Мерін (Київ) просять роз'яснити деякі чинні норми законодавства щодо згаданого питання.

Свою точку зору в розмові з кореспондентом висловлює старший науковий співробітник сектору дослідження проблем кримінально-виконавчого законодавства Інституту вивчення проблем злочинності Академії правових наук (Харків) кандидат юридичних наук **Ірина ЯКОВЕЦЬ (на знімку).**

— Ще 22.12.1999 року Конституційний Суд у справі за поданням 51 народного депутата України визнав неконституційними положення статті 24 Загальної частини та положення санкцій статей Особливої частини КК України, які передбачали смертну кару як вид покарання.

— Отже, з моменту прийняття цього рішення максимальною санкцією за статтями КК, що раніше передбачали смертну кару, стало покарання у вигляді позбавлення волі на строк до 15 років?

— Так, і цей висновок підтверджується не лише науковцями — фахівцями у галузі кримінального права, а й Верховним Судом України. Ним, зокрема, переглянуто декілька вердиктів відносно осіб, які вчинили злочин у період з 29 грудня 1999-го по 4 квітня 2000-го на тій підставі, що у цей час найсуворішим покаранням, зокрема, за умисне вбивство, було позбавлення волі на строк до 15 років.

— Що треба було робити з вироками відносно осіб, засуджених до смертної кари, після скасування цього покарання КСУ?

— Відносно осіб, вироки щодо яких на час прийняття рішення КСУ не були виконані, призначене покарання підлягало, на мою думку, заміні на 15 років позбавлення волі.

Порядок застосування закону, який пом'якшує кримінальну відповідальність, достатньо чітко врегульовано Кримінального-процесуальним кодексом. У статті 405-1 КПК зазначено: «...пом'якшення покарання у випадках, передбачених частинами 2 і 3 статті 74 Кримінального кодексу України, провадиться судом за заявою засудженого або за поданням прокурора чи органу, що відає виконанням покарання». Відповідно до цього, покарання стосовно осіб, які були засуджені до смертної кари або до довічного позбавлення волі за злочини, вчинені до 04.04.2000 р., має бути пом'якшено до 15 років позбавлення волі. Таке пом'якшення здійснюється судами за місцем відбування покарання. Тобто, відповідно до положень КПК, адміністрація колоній (або слідчих ізоляторів) після прийняття КСУ рішення № 11-рп/99 від 29.12.1999 року повинна була направити подання до суду за місцем знаходження установи для приведення вироків щодо засуджених до смертної кари у відповідність з оновленим КК України. І суд мав прийняти рішення в порядку, встановленому ст. 411 КПК України.

— Але це не було зроблено. Чому, як гадаєте, Ірино Станіславівно?

— На це запитання, на жаль, не маю чіткої відповіді, але можу припустити, що такий, нехай і законодавчо визначений, підхід щодо злочинців, засуджених до смертної кари, мабуть, видавався нонсенсом. Тому й чекали, коли надійде вказівка про те, що з ними робити.

— Як розв'язували цю проблему в подальшому?

— Нагадаю, покарання у вигляді довічного позбавлення волі було введено Законом України від 22 лютого 2000 року «Про внесення змін до Кримінального, Кримінально-процесуального та Виправно-трудового кодексів України».

У ньому, зокрема, записано: «ІІ. Перегляд вироків у справах щодо осіб, засуджених до смертної кари, вироки щодо яких на час набрання чинності цим Законом не було виконано, здійснюється судом, який постановив вирок». Саме на цій підставі вердикти переглядались судами не за місцем тримання засуджених, а за місцем винесення вироку.

Слід звернути увагу, що в законі від 22 лютого 2000 року чітко передбачається: «ІІІ. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування». Виходячи із загальних положень про дію закону, останній має поширюватись на правовідносини, що виникли після набрання ним чинності...

Більше того, після прийняття цього закону не були внесені зміни до КПК, у зв'язку з чим виникла колізія правових норм — різне регулювання однієї й тієї ж процедури. І дотепер залишається незрозумілим, чому судові органи надали перевагу визначенню підсудності справи за законом від 22 лютого 2000 року над положеннями КПК, які не були скасовані чи змінені.

Водночас виникає запитання: чому справи стосовно приведення у відповідність вироків судів щодо засуджених до смертної кари не були призначені до розгляду в місцевих судах протягом понад трьох місяців дії нової редакції положень КК України? Таким чином, відносно осіб, засуджених до смертної кари, вироки щодо яких на час прийняття КСУ рішення від 29.12.1999 року не були виконані, на мою думку, неправильно застосовано як кримінальний, так і процесуальний закони.

Вважаю, не можна було засуджувати до довічного позбавлення волі й осіб, які вчинили злочини до 04.04.2000 р., тобто до введення цього виду покарання. Гадаю, у даному випадку за правилом зворотної дії кримінального закону необхідно було застосувати до них більш м'яке з можливих видів покарань — позбавлення волі строком до 15 років.

— Ірино Станіславівно, чи можуть засуджені ініціювати перегляд вироків і чи повинні їм у цьому сприяти державні органи або посадові особи?

— Останнім часом в'язні, їхні рідні й представники громадських організацій намагаються вирішити це питання різними способами. Але невиправдано вільне тлумачення законодавчих норм призвело до того, що вони фактично позбавлені можливості добитися перегляду рішення про призначене їм покарання. Так, строк на оскарження постанов суду про заміну покарання у вигляді смертної кари довічним позбавленням волі в апеляційному чи касаційному порядку давно минув. Суди за місцем відбування покарання не переглядають ці постанови, посилаючись на те, що вироки стосовно них приведено у відповідність з більш м'яким кримінальним законом ще у 2000 році.

На мою думку, є два шляхи розв'язання проблеми зворотної дії закону про кримінальну відповідальність у часі відносно осіб, засуджених до смертної кари.

Передусім — це перегляд судових рішень в порядку виключного провадження. Так, у ст. 404-4 КПК України визначено, що підставами для перегляду судових рішень, що набрали законної сили, в порядку виключного провадження є, поміж іншим, неправильне застосування кримінального закону та порушення вимог кримінально-процесуального закону, які істотно вплинули на правильність судового рішення. Усе наведене вище, вважаю, переконливо свідчить про існування таких підстав. У цьому разі на подання про перегляд судового рішення мають право судді касаційного суду в кількості не менше п'яти осіб.

Необхідно зазначити, що перегляд судового рішення в порядку виключного провадження є доволі складною та тривалою процедурою. На практиці ініціатори клопотання про перегляд, як правило, отримують формальні відписки.

Не дають позитивного результату й намагання вирішувати питання пом'якшення покарання засудженим на підставі Закону України від 15.04.2008 р. «Про внесення змін до Кримінального та Кримінально-процесуального кодексів України щодо гуманізації кримінальної відповідальності».

Формально адміністрація колоній має внести до суду за місцем відбування покарання подання з проханням поширити зворотну дію кримінального закону, що діяв з 29.12.1999 р. по 04.04.2000 р. на осіб, засуджених до смертної кари, стосовно яких покарання було замінено на довічне позбавлення волі, з заміною останнього на п'ятнадцять років неволі. Така заміна може бути проведена на підставі ст. 409 та в порядку ст. 411 КПК України ухвалою місцевого суду.

На жаль, Державний департамент України з питань виконання покарань вважає, що цього не можна зробити, оскільки в самому законі не вказується на необхідність перегляду вироків стосовно таких осіб. Слід зазначити, що за існуючою практикою у разі пом'якшення санкцій тих чи інших статей КК України, адміністрації виправних колоній зазвичай за власною ініціативою вносять у суди подання про приведення вироків стосовно засуджених у відповідність з новим законом, незалежно від того, чи перелічені у Прикінцевих та Перехідних положеннях до нього всі без винятку склади злочинів. Але стосовно «довічників» це чомусь не застосовується.

— А якщо засуджений самостійно звертається до суду з проханням переглянути вирок — місцеві суди відмовляють, вказуючи, що це має робитися виключно за ініціативою адміністрації установи. Про що, до речі, розповіли згадані автори листів до «Голосу України».

— Це замкнуте коло можна розірвати. Потрібно лише повернутися до цієї проблеми обличчям, а не робити вигляд, що її не існує.

Іван ІЛЛЯШ.

ВІД РЕДАКЦІЇ

Яким бачите вихід із ситуації ви, теоретики і практики юриспруденції? Чи підтримуєте (а якщо ні, то чому) позицію Ірини Яковець?

Перегляд судового рішення в порядку виключного провадження є доволі складною та тривалою процедурою

Суд, довший за життя

Шістнадцять років тяжби так і не змогли поставити крапку у спірній справі

ЗА ЛИСТОМ ЧИТАЧА

Якщо б для підручника з юриспруденції потрібно було відшукати приклад безсилого і недієвого судочинства, ця справа могла б стати класичним зразком. За півтора десятка літ суди різних інстанцій поперемінно приймали рішення на користь то одного, то іншого учасника процесу. Тим часом до можливих підозрюваних у злочині ніхто так і не пред`явив жодних претензій. Зате головним відповідачем у справі стала людина, котра сама опинилась у ролі жертви шахрайства. Доведена до відчаю, майже п'ять років тому вона пішла з життя. А тим часом справа триває й досі.

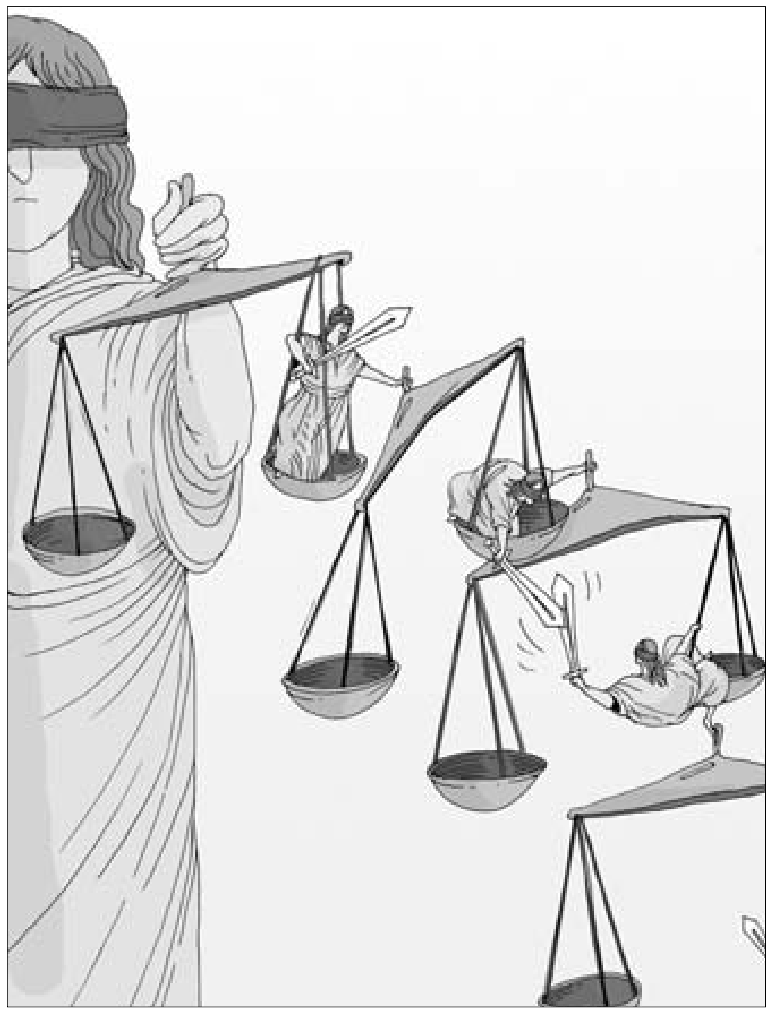

Фатальна покупка

Усе розпочалось у далекому 1994 році, коли одинока пенсіонерка Ганна Недогода вирішила переїхати поближче до рідні у Хмельницький. Продавши своє житло і скориставшись послугами агентства нерухомості, вона придбала однокімнатну квартиру в обласному центрі. Всі належні формальності від підписання угоди, оформлення документів купівлі-продажу в нотаріуса до фіксації нового власника в інвентарному бюро були виконані сповна. Однак не пройшло й місяця після новосілля, як нова господиня отримала повістку до суду.

Спочатку пенсіонерка, котрій вже перейшло за сімдесят, сприйняла все за прикре непорозуміння. Незнайомий їй хмельничанин Микола Іськов звернувся до Хмельницького міського суду з позовною заявою, в якій ішлося про те, що кількома місяцями раніше саме він, а не хтось інший, купив цю само квартиру. На підтвердження він так само представив усі документи, офіційно оформлені у нотаріальній конторі. А тому й вимагав договір купівлі квартири Недогодою визнати недійсним.

Зважаючи на ці обставини, формально закон опинився на боці Іськова. І суд вирішив, що покупка Недогоди справді недійсна, з чого витікало, що квартира їй не належить. Розуміючи, що вини пенсіонерки в цьому немає, суд одночасно зобов'язав продавця квартири Дюряєва повернути їй гроші за фальшиву покупку.

Яким би несподіваним та неприємним для жінки не було це рішення, воно було об'єктивним і мало б поставити крапку в цій історії. Тоді, наприкінці минулого сторіччя, ніхто навіть подумати не міг, що все тільки розпочинається, а плутанина затягнеться на десятиліття.

Дуже швидко з'ясувалось, що пенсіонерка взагалі може опинитись і без квартири, і без грошей. Адже за кілька місяців Іськов, уже як законний власник помешкання, знову звертається до суду з вимогою примусового виселення Недогоди. І знову отримує ствердне рішення. Натомість пенсіонерка за цей час так і не змогла повернути жодної гривні, заплаченої за квартиру. Оскільки ця частина судового рішення залишалась невиконаною, а бідній бабусі просто нікуди було виселятись, вона розпочала боротьбу не на життя, а на смерть за право мати свої квадратні метри. Тим більше, що чесно віддала за них усе, що заробила за довгих сім десятків літ. Дати відповідь на запитання, як квартира могла бути проданою двічі, мав би продавець Дюряєв і слідство, яке було порушене за заявою Недогоди. Але останнє швидко зайшло у глухий кут. У комп'ютерній базі даних агентства нерухомості інформація про цю покупку незрозумілим чином зникла. Та й сам Дюряєв, як тільки передав ключі від житла новій власниці, виїхав із Хмельницького до Росії.

З усього виходило, що Ганна Василівна залишилась просто ошуканою. Погодьтесь, якось навіть наївно собі уявляти, що слідство взяло на себе такий клопіт, як пошук у чужій державі та екстрадицію учасника цієї справи. На таку непробивну стіну натикались справи державної ваги. Що вже говорити про проблеми якоїсь бабусі, за котрою не було жодного захисту?..

Порушену кримінальну справу було закрито за відсутністю складу злочину. І хоча прокуратура звернулась до президії обласного суду із протестом, який стосувався того, що квартиру Недогоді продавав не лише Дюряєв, а ще і його дружина, яка теж мала б нести відповідальність по справі, це мало міняло суть діла. Справді, оскільки саме ця обставина не була взята до уваги попереднім судом, рішення його було скасоване, а справа відправлена на новий розгляд. Однак усі учасники опинились лише на новому витку, але так і не наблизились до прямого шляху розв'язки.

У справу втрутились два президенти

Формально все знову виглядало правильним. А на ділі жодних змін у невизначеному становищі Ганни Недогоди не відбулось. Доведена до відчаю, жінка купила кілька літрів керосину і повідомила про те, що спалить себе та злощасну квартиру.

— Це не була якась епатажна заява. Бабуся справді була готова накласти на себе руки. — розповіла соціальний працівник, яка в ті роки доглядала за одинокою пенсіонеркою. — Пенсія у неї була дуже крихітна, а їй ще доводилось платити за судові витрати. Тож доходило до того, що хліба не було на що купити. А тут ще такий нервовий стрес через все пережите. Вона не могла уявити, як, віддавши свої кревні гроші, раптом повинна опинитись безхатьком на вулиці? Побачивши, як бабуся знепритомніла просто в суді, допомогти їй взявся громадський правозахисник Андрій Ліщук. Зрозумівши, що вирішити справу на місці практично неможливо, він вирішив звернутися до... президентів України та Росії.

Від тодішнього українського керманича офіційної відповіді так і не надійшло. Щоправда, подейкували, що таки був дзвінок відповідних служб, який зупинив примусове виселення бабусі із квартири. Судовиконавці були зупинені буквально на порозі, і до скандального самоспалення справа таки не дійшла.

З російського ж боку кроки були дієвішими. За розпорядженням Президента Дюряєва не тільки розшукали, але навіть допитали в російській міліції. От тільки допитували його не як підозрюваного, а лише як свідка. Тому він і повідомив, що це сам став... жертвою обману. Мовляв, свого часу позичив гроші в Іськова. Як гарантію повернення боргу оформив документи на продаж квартири. Але через рік гроші начебто повернув, Іськов боргову розписку порвав, а документи не віддав, пославшись на те, що ... загубив їх.

Дюряєв спокійно виготовив усі копії, і разом із дружиною вони поставили свої підписи на новому договорі купівлі-продажу вже в іншій нотаріальній конторі. А тим часом Іськов «знайшов» документи і заявив свої права на квартиру.

Сюжет набув нової інтриги. І вже було цілком очевидним, що запитання слід ставити саме цим двом учасникам історії, залишивши нарешті у спокої безневинну жертву, але...

На той час Іськов уже виїхав до Ізраїлю, доручивши ведення судових справ родичу. Дюряєв опинився в Забайкаллі. Апелювати тепер уже до трьох глав держави було якось не з руки, та й нікому, і тому битву за квартиру змушена була продовжити нещасна бабуся, вкрай виснажена фізично і фінансово та доведена до морального відчаю.

Ще після низки судових позовів як з однієї, так з іншої сторони, через шість років від початку справи Хмельницький міський суд таки приймає рішення за позовом Ганни Недогоди, в якому знову визнає договір купівлі-продажу квартири недійсним. Але цього разу мова йде вже про договір між Іськовим та Дюряєвим.

Здавалося, Ганна Василівна після довгих судових поневірянь нарешті зможе поставити переможну крапку в своїй історії. Вона навіть оформила договір дарування тепер уже свого житла далекій родичці. Переживши стільки страхів, бабуся хотіла таким чином остаточно закріпити свої права.

На жаль, тішитись цією перемогою довго не довелось.

Людини немає, а суд ще триває

Суд виявився довшим за життя Ганни Недогоди. Через рік згадане рішення знову було скасоване апеляційним судом. Ще через два Верховний Суд направив справу на новий розгляд. А через два дні після цього Ганни Василівни не стало. Нового походу в судовий зал старече серце вже не в силі було витримати.

Через смерть провадження у справі було закрите і ... розпочалось знову. Тепер у двобій вступили довірена особа Іськова та родичка Ганни Недогоди, якій була подарована квартира. Відтак позаминулого року Хмельницький міжрайонний суд знову приймає рішення на користь першої сторони. А вже восени минулого обласний апеляційний суд стає на бік іншої...

Від цього судового дежа-в'ю голова починає паморочитись, але правди і справедливості за десятками рішень не розгледіти. Формально кожне рішення могло б виглядати законним і логічним. Чому ж тоді склалось так, що інтереси найбеззахиснішої і найбільш ображеної сторони ніхто так і не зміг захистити? Не можу коментувати хід розслідування і судові рішення — для цього є фахівці. Але навіть сторонній людині, котра не має жодного стосунку до юриспруденції, очевидно, що секрет фальшивки криється у домовленостях продавця і першого покупця. Хто з них виявився шахраєм, а чи, можливо, це була обопільна змова — ось що передусім повинно було б цікавити і слідство, і правосуддя. Натомість не просто розв'язувати злочинну головоломку, а поплатитися за чужі гріхи змушена була безневинна сімдесятишестилітня жінка.

Тепер їй уже не потрібна квартира і байдужі будь-які судові рішення. Але на її місці опиняються нові і нові жертви. Скільки людей втратило надію знайти справедливість у суді? Відстояти правду? Побороти беззаконня?

На жаль, такої офіційної статистики не знайти.

Замість післямови

Тим часом громадський правозахисник, заступник обласного комітету сприяння реалізації положень Конституції України Андрій Ліщук залишився чи не єдиним, хто хоче поставити крапку в цій історії. Для того, щоб це зробити, він хоче звернутись тепер уже до керівників трьох країн, аби створити міжпарламентську групу, котра б допомогла відшукати учасників цієї історії, провести прокурорське розслідування, виявити справжніх злочинців. Чуючи про такі наміри, більшість лише іронічно посміхається таким дивацтвам. Придумати ж таке: морочити голову президентам, прем'єрам та парламентаріям заради якоїсь сумнівної квартири і бабусі, котрої вже й серед живих немає. Безглуздя та й годі.

А де і як інакше шукати справедливості старим і молодим, обманутим, беззахисним і скривдженим?

Ганна Недогода нарешті знайшла. На небесах.

Ірина КОЗАК.

Хмельницький.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

КРИМІНАЛ

СУМЩИНА

Союз зернотрейдерів з конвертаторами

Співробітники сумської податкової міліції накрили потужний підпільний конвертаційний центр, який діяв у Сумах і Полтаві.

Дюжина активних конвертаторів, діючи від імені 11 суб'єктів підприємницької діяльності, зареєстрованих у різних регіонах України, упродовж 2009-2010 років незаконно перевела в готівку майже 140 мільйонів гривень.

Як з'ясувало слідство, замовниками грошей були потужні зернотрейдерні компанії з Полтави та Миколаєва.

Порушено кримінальну справу.

З вітерцем через державний кордон

спробував прорватися на броньованій розвідувально-дозорній машині мешканець одного з прикордонних районів області.

Завадили чоловіку проїхати до сусідньої Росії прикордонники відділу прикордонної служби «Свема», які зупинили БРДМ за кілька десятків метрів від кордону — в районі села Марчихина Буда Ямпільського району.

За однією з версій, військову машина було викрадено в Полтавській області.

Владислав ЖМУРКОВ.

ДОНЕЦЬКА ОБЛАСТЬ

Серце матері не витримало після того, як міліціонери зажадали хабара за звільнення сина?

У вимаганні грошей від матері фігуранта однієї кримінальної справи підозрюються п'ятеро міліціонерів. Троє із них — співробітники ГУМВС у Донецькій області, двоє — співробітники УМВС України на Донецькій залізниці. За попередніми даними, від жінки вимагали хабар за звільнення сина, якого підозрюють у збуті наркотиків. Серце матері не витримало: вона померла.

Нині слідство у справі триває, а усіх п'ятьох підозрюваних правоохоронців звільнено з органів внутрішніх справ. До речі, начальник управління кадрового забезпечення обласної міліції Дмитро Жидков повідомив, що одного із міліціонерів, які «відзначилися», у 2008 році вже звільняли із органів внутрішніх справ за негативними мотивами. Але суд у грудні 2009 року відновив звільненого на посаді. І ось, будь ласка, — не встиг співробітник знову «пришити» погони, як пішов слизьким шляхом.

Попередня причина смерті потерпілої — ішемічна хвороба серця. Остаточний висновок зробить відповідна експертиза. Зараз зібрані матеріали передані до прокуратури області для прийняття рішення згідно із законодавством. Дмитро Жидков додав, що торік за негативними мотивами із органів внутрішніх справ звільнені 79 співробітників. Серед них — 27 осіб, стосовно яких були порушені кримінальні справи, в тому числі за завдання тілесних ушкоджень, вимагання хабара, хуліганські дії, шахрайство. Шість міліціонерів звільнені за скоєння корупційних діянь та притягнення до адміністративної відповідальності, 24 — за керування транспортним засобом у стані алкогольного сп'яніння, 22 — за різноманітні порушення службової дисципліни.

Ліна КУЩ.

Ще через два Верховний Суд направив справу на новий розгляд. А через два дні після цього Ганни Василівни не стало

ГОЛОС УКРАЇНИ № 41 (4791)
СУБОТА, 6 БЕРЕЗНЯ 2010

Кабінет Міністрів скасував перепідпорядкування собі Київського національного університету імені Шевченка, *повідомляє прес–служба уряду*

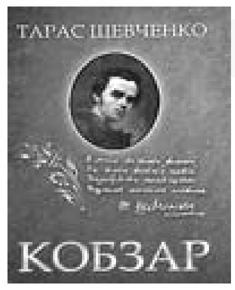

У Кіровограді відкрилася художня виставка, присвячена 150–річчю виходу «Кобзаря»

Світло згаслої зірки

До 150-річчя від дня народження Дмитра Іваненка

У Полтаві на вулиці Ватутіна є Алея журналістів. Яких саме журналістів і чому саме тут — широкому загалу невідомо. Лише пройшовши тією алеєю ледь не до кінця вулиці, можна побачити, що неподалік — Будинок преси. Хоча за останні роки він фактично став «будинком однієї редакції». Через те дехто з журналістів пропонував замість «безіменного каменя» на початку алеї встановити пам'ятник Дмитру Олексійовичу Іваненку.

Чому саме йому мають завдячувати таким шануванням полтавські журналісти? Бо Дмитро Олексійович був зачинателем «нормальної журналістики» на Полтавщині — у сучасному сенсі слова. Він організовував і редагував три місцеві газети: «Губерние ведомости», «Полтавский вестник» і «Полтавский голос», коріння яких дало паростки й «Зорі Полтавщини», яка тепер офіційно оголосила себе правонаступницею «Губернских ведомостей», і сучасному «Полтавському віснику».

За активної участі Д. Іваненка виходили в Полтаві ілюстровані видання «Колокольчик», «Полтавский календарь», довідкові книги «Вся Полтава и губерния», «Празднование 200-летия Полтавской победы в Полтаве». Іваненко заслуговує поваги і як літератор. Найвідоміший твір — автобіографічні «Записки и воспоминания».

...Народився Дмитро Іваненко в селі Китайгори Кобеляцького повіту (нині Новосанжарський район) Полтавської губернії в родині священика. Вчився в Полтавському духовному училищі, в місцевій духовній семінарії. 1880 року вступив на юридичний факультет Київського університету. Після університету, відбувши військову повинність, він у 1888-му повертається до Полтави. Через брак юридичних вакансій почав працювати бухгалтером у Казенній палаті, де, до речі, у той самий час служив і Панас Рудченко — майбутній наш класик Панас Мирний. Пізніше Іваненко був секретарем статистичного комітету в канцелярії губернатора. Він виділявся з-поміж інших чиновників, і 1890-го його призначають редактором газети «Полтавские губернские ведомости».

Дмитро Олексійович із дружиною Людмилою Миколаївною.

І хоча Дмитро Олексійович випадково потрапив у журналістику, але саме тут знайшов себе. 1902 року Д. Іваненко запалився ідеєю створити власну міську газету. Успішно пройшов усі бюрократичні перепони, і в грудні 1902-го вийшов перший номер міської газети «Полтавский вестник». Вона швидко набула популярності. Виходила до 30 квітня 1917 року. Редакція обіцяла читачам, що шукає кошти і незабаром сподівається відновити вихід. Та це вдалося зробити аж 1990 року! В сучасному «Віснику» своїм першим редактором вважають Дмитра Олексійовича.

Після революції владі потрібні були пропагандисти, а не справжні журналісти. Іваненко викладав українську і російську літературу в трудовій школі. 1927 року вийшов на пенсію, згодом переїхав у Київ до дочки, відомої письменниці Оксани Іваненко. Помер в евакуації у Свердловську 1 січня 1943 року.

Його син Дмитро Дмитрович Іваненко — всесвітньо відомий фізик, а дочка Оксана Іваненко — прозаїк, чиї «Тарасові шляхи» знають мільйони українців ще зі школи.

Книгу Д. Іваненка «Записки и воспоминания» у 2002 році, до 100-річчя «Полтавського вісника», журналісти газети перевидали. Нині до друку готується третє її видання, вперше в перекладі українською мовою. Сам автор добре знав мову, але видати українську книжку в ті часи було важко. Спогади Іваненка — це прекрасна, не позбавлена гумору документалістика. Подаємо дві новели з цієї книги.

Віталій СКОБЕЛЬСЬКИЙ,
письменник.

Випадок у театрі

Взагалі, Косаговський (губернатор. — **Ред.***), здається, любив скрізь і в усьому «наводити дисципліну». На ґрунті цієї «любові» трапився кумедний епізод. Саме з першими днями перебування Косаговського в Полтаві збігся приїзд оперної трупи на чолі з Медведєвим і Тартаковим — артистами «імператорських театрів».*

Як людина, що розуміється у світських прийомах службової ієрархії, Медведєв, який очолював трупу, після прибуття у ввірене піклуванню Косаговського місто Полтаву, одягнувся у фрак і з'явився на прийом до губернатора.

Не пам'ятаю уже, з якою нагоди, але перед приймальнею зібралися й ми — кілька чиновників. Аж ось приїхав і Медведєв. Тут же з усіма він перезнайомився, і не заходячи до приймальні, передав через кур'єра Єфрема візитну картку губернатору.

Через хвилину виходить Єфрем, тримаючи в руках усе ту ж картку, і рапортує:

— Його превосходительство веліли повернути...

Ми, чиновники, знаючи Косаговського, розреготалися. Медведєв надувся...

Через хвилину вийшов від губернатора поліцмейстер Міклашевський з наказом Медведєву — починати спектаклі неодмінно о 20-й... Як і зазначено в афішах. Ні хвилиною пізніше! Так, мовляв, генерал і наказав.

Тут уже Медведєв розлютився.

— А якщо в артиста перед виходом на сцену штани розірвуться?!!! І треба зашити... Як тоді?

Міклашевський «вирішити» цього питання особисто не зміг і знову пішов із доповіддю до Косаговського.

Ми не розходимося... Що ж буде далі? І ось знову з'являється Міклашевський і рапортує:

— Генерал сказав, що штани треба міряти й латати завчасно, а вистави починати неодмінно о 20-й!

Тут уже знову не втримався Медведєв:

— Скажіть вашому генералові, що я й сам генерал! Негайно ж забираю трупу з Полтави, а про вашого генерала доповім міністру!

Медведєв ще довго обурювався і нарешті пішов, заявивши, що буде робити, як скрізь і завжди робив, і «знать не хоче ніяких генералів!».

...Рівно о 20-й, коли надворі було ще зовсім ясно, Косаговський уже входив у свою губернаторську ложу. В старому Панасенковському театрі, де нині церква й полкові казарми, гасові лампи ще не горіли, завіса була відкритою, а саму сцену якраз підмітали... І жодного музиканта на місці!

Обуренню Косаговського не було меж.

Міклашевський полетів за лаштунки, пристави кинулися до капельдинера, гінці помчали до музикантів та артистів... Останні почали спішно одягатися, музиканти збиратися і настроювати інструменти, обслуга запалювала лампи, а в ложі аж червоний від люті сидів сам Косаговський, який і представляв на той момент «усю публіку». Сяк-так все налагодили, і через півгодини музиканти врізали увертюру, хоча театр все ще був фактично порожній.

Почали першу дію, і почала... з'являтися публіка, але в загальному шумі важко було розібрати, що відбувалося на сцені — все заглушили «сторонні звуки»: гримали двері, народ йорзав стільцями, шелестіли сукні, люди перемовлялися, шукали свої місця... Одне слово, панувала якась загальна какофонія, зате Косаговський... задоволено оглядав зал зі своєї ложі: будете тепер знати, мовляв, що приходити треба вчасно!

Дмитро Іваненко.

Оксана та Дмитро Іваненки.

Перший номер — перші розчарування

У вівторок, 5-го вересня, я був украй здивований, коли, прийшовши вранці в друкарню, щоб побачити перший номер газети з моїм підписом і познайомитися з його змістом, я побачив, що мені дали номер за суботу, від 2-го вересня — і дійсно з моїм підписом, як редактора.

— Дозвольте, яким же чином у вівторок виходить суботній номер, це помилка чи що?

Кривобок та інші посміхнулися.

— У нас виходить, коли готово!

— А чи не можна цю справу так урегулювати, щоб «газета» виходила в ті дні, в які їй належить виходити!

— Не можна, — байдуже відповів Кривобок. — По-перше, ми не встигаємо підготувати офіційну частину, по-друге — треба вихід номерів підганяти до термінів приватних оголошень.

Я мало зрозумів щось із цього пояснення, але відразу побачив з тону і манер Кривобока, що без ломки усталених прийомів і, отже, без зіткнень і неприємностей справа, здається, не обійдеться. Хоча побачив, що вже перші мої зауваження щодо виходу газети справили неприємне враження в «конторі» і зі мною почали розмовляти досить сухо.

Хай там як, а в номері від 2-го вересня 1889 року вперше з'явився мій редакторський підпис — і з цього дня почалися мої пригоди на тернистому шляху газетної роботи.

Я рішуче не знав, з чого почати і як повести справу своїми «одноосібними силами», за видимого відчуження та стриманості губернського середовища і за губернаторства Косаговського.

Окремого приміщення для редактора не було, матеріалів жодних, газет нема, зв'язків у Полтаві теж іще небагато... Втім, зібрав деякі «обмінні» примірники газет і почав насамперед орудувати ножицями, роблячи вирізки з «Киевлянина», «Киевского слова», роздобув деяку «хроніку» і склав номер на середу, 6 вересня, який, звісно ж, вийшов лише у п'ятницю.

І все-таки я дотримувався графіка і готував наступний номер. А в понеділок, 11 вересня, коли вийшов суботній номер від 9 вересня, Косаговський викликав мене і, тримаючи в руках газету, сказав:

— Що за чортівня? Сьогодні я отримав суботній номер! Куди ви дивитеся?

— Неофіційна частина пов'язана з офіційною, а вона, як мені пояснили, виходить у залежності від рекламних оголошень.

— Хто це пояснив?

— Начальник газетного столу Кривобок.

— Покликати Кривобока!

Примчав Кривобок.

— Чому не в строк??? — запитав Косаговський.

— Не можна, — почав своє пояснення Кривобок, — адже оголошення...

— Якщо ви розказуватимете мені дурниці, то я вижену вас зі служби! — не дослухавши пояснення, заявив Косаговський, повернувся й пішов до кабінету.

«Губернские Ведомости» почали відтоді виходити «день в день». Але на мене почали в друкарні коситися:

— Аби не було різних «студентів», то не було б і неприємностей...

Авторизований переклад з російської
Віталія СКОБЕЛЬСЬКОГО.

Труднощі перекладу з командного на французький

І СМІХ І ГРІХ

Початок 90–х минулого сторіччя з усіх поглядів заслуговував епітета «лихі роки».

У Севастополі, як і на всьому пострадянському просторі, можна було зустріти «малинові піджаки», вночі почути автоматні черги, торговцям зіткнутися з рекетом, а в місцевій пресі прочитати про «розборки конкретних пацанів»...

І все-таки родзинка була: специфіка військово-морської бази відчувалася сповна — Україна й Росія ділили Червонопрапорний Чорноморський флот. Чи то пак, ділили не держави, а конкретні люди, яким ці країни делегували повноваження з розділу. При поділі майна навіть у бідній родині завжди є скривджені, а тут — багатомільярдні доларові активи!.. Ситуація склалася так.

Командир одного з батальйонів морських піхотинців (який кілька років поспіль завойовував усілякі призи у всіляких соціалістичних і просто змаганнях) вирішив привести підлеглих до присяги Україні. Про рішення передового комбата довідалося флотське начальство. І вжило контрзаходів: негайно було оголошено про те, що комбат, мовляв, не тільки порушник присяги і військової дисципліни, а ще й розтратник. За неофіційною інформацією, у підрозділі не без відома командира з бронетранспортера зник кулемет КПВТ, і, щоб приховати це, комбат вирішив «удаpитися в політику».

Поки інформація йшла до Москви, дорогою обросла моторошними подробицями: нібито, не погодившись з «переприсягою», морпіхи взялися до зброї, і в Козачій бухті ледь не почався україно-російський збройний конфлікт. У Севастополі мало хто всьому розказаному повірив навіть частково, а в Москві до цієї історії поставилися вкрай серйозно. У всякому разі, на скликану «з нагоди» командуванням Чорноморського флоту прес-конференцію оперативно прибули з десяток московських тележурналістів. Серед них був іноземець — француз із «Парі Матч» чи то із «Франс Прес». Оскільки парижанин володів тільки рідною мовою, а інших поки що не вивчив, тому супроводжувала його у відрядженні перекладачка.

Спілкування з журналістами почав сам командувач Чорноморського флоту. Прочитавши десятихвилинну лекцію про «політичну й міжнародну напруженість», адмірал чесно зізнався: «У бригаді морської піхоти я не був, тому про ситуацію навколо рішення одного їхнього офіцера привести підлеглих до присяги Україні вам доповість мій начальник штабу».

А начальникові штабу спілкуватися з журналістами довелося вперше, та ще із представниками буржуазної преси. Від цього (було помітно неозброєним оком) флотоводець трохи зашарівся, йому важко було добирати слова. Але після хвилинної паузи адмірал наважився на першу фразу: «Загалом, я (мат), коротше, коли я прибув у бригаду, то (мат), виходить, виявив, що комбат (мат)...».

Після прес-конференції журналісти дружно перекурювали, заразом «переварюючи» почуте від флотських начальників. Один із севастопольських «акул пера й мікрофона» запитав у перекладачки, що супроводжувала француза: «А чи змогли б ви, мадемуазель, адекватно донести до нашого французького колеги інформацію, передану флотськими начальниками?». В очах дівчини спочатку спалахнула образа: «Я вельми добре володію і російською, й французькою!». Але вона одразу все зрозуміла й видала фразу, що викликала неналежний у курилці штабу флоту голосний регіт журналістів: «Адже я дуже близько до першоджерела перкладала все, що сказав адмірал: «Загалом, я, жінка легкої поведінки, коротше, коли я прибула до бригади, то, жінка легкої поведінки, отже, виявила, що комбат, жінка легкої поведінки...».

Микола МАГДИЧ.
Севастополь.

Аби не було різних «студентів», то не було б і неприємностей...

Справедливість мають встановлювати науковці, а не політики

Засудження (визнання винними) І. Сталіна, В. Молотова, Л. Кагановича, П. Постишева, С. Косіора, В. Чубаря та М. Хатаєвича за організацію голодомору в Україні в правовому сенсі не відбулося.

Такий висновок можна зробити з документа, який по кримінальній справі прийняв апеляційний суд м. Києва (повний текст постанови розміщено на сайті газети «Голос України» golos. com. ua). На цей документ свого часу посилалася Служба безпеки України як доказ визнання голодомору геноцидом українського народу і визнання винними у цьому злочині зазначених осіб. Більше того, представники СБУ вважали, що постанова апеляційного суду м. Києва дасть можливість отримати майнові компенсації особам, які пережили голодомор і постраждали від нього.

Нагадаємо, що 13 січня 2010 року апеляційний суд м. Києва, здійснивши розгляд кримінальної справи, порушеної Службою безпеки України за фактом вчинення геноциду в Україні в 1932—1933 роках, закрив її у зв'язку зі смертю підозрюваних у скоєнні злочину осіб.

Такі дії суду цілком узгоджуються з Кримінально-процесуальним кодексом (КПК) України, зокрема п.8 ч.1 ст. 6.

Тепер щодо можливості називати винними у скоєнні злочину окремих керівників більшовицького режиму. Конституція України (ст. 62) визначає, що особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду. Таку ж норму містить і ст. 15 КПК: ніхто не може бути визнаний винним у вчиненні злочину, а також підданий кримінальному покаранню інакше як за вироком суду й відповідно до закону. Стаття 32 КПК роз'яснює значення термінів. Наприклад, термін «Вирок» трактується як рішення суду першої інстанції про винність або невинність особи, а термін «Постанова» — рішення органу дізнання, слідчого і прокурора, а також рішення, які виніс суддя одноособово чи апеляційний суд. Таким чином, постановою не можна визнавати винуватість чи не винуватість особи у вчиненні злочину, це має бути зроблено лише через прийняття відповідного вироку.

Неоднозначною є також і оцінка судом дій звинувачуваних тодішніх керівників країни в організації голодомору в Україні саме як геноциду. Зокрема, суд зазначає: «Доведеність та обґрунтованість викладених в постанові висновків про вчинення Сталіним Й. В., Молотовим В. М., Кагановичем Л. М., Постишевим П. П., Косіором С. В., Чубарем В. Я., Хатаєвичем М. М. злочину, який правильно кваліфіковано за ч. 1 ст. 442 КК України як геноцид частини української національної групи.

Доктриною та практикою міжнародного права загальновизнано, що для кваліфікації злочинних дій як геноцид необхідно довести наявність у суб'єкта злочину спеціального наміру (dolus specialis) знищити лише визначену у Конвенції групу і спрямованість його злочинної поведінки проти визначеної групи як такої».

Далі суд зазначає: «Встановленими фактичними обставинами справи доведено, що об'єктом злочинних дій вказаних в постанові осіб була саме безпека існування частини української національної групи, що підтверджується зібраними і перевіреними доказами створення для неї життєвих умов, розрахованих на її часткове фізичне винищення шляхом здійснення в Україні голодомору, внаслідок чого було знищено 3 млн. 941 тис. осіб...

Беззаперечно доведено, що голодомор вказаними особами було сплановано і здійснено як один з етапів спецоперації проти частини української національної групи як такої, оскільки саме українська нація, а не національні меншини, виступала суб'єктом державотворчого самовизначення і лише вона могла реалізувати закріплене Конституцією СРСР 1924 року право на самовизначення шляхом виходу з СРСР і утвердження незалежної української держави. Саме тому безпосереднім об'єктом голодомору 1932—1933 років стала українська національна група та її питомий складник — українські селяни.

Органом досудового слідства з усією повнотою та всебічністю встановлено спеціальний намір Сталіна (Джугашвілі) Й. В., Молотова (Скрябіна) В. М., Кагановича Л. М., Постишева П. П., Косіора С. В., Чубаря В. Я. і Хатаєвича М. М. — знищення частини саме української (а не будь-якої іншої) національної групи і об'єктивно доведено, що цей намір стосувався саме частини української національної групи як такої».

Однак історики вважають таку позицію непереконливою. Передусім тому, що репресії та конфіскація їжі здійснювалися в тому числі і самими українцями проти своїх співвітчизників. «На певному етапі це був соціоцид — цілеспрямоване знищення частини селянства, — вважає Георгій Касьянов, завідувач відділу новітньої історії і політики України Інституту історії України. — Їжу відбирали не лише в українських селян».

Наступного дня після прийняття апеляційним судом м. Києва постанови у справі про голодомор Вінницька правозахисна група зробила заяву, якою це рішення суду назвала найгіршим стандартом сталінського правосуддя і таким, що безпосередньо суперечить Конституції України і міжнародним нормам.

Зокрема, у заяві зазначалося: «Українське правосуддя залишається заручником політичних обставин і об'єктом непорядних маніпуляцій недобросовісних політиків. Вказані «хвороби» правосуддя дісталися Україні в спадок з часів радянського тоталітарного режиму.

Порушення принципу гласності, нехтування правом обвинувачених на захист, не публічність, підозріло висока швидкість винесення судових рішень у складних кримінальних справах — добре відомі ознаки «слідства» за стандартами Єжова і Берії, «правосуддя» за правилами Вишинського і Сталіна.

Конституція України (ст.58) визначає, що ніхто не може відповідати за діяння, які на час їх здійснення не визнавалися законом як правопорушення. Ця норма Основного Закону не передбачає жодних винятків...

Внаслідок швидкого і de facto не публічного судового розгляду «справи про геноцид» було грубо порушено не тільки Конституцію України, а і права людей, яких слідство, очевидно, вважало потерпілими від злочину, і на користь яких, зокрема, повинне було здійснюватися правосуддя. Ніхто не був ознайомлений з обвинувальним висновком у справі, потерпілі були позбавлені можливості взяти участь у судовому розгляді і заявити цивільні позови. Все вищезгадане свідчить про замовлений політичний характер так званого судового розгляду «справи про геноцид»...

Рішення суду у справі про голодомор не матиме жодних правових наслідків. Ним не відновлена справедливість щодо невинних жертв Великого Голоду в Україні і інших республіках колишнього СРСР в 1932—1933 роках... Не матиме це рішення і політичних наслідків, оскільки голодомор поки не визнається злочином геноциду на міжнародному рівні, а непрозорий і проведений похапцем «судовий розгляд» кримінальної справи не може вважатися таким, що відповідає міжнародним стандартам справедливого судочинства».

Незважаючи на таку категоричну оцінку, ця постанова апеляційного суду м. Києва є доволі цікавим документом, з яким варто ознайомитися, зокрема, цікаво дізнатися, як слідчі і суд розв'язували проблему зворотної чинності норм права у часі, в т. ч. міжнародних норм, які були прийняті вже після скоєння злочину — у даному випадку голодомору, як вони обґрунтовують позицію стосовно організації голодомору в Україні в 1932—1933 роках як геноциду українського народу.

Остаточно природу голодомору має визначити широке коло правників та істориків.

ДОЛІ

Вірині шляхи

Три роки концтаборів і дев'ять літ заслання в Сибіру випало на долю жительки села Буща Здолбунівського району Віри Громи. Але, незважаючи на пережиті страждання, 86-річна жінка зберегла лагідну вдачу й може слугувати прикладом любові до життя і людей.

В'язень за номером 88581

...Весняний промінець ніжно ковзнув по юному виснаженому обличчю. Від теплого дотику Віра розплющила очі й зібгалася калачиком. Тіло здригалося від лихоманки, яка мучила вже кілька днів поспіль. Дівчині здалося, що лежить не на сирій землі під кущем ліщини, а на м'якій постелі. Немов і постріли гармат вщухли. Тиша, тепло і байдужість — вперше за кілька років страждань. «Напевно, я помираю», — подумала.

— Вірочко! Дивись, що я тобі принесла! — подруга Валентина подала пригорщу обгорілих хлібних огризків. Роздобула їх, підкравшись до наглядачок-німкень. Обідаючи, вони обкушували м'якуш хліба, а перепалені окрайці викидали. Валя знала: якщо не вмовить Віру поїсти, та далі не зможе йти. Їх, колишніх в'язнів концтабору, гнали невідомо куди від лінії фронту. Проте це був уже 1945-й, довгождану волю могли одержати будь-якого дня...

— Той обгорілий хліб врятував мене. Він, здається, був смачнішим за все на світі, — згадує пережите жителька села Буща Здолбунівського району Віра Олександрівна Грома. — Дослухавшись до прохань подруги, я змогла піднятися на ноги, а через кілька днів, уже в Чехії, нас звільнили союзні війська... Нагодували, одягнули. Потім я потрапила у госпіталь у Будапешті. Війна ще тривала, тому працювала санітаркою. Важко було, але ж не зрівняти з тим, що пережила. Намагалася лише не дивитися на свою руку...

88581... Ці цифри і досі видно трохи вище зап'ястя.

— Для мене, звиклої до сільської праці, робота на заводі у Люхенвальді (Німеччина) не була важкою, — каже Віра Олександрівна. — Я так швидко всьому навчилася, що до ткацького верстата мене допустили першою. Проте не могла миритися з тим, що на ворога працювала — постійно хитрувала, шкодила роботі. Зрештою, не витримала — разом із подругою вирішила тікати.

Звісно ж, недосвідчених дівчат, котрі опинилися посеред чужої країни без документів, грошей і знання мови, наступного ж дня впіймали, відправили спочатку у Бухенвальд, а потім — в Освенцім... Поруч із крематорієм грала музика і росли дбайливо доглянуті фашистами молоді берізки. Увесь жах і цинізм цієї сентиментальності есесівців на тлі крематорію і газових камер, де нищилися тисячі людських життів, дівчата зрозуміли дуже швидко.

— Якщо хтось говорить про пекло, то це воно й було, — тремтить голос Віри Олександрівни. — Жили ми в бараках у середньому по 800 душ. Поміж нарами — немов вулиця. Підлога — цегляна, стіни — фанерні, а вікно — тільки у стелі. Щодня о четвертій ранку нас виганяли на «апель». Стояли шеренгами до дев'ятої години.

Проте тілесні випробування, голод і холод, каже Віра Олександрівна, були дріб'язковими проти моральних:

— Щоранку перед входом у барак ми купами складали в'язнів, що померли за ніч. Я була в бригаді, яка під конвоєм возила нещасних до крематорію. А дехто ще ворушився! Думала, збожеволію від цього. Це несила згадувати...

«У Сибіру теж не мед було»

Санітаркою у госпіталі в Будапешті Віра Грома працювала майже півроку, додому повернулася восени 1945-го. Батьківська хата була чи не єдиною, що вціліла серед згарища, рідні бідували, а одну з сестер не застала вдома — вона вже була в засланні у Сибіру. А невдовзі таке ж лихо спіткало і Віру.

— Мене звинуватили у співпраці з бандерівцями, а я їх навіть в очі не бачила. Теж намагалася втікати. Переховувалася на сусідньому хуторі. Марно. Однієї ночі мене таки схопили. Коли йшла повз рідну хату, побачила, що там вже світиться. «Все», — думаю. Потім дізналася, що й ще одну сестру — Надю — забрали. Щоправда, не били мене. Ані тоді, ані під час слідства.

Мученицький шлях простої сільської дівчини проліг у 1949 році у Хабаровський край. Працювала на крижуванні лісу. Зайве й казати, що то за робота для тендітних рук. Не ліпші й умови життя та харчування. Пізніше дівчину перевели на завод. Там зустріла свою долю — Степана Гарбарука, він земляк — родом із Острозького району, що недалеко від рідної Бущі.

— Це нас особливо зблизило, — каже. — Пригадували рідні місця, спільних знайомих. Коли ми вже були на вільному поселенні, то розписалися. Наш старший син Ярослав народився в засланні, а менший Руслан — уже тут. Повернулася я додому аж у 1959 році.

...На рідній землі, куди Віра повернулася разом із Степаном, у її нелегку долю вплелося ще понад 20 літ праці в колгоспі. Поза цим, як і решта сільських жінок, ростила дітей, дбала про дім, а ще — її лагідний характер і життєлюбство завжди слугували прикладом для односельців: що б не сталося, від неї ніхто ніколи й слова лихого не почув.

— Віра Олександрівна чудово вміє грати і на баяні, і на гітарі, вірші складала, а її покійна сестра, повернувшись із заслання, навіть сільський театр організувала, — розповідає секретар Бущанської сільради Алла Денисюк. — Віра Олександрівна перечитала всю сільську бібліотеку. А ще — вміє так поговорити з людиною, що навіть найважчий смуток розвіється.

Світлана ТУБІНА,

Олександра ЮРКОВА.

Рівненська область.

На знімках: із Будапешта Віра *(у центрі)* повернулася уже з військовим білетом; на порозі барака під час заслання у Хабаровському краї (Віра з сином Ярославом — *перша ліворуч*); Віра Олександрівна на своєму обійсті у рідній Бущі.

Фото із сімейного архіву Віри ГРОМИ та Світлани ТУБІНОЇ.

Сьогодні в столиці урочисто відкривається 3-й мистецький конкурс «Київська муза-2010»

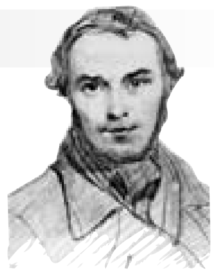

Опівдні 9 березня Київський літературно-меморіальний будинок-музей Тараса Шевченка проводить ювілейне літературно-мистецьке свято за участю Василя Герасим'юка, Василя Шкляра, Михайла Слабошпицького та Богдана Бенюка

ПОДРОБИЦІ

Джульєтта стала королевою

Однією з перлин європейської оперної сцени кінця 19 — початку 20 ст. судилося стати українській співачці Лідії Липківській. Варто згадати, що її партнерами по сцені були Карузо, Бончі, Руффо, Смірнов, Бакланов, Шаляпін... Мало хто знає, що колискою її таланту був Кам'янець-Подільський, куди вона приїхала вчитись до Маріїнської жіночої гімназії з буковинського села Бабине. Дівчина вступила одразу в п'ятий клас гімназії, адже походила з родини вчителя, та й схильність до мистецтва була притаманна цілій династії, до якої в свій час належали актриса Заньковецька, скрипаль-віртуоз Небожевський (улюбленець царя Олександра II) та солістка імператорського хору Еріка.

Уже навчаючись в гімназії, Липківська виявляє значні здібності в опануванні мистецьких та прикладних дисциплін, перевагу віддає співові. Неминучим для неї стає церковний хор, проте вона охоче бере участь у благодійних концертах, грає у вертепі. На цей самого час припадають перші захоплення Шекспіром, з'являється інтерес до театру. Саме тут зародилась мрія зіграти Офелію, що пізніше здійснилось на сцені паризького Гранд-Опера.

У Кам'янці 18-річна гімназистка зустрічає кохання — студента Петербурзького університету Христофора Маршнера і, таємно одружившись з ним, від'їздить до столиці, де вступає до консерваторії з першого ж прослуховування. По закінченні навчання молода артистка блискуче розпочинає кар'єру на сцені Маріїнського театру, тріумфально дебютуючи в ролі Джульєтти, і вже незабаром з неабияким успіхом проходять її виступи на найпрестижніших сценах Європи: Париж, Берлін, Відень, Рим, Монте-Карло, Мілан...

Та активне гастрольне життя і постійне перебування за кордоном розлучають її з чоловіком, і всесвітньо відома співачка більше ніколи не повертається на Батьківщину.

Вл. інф.

Найцінніші експонати звезли до двох музеїв

Стародруки, ікони, предмети, що містять дорогоцінні метали та коштовне каміння, зброя, нагороди та інші предмети так званої групи ризику з музеїв Кіровоградщини, котрі не в змозі забезпечити відповідних умов для їх зберігання, перекочували до обласних краєзнавчого та художнього музеїв. У них працюють над розширенням експозиції та збереженням унікальних музейних предметів: реставрацією та фотофіксацією. Загалом протягом 2009 року фонди цих двох музейних закладів поповнилися 1594 предметами і становлять нині 64926 експонатів. До речі, загальна кількість предметів зберігання у музейних закладах області становить понад 161 тисячу одиниць.

Співробітниками відділу державної служби охорони та організаційно-методологічного відділу розвитку музейної справи в області обстежено більше двох десятків музейних закладів, фонди яких віднесені до державної частини Музейного фонду України. Проводиться інвентаризація музеїв на громадських засадах і Кіровоградським обласним краєзнавчим музеєм. Створений його працівниками автоматизований інформаційний банк даних про цінні предмети з фондів музеїв області вже містить 1056 найменувань.

Петро МЕЛЬНИК.

Кіровоград.

Гусарківське надвечір'я

ЖИТТЯ У ГЛИБИНЦІ

Десять літ тому при Гусарківському сільському Будинку культури Куйбишевського району створили клуб ветеранів. Назвали «Надією», згодом перейменували в «Гусарківське надвечір'я». Під егідою клубу відбулося чимало зустрічей з поетами, композиторами, творчими колективами та людьми з непересічними долями, а нещодавно тутешні ветерани провели ювілейне засідання клубу.

— Раніше літніх людей підтримував колгосп, — відкриваючи зустріч, сказала керівник клубу Наталія Слабишева. — А коли господарство розпалося, виникла необхідність у структурі, котра б опікувала ветеранів. І тепер ми бачимо, скільки хорошого зробив для односельців клуб, а головне, об'єднав їх у дружну родину, де кожен може зігріти душу.

Усе десятиріччя тут працювали під девізом: «Живи, «Гусарківське надвечір'я»! Ветеранам допомагало багато людей, у тому числі й директор району електромереж, депутат Запорізької облради Володимир Зайковський та голова Куйбишевської райради Юрій Савчук, котрих запросили на ювілейне засідання. Тепер у них попросили поклопотати, щоб для клубу підшукали краще приміщення. Пообіцявши не обійти увагою старих, Володимир Зайковський зауважив, що їхню згуртованість та громадську активність слід запозичувати молоді. Адже організовувати дозвілля в сільську глибинку ніхто не приїде, про це треба дбати самим... А гусарківський сільський голова Володимир Ржаний побажав ветеранам провести наступне ювілейне засідання в нинішньому складі.

Кілька років тому про Гусарку дізналася вся Україна завдяки акції «Мистецтво одного села». Тоді на виставку в Києві учасники клубу передали свої найкращі домоткані килими і доріжки. У столиці немало подивувалися самобутності краю. Та роки беруть своє. Не всі розділили радість сьогоднішньої зустрічі. Зокрема, пішов у вічність один з фундаторів клубу та фольклорного ансамблю «Калина», гармоніст Григорій Кривицький.

— З Гусарки вийшло багато видатних людей, — каже голова районної ради Юрій Савчук. — Зокрема, багато років працював головою облвиконкому ваш земляк, почесний громадянин Запорізької області Петро Москальков. Ми виділимо приміщення для клубу. Щоб і взимку вам було де зігрівати душі, а клуб і надалі об'єднував ветеранську родину.

Учасники фольклорного ансамблю районного Будинку культури «Цілюще джерело» виконали низку українських і російських народних пісень та куплети, присвячені десятиріччю ветеранського клубу. Потішила присутніх і Баба Яга, в яку перевтілився гусарківець Микола Ємельяненко. Та найтепліше зустрічали учасники виступ фольклорного ансамблю «Гусарочка».

Василь ПРОХОРОВИЧ.

Запорізька область.

На знімку: керівник ветеранського клубу Наталія Слабишева.

Фото автора.

Де дім для Одіссея

У прес-центрі «Главред-медіа» відбулася чергова зустріч літераторів з пресою.

У номінації «Книжка місяця» був представлений філософський роман Тимофія Гавриліва «Де твій дім, Одіссею?». Перша частина трилогії, самим автором визначена як поема, складається з маленьких історій, що перетікають одна в іншу, перегукуються та циклічно замикаються, змінюючи вектор руху від початку розповіді до завершення на протилежний. Через психологічний стан героя, який переживає дивовижні події та зустрічі, відчувається атмосфера внутрішнього світу сучасної людини.

На батьківщині роман отримав на свою адресу лише три чотири рецензії. У Швейцарії ж, де книжка вийшла німецькою мовою близько півроку тому, надруковано аж 15 рецензій! А ще роман став хітом продажу в деяких швейцарських книгарнях.

Почесним титулом «Персона місяця» було нагороджено заслуженого тренера України, майстра спорту з лиж, володарку чорного пояса з карате Ганну Ручай — за те, що героїчно захистила свою сумочку в темному провулку, скалічивши двох хлопців та заробивши струс мозку від третього злочинця. Що й було інсценізовано прямо під час зустрічі, незграбно і не смішно.

Крім того, було презентовано нову книжку Ганни Ручай «Школа №13», типу «психологічний» роман для жінок, з правдивою життєвою історією і претензією на сучасний андеграундний літературний стиль. Це схоже на те, ніби Донцова перечитала Жадана і намагається йому наслідувати. А щодо «пошуків людяності та справедливості», як пафосно заявлено в анотації, — то такого кшталту розповіді, жодним чином не інтерпретовані у літературному ключі, ні на крок не підвищені від щоденних побутових пліток, і краще для них залишатися у своєму первісно-фольклорному вигляді.

Наскільки відомо, швейцарці цю книгу не перекладали.

Ольга МАРТОВСЬКА.

Книжка, з якої вирвані не лише сторінки, а й цілі розділи

Так сказав про нашу історію на відкритті виставки «Зламані долі: комуністичний терор в Україні 1920—1950-х років» у Тернопільській картинній галереї відомий краєзнавець Єфрем Гасай **(на знімку)**. Він допоміг відновити не одну «вирвану» сторінку, більш як півстоліття займаючись пошуковою діяльністю. Допомагав поєднатися рідним, яких розлучили війни, розшукував могили загиблих, знаходив батьків дитбудинківцям. Інший напрям його пошуків — долі репресованих, зокрема, вихідців з Тернопільщини, які в 1930-х роках опинилися в Радянській Україні. Виросли їхні діти, онуки, які часто й не здогадуються, де їхній батько чи дід. Ці ниточки, загублені в круговерті десятиліть, з'єднує Єфрем Олександрович. «Не кожен поїде на Соловки, на місце загибелі рідної людини, — каже він, — але родичі мають знати правду, щоб у день пам'яті запалити свічку».

Директор держархіву Тернопільської області Богдан Хаварівський показує матеріали майбутньої книжки письменника, політика, адвоката, першого українського судді на Тернопільщині Франца Коковського. Його стратили 1939 року лише за те, що був членом товариств «Рідна мова», «Лемківщина», «Сокіл». Повісті Коковського підготовлені до друку, треба знайти видавця і кошти. Це лише одна доля з 40 тисяч репресованих тернополян, справи яких СБУ передала архіву. «Коли заходжу в кімнату, де вони зберігаються, — каже Богдан Хаварівський, — ніби вчуваються голоси людей, які просять, щоб про них не забули».

— Українську націю знищували цілеспрямовано, — вважає голова обласної ради Олексій Кайда. — Недарма цілились у саме серце: віру, духовність, традиції. Винищували інтелігенцію, священиків, селянство.

Дмитро Бучко, доктор філологічних наук, згадує, як батьки, коли в селі з'явився «воронок», просили дітей молитися, щоб він не зупинився біля їхнього двору. Про лихоліття терору, яке позначилось на їхніх долях, могли розповісти чимало репресованих, котрі прийшли на відкриття виставки. «Зламані долі» побудовані на матеріалах, розсекречених СБУ. Автори виставки — галузевий державний архів СБУ, Міжнародний благодійний фонд «Україна 3000», Київська організація товариства «Меморіал» імені Василя Стуса, УСБУ в Тернопільській області, держархів Тернопільської області.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

Тернопільська область.

Фото автора.

Донцова перечитала Жадана і намагається йому наслідувати

«Червона Шапочка» як привид фемінізму

У Києві, в приміщенні Молодого театру, пройшли гастролі французького театру Шантьє з виставою «Червона Шапочка». Спектакль поставила режисер Флоранс Лаво.

Це цілком несподівана версія відомої казки і, як було сказано в анонсах, вона більше зацікавить дорослих, аніж дітей. Справді, на глядачів чекала вистава, більше схожа на трилер, ніж на дитячу історію зі щасливим фіналом.

Зрештою, кожен з нас ще в дитинстві підозрював, що в тій казці щось від нас приховують, чогось не договорюють. Інтригувало вже те, що Сірий Вовк чекав на свою жертву в ліжку! Ах, нема на цю казку якоїнебудь комісії з дотримання громадської моралі!

І ось — вистава французьких гастролерів. Сцену поглинув бездонний морок, персонажів вихоплювали з темряви промені світла. Спершу Червона Шапочка — просто дівчинка, зовсім дитина, вона кумедно-безтурботно бавиться, приміряючи шматок червоної тканини. Й бачить Хижака, одягненого у звичайний чорний костюм. З хижацьких атрибутів він має лише довгі бутафорські пазурі. Дівчинка немов не помічає тих кігтів — грається з Хижаком «у вовка», тобто прикидається вовком, і робить це так сумлінно, що самому Вовкові стає страшно, й він зникає в темряві. Звісно, він злякався не копії самого себе — просто стало очевидно, що Червона Шапочка зацікавилася ним як дорослим, серйозним чоловіком, зовсім забувши про будь-яку небезпеку та пильність. Раніше цю казку розповідали, щоб застерегти дівчаток від розмов з незнайомцями, не повідомляли їм, куди йдуть та інші подробиці. Флоранс Лаво застерігає юних німфеток від таких ось дорослих та звабливих чоловіків, зовсім не схожих на ангелів.

Червона Шапочка зацікавилася ним як дорослим, серйозним чоловіком.

Чи, може, навпаки — таким-от чином застерігає необережних чоловіків від катастрофічної навали агресивних представниць армії феміністок?

На сцені нема штучного лісу, замість нього Шапочку майже впритул обступали сірі високі колони. Червоний колір у одязі або великі стрічки вимальовували динамічні малюнки в повітрі, створюючи атмосферу веселої пристрасті, що потім змінювалася на страх та кров, яка залила собою всю останню сцену. Та це лише театр, не більше. Тут нема мисливців — Червона Шапочка сама собі мисливець!

Червоно-чорні кольори, пластика, музика та фантазія режисера дають нам новий погляд на стару історію, з зовсім недвозначними натяками на недитячі небезпеки та загрози. У режисера Флоранс Лаво Шапочка таки не вмирає, та й Вовк так само, зрештою, наче не такий і поганий, і в останній сцені їхня взаємна пристрасть переходить у вимір танго, яке вони танцюють, ніби відпочиваючи після цієї страшної історії.

Наталка КУПРІЙЧУК.

На знімку: Сірий Вовк тримає в пазурах білі квіти для Червоної Шапочки.

Фото з архіву театру.

Любов плюс імунітет

Усі рвуться на естраду, з пелюшок мріють про власний мікрофон. Бажання стати зіркою підігрівають батьки. І йде чадо на сцену. Але ні воно, ні ті, хто його просував, ні ті, хто слухає, не завжди замислюються — а що ж нова зірка співає? Чи є там музика, зміст, чи то — набір фраз, змайстрованих із вуличного суржику.

Звичайно, й естрадні пісні стають шедеврами, але ж вони займають лише частку у великому світі пісенного мистецтва. Нещодавно я познайомилася з дитячим гуртом «Рідна пісня», учасники якого також мріяли співати «модне». Нині ці діти нізащо не згодні поміняти свій репертуар на попсу. Демонструючи слухачам своє злагоджене багатоголосся, вони бачать, як загоряються очі людей, якими вони стають тільки радісними, наче побували в дитинстві. Особливо поглядають юні виконавці, чи аплодує міський голова Анатолій Нестерук, депутати міськради, які сидять на концертах у перших рядах. Адже від них залежить, чи буде діяти школа мистецтв №1, в якій і народився цей колектив.

У місті багато позашкільних закладів, утримувати їх за кошти міського бюджету не так-то й легко. Але жодного не закрили. У «спальному» мікрорайоні Жовтневий, де мешкають понад 25 тисяч кам'янчан, це єдине місце, де можуть реалізуватися юні мистецькі таланти. Сюди їздять тепер і діти з інших куточків міста. Кілька місяців тому заклад очолила Валентина Рябчук, яка багато років працювала музичним керівником дитсадка №9 (з ним у школи тісна співпраця). Багато вихованців садочка роками «плавно перетікали» з дошкільного закладу до школи мистецтв №1, нині серед них уже є знаменитості.

А «Рідна пісня» щойно повернулася з міжнародного фестивалю «Духовні джерела», її слухав сам Дмитро Гнатюк. Гурт посів перше місце, а від школи на конкурсі виступали ще й солісти Сергійко Гуменний, Ілля Голдибан, Тетяна Попфалуші. У підсумку — чотири перших місця, одне друге. І все за українську пісню. Гурт ніколи не виступає під фонограму, його акапельне виконання проникає в душу, не залишаючи там жодного байдужого куточка.

У «спальному» мікрорайоні Жовтневий, де мешкають понад 25 тисяч кам'янчан, це єдине місце, де можуть реалізуватися юні мистецькі таланти.

— Думаєте, вони мені не казали спочатку, що хочуть співати оте, що виконують кругом? — розповідає керівник колективу Людмила Літомірська. — А я їм: давайте спробуємо інше. Хочете мати неповторне обличчя, успіх?! Так і переконала. Тепер ми ще мріємо про театр обрядової народної пісні, й кожен шукає те, що співали колись у їхніх родинах. «Як приїду до бабуні в село, — каже Аня Бутовська, — вона мені завжди співає. — Такі гарні пісні давні! Було б чудово, якби більше їх відтворити, хай би вони звучали всюди».

— Без Людмили Віталіївни ми б не досягли такого успіху, — зізнається Юля Рогальчук. — Дехто з нас із нею вже по шість років.

Старші приводять сюди молодших, як ось двоюрідні сестрички Ліля Садовська та Оля Богачек. «Мої дівчатка, — розповідає їхня бабуся Наталя Горбатюк, яка й сама колись у заводському хорі співала, — починали в дитсадку. Біжу з роботи, поспішаю до садка: мої дівчатка виступають! Яке щастя, що вони потрапили до Людмили Віталіївни, вона ідеальна вчителька. Батьки готові все, що вона тільки попросить, зробити, чи то костюми, чи допомогти з поїздкою. Наші діти перемогли вже на багатьох престижних конкурсах. Їздять до Хмельницького, Києва, Трускавця, Мукачевого, усюди, де тільки проводиться пісенний фестиваль. А ще знаєте, діти, викладачі й ми — як один гурток, що вболіває за українську пісню».

Сергійку Гуменному лише 11 років. Він шестикласник навчально-виховного комплексу з центром реабілітації для слабозорих дітей. «Я співав колись зі своїм другом, але він вибрав іншу кар'єру — дзюдо, так я став солістом». Лише впродовж минулого року хлопець отримав Гран-прі на міжнародному конкурсі «Осіння фантазія» (Чернівці), диплом I ступеня всеукраїнського конкурсу «Щедрику-ведрику» (Київ), став переможцем міжнародного конкурсу «Усі ми діти твої, Україно» (Одеса). Його нагородили Почесною грамотою Міністерства у справах сім'ї молоді та спорту України, відзначили й у рідному місті — за популяризацію Кам'янця. Школяр уже фактично вибрав стежку в доросле життя.

Справді, сходинки до мистецтва треба будувати змалку. «Бо нині тривожний час, переживаємо, чи не буде якогось такого повороту в країні, чи не позбавлять наших дітей можливості співати рідною мовою на своїй землі», — тривожаться батьки. Діти з гурту «Рідна пісня» імунітету вже набули. Коли самі стануть батьками, не сумніваюся: поведуть дітей в такі само гуртки. Тільки б вони були у наших школах.

Віра ШПИЛЬОВА.

На знімку: гурт «Рідна пісня» з керівником Людмилою Літомірською та директором школи Валентиною Рябчук.

Фото автора.

РАКУРС

Художник Братков та брати наші менші

Столичний «Пінчук Арт-Центр» відкрив для своїх відвідувачів одразу дві нові виставки, що кардинально різняться між собою.

Перша виставка, що розміщена на другому та четвертому поверхах, представлена індійцем із Нью-Делі Субодгом Гауптом. Проект цього художника-неотрадиціоналіста називається «Віра має значення» (Faith Matters). До цієї експозиції увійшли чотири нові скульптурні інсталяції та 12 живописних робіт. Загалом на його картинах зображені металеві кухонні приладдя, окремо є скульптури з тих самих каструль, виделок і судочків. З того ж таки металевого причандалля він спорудив щось на кшталт маленького міста, яке за допомогою сучасних технологій постійно рухається по колу. Це ніби модель сучасного мегаполіса, де все рухається по колу за певною заданою наперед схемою чи програмою. Цей безперервний рух доводить глядачів до певного гіпнотичного стану. Та всі ті скульптури, як можна зрозуміти, пронизані однією актуальною темою, що вже довгі роки невідступно хвилювала майстра, — це проблема його народу, проблема постійної бідності та перенаселеності Індії.

Якщо тут йдеться про перенаселеність, то на четвертому та п'ятому поверхах розміщена вже абсолютно інша експозиція — тут швидше йдеться про виродження й недонаселеність. Це виставка московського художника, українця за походженням Сергія Браткова. Це 30 робіт, об'єднаних в один фотопроект «Україна». В цьому наборі всього вистачало: і малолітніх повій у сентиментальних вишиванках, і дебелих молодиць зі спущеними колготками, й ідіотичних піонерів, і чорного гумору на зразок «Діти в підвалі грались в гестапо». Може, якби це все не називалося «Україна», ніхто й не звернув би особливої уваги на проект. Але в цьому випадку епатажна виставка Браткова викликала немало негативних відгуків у пресі. Згадували поміж іншим також і про судові позови проти художника. А доволі відомий феміністський рух Femen навіть влаштував «голу» акцію протесту, вимагаючи зняти експозицію з виставки.

Сам же Братков пояснює, що оті його страшнуваті фотознімки — це розкриття сучасних проблем суспільства, таких, як плотська хтивість, продажність, розпущеність. Через епатажну і відверту експозицію Братков змушує зазирнути в середину самого себе і, наситившись власною хіттю, звернутися до чогось чистого і високого.

Отож, у нас є два виходи з ситуації. Або піти на виставку й самим вирішити, яким же все-таки має бути сучасне мистецтво — схожим у своїй відвертості на скотобазу чи таки по-людськи консервативним. Або — мусимо беззастережно вірити на слово художникам й взагалі бути поблажливішими до них — як до братів наших менших.

Анна АНІСІМОВА.

Гравці БК «Будівельник» Віктор Кобзистий, Андрій Малиш та Олександр Неруша відвідали дитячий будинок сімейного типу. Дітлахи продемонстрували гостям свої роботи та досягнення в малюнку і ліпленні, а старша дочка сім'ї Гедз Катерина сфотографувала гравців на пам'ять разом зі своїми братами й сестрами. Сім'я Гедз також відвідувала матчі баскетбольної команди.

Турнірна хроніка

Біатлон. Отепя (Естонія). Чемпіонат Європи. Жінки. Естафета 4х6 км. 1. Німеччина — 1:15:15.4 (0+2). **2. Україна (Олена Підгрушна, Валя Семеренко, Світлана Криончук, Віта Семеренко) — +20.4 (0+8).** 3. Росія — +26.4 (0+9).

Легка атлетика. Донецьк. Майже 250 спортсменів узяли участь у 34-му легкоатлетичному турнірі на призи видатного українського атлета, заслуженого майстра спорту Валерія Подлужного. Валерій Васильович — триразовий учасник Олімпійських ігор (1972, 1976, 1980 років), бронзовий призер Олімпіади в Москві (1980), чемпіон Європи (1974), срібний призер європейських першостей у приміщеннях (1976, 1979), здобув також дві золоті медалі на Всесвітніх універсіадах (1973, 1979), десятиразовий чемпіон СРСР.

Отже, на бігових доріжках та секторах манежів «Донецьк» та міського управління освіти за перемогу змагалися атлети з України та Білорусі. За пам'ятні сувеніри, подарунки та призи, які надали донецький міський голова Олександр Лукьянченко, управління з питань фізичної культури та спорту облдержадміністрації та обласне відділення НОК, точилася гостра боротьба. Розіграли 44 комплекти нагород.

У стрибках у довжину переміг донеччанин Олександр Солдаткін з результатом 7 м 95 см. У потрійному стрибку — нове поповнення майстрів спорту. Цей норматив виконали переможці змагань Наталя Ястребова з Київщини (14 м 06 см) та Дмитро Тидень з Хмельницького (16 м 96 см). Подвійну перемогу серед старших юнаків святкував донеччанин Михайло Білобородов, якому не було рівних і у стрибках у довжину, і в потрійному — 6 м 48 см та 13 м 80 см відповідно.

Мета, якої брати не зрікалися

Бокс. Віталій Кличко завершить кар'єру боксера, якщо зможе організувати бій з Девідом Геєм і відібрати у британця титул чемпіона світу WBA. Про це чемпіон світу WBC у надважкій вазі заявив у коментарі **isport.ua.**

«Насамперед є мета, якої ми з братом не зрікалися. Хочемо зібрати всі пояси в одній родині. Тому, ви, либонь, розумієте, навіть у разі, якщо представники Миколи Валуєва погодяться на наші умови, то цей бій не буде останнім. Хоча переговори з росіянином нині у стані ступору», — сказав українець.

«Сподіваюся, у найближчі кілька місяців нам вдасться домовитися з Девідом Геєм про бій, я заберу у нього пояс чемпіона за версією WBA і відразу оголошу про завершення кар'єри», — додав Віталій Кличко.

***

Дворазовий чемпіон світу в суперважкій вазі американець Джон Руїз вважає, що британець Девід Гей переміг Миколу Валуєва завдяки галасливій підтримці вболівальників. Нагадаємо, Руїзу доведеться зустрітися з Геєм, який володіє титулом WBA, 3 квітня в Манчестері.

«Гей виграв, значить, у нього була блискуча тактика. Якби він програв, то всі сказали б, що він вибрав жахливу тактику. Девід багато рухався, але рідко завдавав удари. Той факт, що йому присудили перемогу рефері, багато в чому пов'язаний із уболівальниками, котрі прийшли підтримати його. На кожен удар Девіда фанати кричали та верещали — і це сильно вплинуло на суддів. Але якщо Гей переміг, значить він провів бій ідеально», — цитує Руїза **South London Press.**

Ванкувер став історією

У літописі олімпійського спорту перегорнуто ще одну сторінку. XXI зимові Олімпійські ігри пішли в історію, щоб стати своєрідним орієнтиром для організаторів наступних «білих» Олімпіад. Пропонуємо статистику цих змагань.

Ванкувер-2010 — це:

— 17 захопливих днів (з 12 по 28 лютого 2010 року);

— 15 видів спорту;

— 9 олімпійських змагальних об'єктів;

— 86 церемоній нагородження переможців та призерів, під час яких вручено 615 медалей різного гатунку та 1055 букетів;

— 82 національні олімпійські комітети, котрі делегували своїх спортовців для участі;

— 6500 атлетів та офіційних членів делегацій, з них 2632 зареєстрованих спортсменів;

— 50000 осіб, залучених до процесу підготовки та проведення Олімпійських ігор, із них 18500 волонтерів;

— 10800 представників мас-медіа, акредитованих для висвітлення «білої» Олімпіади;

— понад 300 телевізійних каналів та 100 інтернет-сайтів по всьому світу, котрі транслювали Ігри (загалом понад 24000 годин висвітлення);

— 3,5 мільярда телеглядачів, які спостерігали за змаганнями в усіх куточках планети;

— 1,6 мільйона квитків, проданих на олімпійські змагання;

— більш як 450 костюмів, 4100 пар взуття, 18 кілограмів блискіток, 200 величезних куль, використаних під час церемоній відкриття та закриття;

— 275 мільйонів відвідувачів офіційного сайту XXI зимових Олімпійських ігор **www.vancouver2010.com,** що перевищило рекорд, установлений під час Ігор-2008 у Пекіні (105 мільйонів).

Сучасні бази дадуть майбутніх чемпіонів

Результат виступів національної збірної України на зимовій Олімпіаді 2010 року у Ванкувері був цілком прогнозований. На цьому наголосив президент НОК України **Сергій Бубка (на знімку)** на прес-конференції у Києві, присвяченій підсумкам XXI зимових Олімпійських ігор: «Олімпіада у Ванкувері. Враження. Перспективи українського олімпізму».

— Міжнародний олімпійський комітет визнав, що Олімпіада у Ванкувері пройшла на належному рівні. 26 країн виграли медалі. На жаль, цього не змогли зробити ми, — сказав пан Бубка. — Як і з Ігор 2002 року у Солт-Лейк-Сіті, команда повернулася без нагород. Цього разу найкращий результат показав біатлоніст Андрій Дериземля, який став п'ятим. Андрій був близький до завоювання медалі, але його підвела стрільба. Також мала шанси по ходу дистанції на призові місця і жіноча команда з біатлону, яка у підсумку посіла шосте місце. Десь їм просто трішки не поталанило. Але всі ми розуміємо, що вони люди, є обставини, об'єктивні речі, які, мабуть, психологічно не дали упевнено виступити.

Член Міжнародного олімпійського комітету також був розчарованим тим, що у Ванкувері Україну у фігурному катанні не представляли жінки.

«Прикро, що у жіночому фігурному катанні у нас не було жодної представниці. Якщо ви пам'ятаєте, у 80-х роках зробили два центри підготовки — в Одесі та Дніпропетровську. І ми мали золото Віктора Петренка в Альбервіллі та Оксани Баюл у Ліллехаммері. На тому все й закінчилося, і сьогодні ці ковзанки не працюють. Був у нас колись і бобслей, і ковзанярський спорт. Не існує у нас і баз для лижного спорту», — констатував президент НОК.

Утім, для детальнішого аналізу виступу українських олімпійців у Канаді, за словами Сергія Назаровича, потрібен час. Необхідно, щоб спортсмени, тренери, незалежні експерти зробили висновки і вирішили, що робити далі. « Якби ми виграли медаль, то виступ був би взагалі чудовим. Нині напрошується один висновок: на «руїнах» 90-х років про більше годі й мріяти. Адже наші спортивні споруди знаходяться у занедбаному стані», — сказав президент НОК України.

Ще однією причиною такого виступу української збірної він назвав відсутність у команді конкуренції серед молоді. «У зимових видах спорту у нас зовсім небагато спортсменів, з яких можна було б виховати атлетів високого спортивного рівня», — вважає олімпійський чемпіон Сеула.

— Окрім того, у нас відсутня належна підтримка з боку держави, — додав глава олімпійського відомства. — Хотілося б, щоб керівництво країни на всіх рівнях розуміло: передусім має бути здорова нація, а потім — усе інше. Тоді у нас будуть і успіхи, і медалі.

Нинішній стан справ в українському спорті Сергій Бубка, зокрема, планує обговорити з Віктором Януковичем. Він висловив сподівання, що Президент України підтримає його пропозиції про необхідність радикальних змін у спортивній галузі. «Нам потрібно побудувати новітні бази, які дадуть майбутніх чемпіонів. Взагалі спортсмена готують 10—12 років. Тому у цьому напрямку має бути чітка система».

Водночас пан Бубка зазначив, що також необхідно активніше залучати бізнес-структури, сучасних менеджерів. Лише тоді в Україні підвищиться рівень федерацій, а спортивна наука зробить крок уперед, наголосив він.

А ще президент НОК повідомив: чотириразова чемпіонка України у парному катанні Тетяна Волосожар у найближчому майбутньому продовжить виступи за іншу країну.

«Сьогодні постає питання, що буде з Тетяною Волосожар. У неї є домовленість про переїзд до Росії. Там їй знайдуть партнера». Раніше подібне було з уродженкою Київщини Оленою Савченко, котра переїхала до Німеччини і у Ванкувері вже під німецьким прапором разом із Робіном Шолкови стала бронзовою прзеркою в парному катанні. Тепер тією само стежкою прямує й Волосожар...

Фото агентства Прес-КІТ.

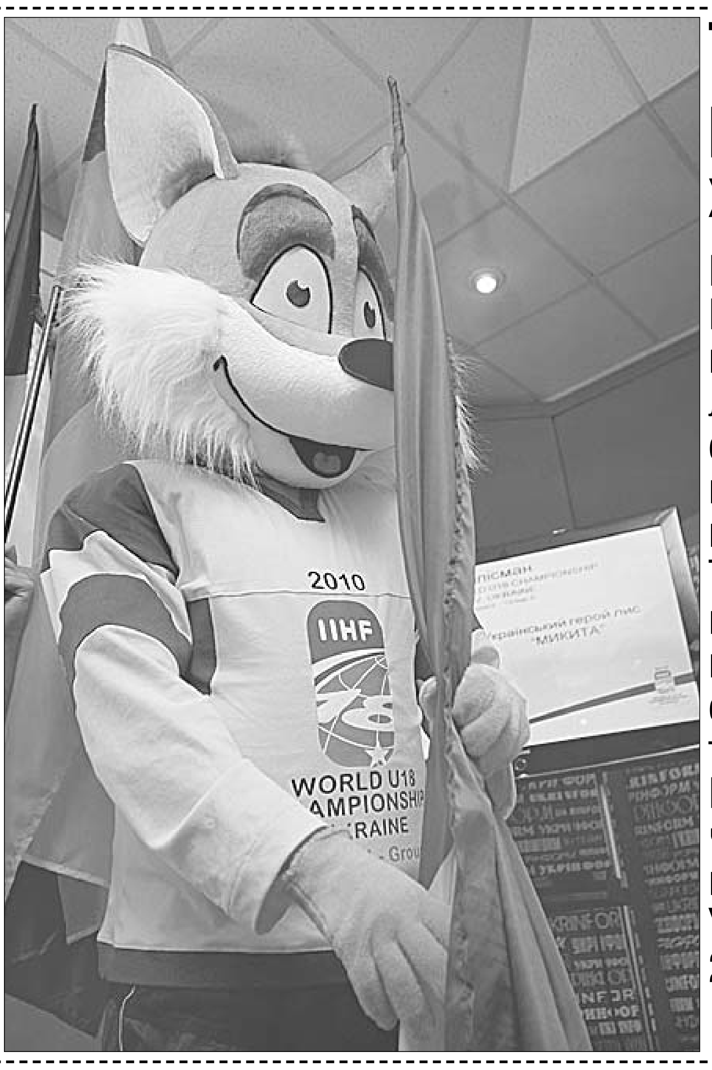

Талісман — рудий хитрун

Позавчора у Києві відбулася презентація талісману юніорського чемпіонату світу з хокею 2010 року. Талісманом юніорської першості світу став Лис Микита **(на знімку).** Нагадаємо, що чемпіонат світу відбудеться в Україні з 22 по 28 березня.

Фото Дмитра ЛАРІНА.

Обіцяли заплатити

Хокей. Через 15-20 днів власники київського «Сокола» повністю розрахуються з боргами по зарплаті перед хокеїстами і тренерським штабом команди. Про це заявив президент Федерації хокею України Анатолій Брезвін.

Кілька місяців тому керівництво «Сокола» придбало недобудову у районі Національного виставкового центру. За 2—3 роки там планують звести льодовий комплекс — нині активно шукають інвестора. ФХУ планує реконструювати київський Палац спорту. Це може тривати дев'ять місяців. У подальших планах команди — виступ у Континентальній хокейній лізі, найсильнішій у Європі.

Понікаровський і Федотенко тепер разом

Клуб НХЛ «Торонто Мейпл Ліфз» обміняв українського нападника Олексія Понікаровського на двох гравців із клубу «Піттсбург Пінгвінз», де вже виступає наш співвітчизник Руслан Федотенко.

Як повідомляє TSN, за 29-річного хокеїста «кленові листки» отримали оборонця Мартіна Шкоулу та нападника Луку Капуті.

Влітку цього року Понікаровський стане необмежено вільним агентом. Його зарплата в сезоні 2009/10 становила 2,5 мільйона доларів. У 61 матчі він набрав 41 (19 +22) очко. Загалом в НХЛ в активі Понікаровського 114 закинутих шайб і 257 балів за результативність у 477 зустрічах.

Необхідно, щоб спортсмени, тренери, незалежні експерти зробили висновки і вирішили, що робити далі

Про себе, збірну і клуб...

Футбол. Нападник київського «Динамо» 33-річний **Андрій Шевченко (на знімку)** поділився своїми враженнями про час, який минув після його повернення до київського «Динамо».

— Які у вас найяскравіші спогади про першу частину сезону?

— Я відновив фізичні кондиції, знайшов колишню форму й знову почав одержувати задоволення від футболу. Для мене це дуже важливо, бо останні кілька сезонів через проблеми зі спиною я почувався, сказати б, обмежено. Травма не давала змоги нормально працювати, грати на звичному рівні. Однак мені досить часто доводиться літати до Мюнхена на терапевтичні процедури в одній з клінік. Постійна ігрова практика принесла й колишню легкість. Ще б трішки везіння...

— До Мілана ви виїхали десять років тому. За цей час в Києві виросло не одне покоління футболістів, а що змінилося в самому клубі?

— «Динамо» і наприкінці 90-х було клубом європейського рівня. У плані професіоналізму в ньому вже тоді все було, як у «Мілані» або «Челсі». Так, футбольна культура Італії, Англії й України помітно відрізняється. До того ж можливості для запрошення гравців не однакові — найкращі з кращих до нас поки що не їдуть. Але загалом, вирішуючи повернутися додому, я чітко уявляв собі можливості нинішнього «Динамо» і розумів, чим можу бути корисний рідній команді.

— Ви самі своїми діями на поле задоволені?

— Про це краще запитати нашого тренера. Валерій Газзаєв знову прищеплює «Динамо» агресивну й потужну гру, відповідно й переді мною він ставить певні завдання. Я прагну їх виконувати. Так, іноді заграюся, втрачаю позицію, але загалом, мені здається, все виглядає не так уже й погано. У перших матчах, треба визнати, було важко, я сам почував — не вистачало «фізики». Але поступово справа пішла на лад, і в мене вже відкрилося друге дихання.

— Але поки що часто забивати не виходить...

— Знаєте, незабаром після від'їзду до «Мілану» Лобановський казав мені: «Андрію, ти став більше забивати, але гірше грати». А клубний тренер вимагав від мене цілком зосередитися на атаці, хоча я непогано вмів і був готовий відбирати м'яч. Але як гравець я мав виконувати вимоги наставника. Тепер, у Києві, все повернулося на круги своя. Я працюю на команду. Ну а голи, сподіваюся, нікуди не дінуться.

— В українській Прем'єр-лізі кого із гравців могли б виділити?

— Насамперед усіх своїх партнерів по клубу. У «Шахтарі» добре виглядає Фернандіньо, у Харкові — Жажа, дуже гарні Сергій Назаренко і Руслан Ротань із «Дніпра»...

— Наскільки мотивований Андрій Шевченко — власник «Золотого м'яча», переможець Ліги чемпіонів УЄФА, котрий зібрав чимало призів в Україні, Італії та Англії?

— Хочу вигравати в кожному матчі. Ні, не так! Я хочу перемагати навіть у двосторонній грі на тренуванні. У цьому моє найвище задоволення. Крім того, я дуже хочу зіграти на домашньому Євро—2012, приносячи максимальну користь збірній України. Після прикрої осічки в плей-оф ЧС-2010 це для мене черговий виклик, можна сказати — заповітна мрія. І я все робитиму заради неї.

— До речі, як ви пояснюєте для себе природу невдач збірної от уже в четвертому поспіль раунді стикових матчів?

— Нам не вистачає зовсім трохи, щоб зробити крок на вищий рівень. Гадаю, треба набратися терпіння й почекати, поки дозріє плеяда молодих гравців. Можливо, та, котра 2009 року стала чемпіонами Європи серед 19-річних. Погляньте, наші клуби стали заявляти про себе на міжнародній арені. «Динамо» вийшло в півфінал Кубка УЄФА-2009, поступившись лише майбутньому володарю призу — донецькому «Шахтареві». Либонь, дозрівання збірної, а ми виступаємо в турнірах ФІФА й УЄФА лише з 1994 року, триває дещо довше. Стратегія в нас правильна, значить, на якомусь етапі прийде й результат.

— А чого не вистачило «Динамо» для виходу з групи в плей-оф Ліги чемпіонів?

— Ми свої шанси втратили в матчах з «Інтернаціонале». У Милані, як на мене, ми провели найкращу гру в минулому році, зобов'язані були перемагати, але повернулися додому з нічиєю — 2:2. А потім у Києві на останніх хвилинах поступилися італійцям — 1:2. Напевно, той провал у другому таймі й виявився вирішальним. У нас молода команда — от і дала збій. Але і цей досвід піде на користь. Сподіваюся, що вже незабаром ви побачите ще агресивніше київське «Динамо».

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

З Африки до ПАР через... Європу

Коли до відкриття чемпіонату світу з футболу у Південній Африці залишилося менше ста днів, президент ФІФА Йозеф Блаттер висловив переконання, що турнір матиме великий успіх, а африканські вболівальники зможуть придбати квитки на матчі, попри критику щодо їх зависокої ціни.

Генеральний секретар ФІФА Джером Вальк також обіцяє, що стадіони будуть практично заповнені, бо вже зараз продано понад два мільйони квитків із загальної кількості 2 мільйони 800 тисяч. Африка вперше прийматиме чемпіонат світу з футболу, і почуття гордості та піднесення відчувається скрізь на континенті. Але чи за графіком іде підготовка до турніру?

Наприклад, ситуація з продажем квитків не така вже й райдужна, як на те сподівалися організатори. Днями чільний представник ФІФА був змушений заперечувати, що для мешканців африканських країн квитки на матчі чемпіонату — не по кишені.

Найдешевший квиток на матч чемпіонату світу для негромадян Південної Африки коштує 80 доларів. Для порівняння, у Камеруні середня місячна зарплата становить 56 доларів, та й чимало нігерійців скаржаться, що не можуть собі дозволити поїхати на чемпіонат. Один із камерунських уболівальників сказав кореспондентові **Бі-Бі-Сі**, що навіть якби він мав гроші на квитки, їх практично неможливо придбати, бо немає доступу до Інтернету.

Існує й чимало інших організаційних проблем, наприклад, транспортна. Дістатися до Південної Африки з інших частин континенту насправді надзвичайно складно. Спочатку треба летіти до... Європи. ФІФА зараз намагається вирішити цю проблему, оскільки футбольні функціонери завжди казали, що хочуть перетворити цей турнір на справжнє свято для африканських уболівальників. Тому вони планують організувати дешеві прямі авіаперевезення і вже ведуть переговори з однією з провідних світових авіакомпаній. Але ці зусилля можуть виявитися запізнілими, і тоді повториться ситуація з Кубком Африканських Націй на початку року в Анголі, коли практично на стадіонах не було вболівальників з-поза меж самої Анголи.

Нагадаємо, що командиучасниці фінального турніру виступатимуть у різних містах, а не в одному регіоні, і це може створити додаткові проблеми з продажем квитків уболівальникам, зокрема і з Європи. Існують певні побоювання щодо безпеки для туристів, розбудови належної інфраструктури тощо. Наприклад, у місті Дурбан й досі не завершені кілька інфраструктурних проектів коштом у багато мільйонів доларів, хоча **ФІФА** обіцяє, що до відкриття турніру усе буде готове. Загалом же турнір називають такою собі «золотою нагодою» для цілої Африки.

Організувати чемпіонат світу в Африці було давньою амбіцією ФІФА і особисто пана Блаттера. І, може, трохи несправедливо надто зосереджуватися на негативних моментах організації. Адже насправді чемпіонат світу відбудеться у країні, що розвивається, вперше від 1986 року, коли турнір приймала Мексика, — **вважає Бі-Бі-Сі.**

На знімку: грають майбутні зірки африканського футболу.

Фото з архіву «Голосу України».

Працюватимуть чотири сотні

Нині на будівельному майданчику стадіону у Львові зайняті близько 140 працівників. Про це розповів директор Департаменту з підготовки до Євро-2012 Львівської міської ради Олег Засадний. «Нині на стадіоні триває «розкручування» робіт, тому кількість працівників скоро збільшиться, і будуватимуть об'єкт не 140, а десь 400 чоловік, — зазначив він. — Ми маємо здати стадіон наприкінці липня 2011 року, тому, виходячи з цієї дати, і плануватимемо роботи, адже розуміємо, що кінцева дата будівництва повинна бути дотримана», — пояснив пан Засадний.

Китайці гав не ловлять

Польські митники вилучили більш як 10,5 тисячі пар спортивного взуття із символікою Євро-2012. Товар прибув до порту польського міста Гдиня, **інформує «Газета Свєнтоянська».**

Юридичні фахівці, які представляли УЄФА, підтвердили, що згадана продукція порушує права на інтелектуальну власність Європейського футбольного союзу.

Загалом, митниками у контейнері, що прибув із Китаю на замовлення фірми з Жешува, було виявлено 10 656 пар взуття загальною вартістю понад 400 тисяч злотих (1,1 млн. грн.).

Маркевич бажає подовження

Тренер збірної України та харківського «Металіста» Мирон Маркевич попросив перенести фінал Кубка України сезону-2009/10. Як запевнив Мирон Богданович, це має позитивно позначитися на підготовці збірної України.

— Травневий збір нашої команди буде дуже важливим, тому я хочу звернутися і до керівників Прем'єр-ліги та ФФУ, і до своїх колег із клубів з проханням про невелике корегування завершального відрізка чемпіонату, — сказав пан Маркевич.

Прошу, щоб сезон у нас завершився не 16 травня фіналом Кубка країни, а поєдинками завершального туру першості. Якщо матчі 30-го туру відбудуться 9 травня, то до нашого збору, який почнеться через 11 днів, більшість виконавців зможуть повністю не відновитися. Одне слово, на користь збірній тур треба перенести. Сподіваюся, нам підуть назустріч.

У ПФЛ — новий президент

Новим президентом Професіональної футбольної ліги обрано 60-річного Мілетія Бальчоса. За нього віддали 24 голоси. Інший претендент на цю посаду, Юрій Кіндзерський (президент ФК «Львів»), отримав на 3 голоси менше.

Мілетій Бальчос народився на Тернопільщині, в селі Заліссі Шумського району. Отримав кілька вищих освіт, має спеціальності фельдшера, політолога, вчителя фізичної культури, тренера-викладача з фізичної культури та спорту. 1995 року став тренером вищої кваліфікації з футболу. У 1968 — 1991 служив у армії, брав участь у бойових діях в Афганістані. Має бойові нагороди.

Працював тренером аматорських колективів та команд другої ліги. Був співробітником науково-методичного центру футбольного клубу «Динамо» (Київ), працював керівником груп з розробки концепцій розвитку футболу, відповідальним секретарем, виконувачем обов'язки виконавчого директора ПФЛ. У ФФУ обіймав посади заступника голови Комітету збірних команд, заступника голови Комітету професіонального футболу ФФУ.

Деснянський районний суд м. Києва викликає як відповідача ЗАТ Фінансову групу «Страхові традиції» на розгляд цивільної справи за позовом Пузенко С. С. до Грищенко Н. О., ЗАТ Фінансова група «Страхові традиції» про відшкодування шкоди.
Розгляд справи відбудеться 25.03.2010 р. об 11.00 год. в приміщенні Деснянського районного суду м. Києва (02225, м. Київ, пр. Маяковського, 5-В, каб. 22).
У разі неявки Вашого представника в судове засідання справу буде розглянуто без його участі.

Ухвалою Господарського суду м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44) від 11.02.2010 р. порушено справу № 44/113-б про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «КІА Моторс Україна» (04176, м. Київ, вул. Електриків, 29-а, код ЄДРПОУ 32073132, п/р № 2600704851001 в ВАТ «ЕРДЕ Банк», МФО 380667).
Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Рибачука Олега Володимировича (ліцензія АВ № 456448, ідентифікаційний номер 3033009816, 03110, м. Київ, вул. Солом'янська, 3, поверх І, прим. 11).
Претензії кредиторів приймаються протягом одного місяця з дня опублікування цього оголошення.

Постановою Господарського суду Полтавської області (вул. Зигіна, 1, м. Полтава, 36000) від 23.02.2010 р. по справі № 18/5 згідно ст. 51 Закону України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом", визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру Відкритого акціонерного товариства «Глобинський Райагропостач», код ЄДРПОУ 00906956, вул. К. Маркса, 170, м. Глобине Полтавської області, 39000.
Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Васіна Є. Є. (ліцензія № 271528 від 15.11.2005 р.), адреса: пр-т Вавилова, 5, кв. 11, м. Полтава, 36001.
Для складання реєстру вимог кредиторів, заяви з кредиторськими вимогами до банкрута приймаються протягом 30 днів після публікації оголошення.

Постановою Господарського суду м. Києва від 18.02.2010 р. у справі № 28/74-б визнано банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю «Укрросторг - К» (04112, м. Київ, вул. Оранжерейна, 3, код ЄДРПОУ № 34619455) та відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором банкрута призначено ініціюючого кредитора - Товариство з обмеженою відповідальністю «Новий день» (02002, м. Київ, вул. С. Сагайдака, 114-А, код ЄДРПОУ № 32204811).
Письмові заяви кредиторів направляти до Господарського суду м. Києва та ліквідатору впродовж тридцяти днів від дня опублікування оголошення.
Установчі документи та печатку Банкрута вважати втраченими.

Постановою Господарського суду Сумської області (40011, м. Суми, проспект Шевченка, 18/1) від 23.02.2010 р. по справі № 19/10-10 Товариство з обмеженою відповідальністю «Контакт-Техно» (адреса: м. Суми, вул. Ковпака, 59, кв. 115, код за ЄДРПОУ 23819576) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.
Ліквідатором призначено Мальованого Олександра Павловича (ліцензія серії АВ № 158256 від 21 вересня 2006 року), адреса: 40024, м. Суми, вул. Сумсько-Київських дивізій, 24/2.
Заяви кредиторів приймаються протягом тридцяти днів з дня опублікування оголошення.

Відповідно до п. 2 ст. 2 Закону України № 1625 від 18.03.2004 року «Про порядок обрання на посаду та звільнення з посади професійного судді Верховною Радою України» господарський суд Одеської області повідомляє про підготовку матеріалів щодо обрання кандидатів на посади суддів господарського суду Одеської області безстроково **Фаєр Юлії Григорівни.**

Господарський суд Львівської області (79014, вул. Личаківська, 128, м. Львів) постановою від 07.07.2009 р. у справі № 29/120 визнано банкрутом приватне підприємство «КОГГ», юридична (поштова) адреса: вул. Володимира Великого, 125, кв. 86, м. Львів, 79000, ЄДРПОУ 30582474, розрахункові рахунки: № 26000010000396 в ЗАТ «Український кредитний банк» м. Київ, МФО 321701.
Відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначений арбітражний керуючий Шимчишин Ігор Степанович, ліцензія серії АБ № 116089 від 15.11.2004 р., адреса: вул. Шевченка, 400/8, м. Львів, 79069.
Печатки, штампи, свідоцтво про державну реєстрацію, статутні документи, підприємства вважати недійсними.
Претензії кредиторів та заяви осіб, які виявлять бажання взяти участь у санації, приймаються протягом тридцяти днів з дня опублікування оголошення.

Повідомляється Савчак Світлана Володимирівна, останнє відоме місце проживання: вул. Грушевського, 265, в с. Грушів Дрогобицького району Львівської області, про необхідність з'явитися до Дрогобицького міськрайонного суду Львівської області, що знаходиться в м. Дрогобичі по вул. Війтівська Гора, 39, каб. № 11, - 22 квітня 2010 року о 10.00 год. в судове засідання по справі за позовом Марчук Світлани Володимирівни до Савчак Світлани Володимирівни, за участю третьої особи - органу опіки та піклування Дрогобицької районної державної адміністрації, про позбавлення батьківських прав, - як відповідач. У випадку неявки та неповідомлення про причини неявки, розгляд справи буде проведено за відсутності відповідача на підставі наявних у ній даних чи доказів (постановлене заочне рішення).

Господарський суд Львівської області (79014, вул. Личаківська, 128, м. Львів) ухвалою від 10.02.2009 року порушив провадження по справі № 31/11 про банкрутство приватного підприємства «Торгтранс», юридична (поштова) адреса: 79053, вул. Володимира Великого, 4, м. Львів, код ЄДРПОУ 32970159, розрахункові рахунки: №№ 26004500717501, 26009500717001, 26004500717501 у філії ВАТ КБ «Надра» Львівське РУ м. Львів, МФО №№ 26002000717001, 26007000717501, 26002000717001 в другій Львівській філії ВАТ КБ «Надра», МФО 325246.
Розпорядником майна боржника призначено арбітражного керуючого Василишина Олега Андрійовича, ліцензія серії АВ № 482082 строком дії до 09.09.2014 р., який проживає за адресою: 79000, м. Львів, смт. Рудне, вул. Космонавтів, 10.

04 лютого 2010 року господарським судом Хмельницької області по справі № 2/12 - Б -10 порушено провадження у справі про банкрутство закритого акціонерного товариства «СЛАВУТА - ПАПІР» вул. Б. Хмельницького, 144, м. Славута Хмельницької області — юридична адреса, код ЄДРПОУ 32285183, р/р № 26002301261285 в ПАБ «Промінвестбанк» м. Славута, МФО 315472. Введено мораторій на задоволення вимог кредиторів. Введено процедуру розпорядження майном боржника та призначено розпорядника майном закритого акціонерного товариства «СЛАВУТА - ПАПІР» м. Славута арбітражного керуючого Грицая Леоніда Миколайовича (ліцензія серія АВ № 498965 від 09.11.2009 року на здійснення діяльності арбітражного керуючого (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора), адреса: вул. Коцюбинського, 12, м. Старокостянтинів, Хмельницької області, 31100.
Претензії кредиторів, а також осіб, які б виявили бажання взяти участь у санації боржника приймаються протягом 30 днів з дня опублікування оголошення.

Постановою Господарського суду Полтавської області (36000, м. Полтава, вул. Зигіна, 1) від 16 лютого 2010 року по справі № 7/73 сільськогосподарське товариство з обмеженою відповідальністю «Хлібодар», 37533, с. Вовчик Лубенського р-ну Полтавської обл., код ЄДРПОУ 30794258, визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.
Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Крючкову Ірину Василівну (Ліцензія АВ № 081193 від 22 серпня 2006 року, 36009, м. Полтава, вул. Опитна, 4, кв. 41).

Господарським судом Харківської області (61022, м. Харків, м-н. Свободи, 5, Держпром, 8 під'їзд) 28.01.2010 р. порушено провадження по справі про банкрутство № Б-24/17-10 КОРПОРАЦІЯ "ХАРКІВБУД" (61050, м. Харків, Червоношкільна Набережна, б. 2, кв. 316; код ЄДРПОУ 32563191; п/р № 26002839737360 у ХОФ АКБ "Укрсоцбанк" м. Харків, МФО 351016).
Розпорядником майна призначено Чипиженко Євгена Віталійовича (ліцензія № 271507 від 09.11.2005 р.), 61057, м. Харків, вул. Гоголя,10.
Вимоги кредиторів приймаються протягом тридцяти днів від дня опублікування оголошення.

Постановою Господарського суду Миколаївської області (54009, м. Миколаїв, вул. Адміральська, 22) від 22.02.2010 р. у справі № 2/9/10 Товариство з обмеженою відповідальністю «Галаганівське хлібоприймальне підприємство» (57372, Миколаївська обл., Снігурівський р-н, с. Галаганівка, вул. Паровозна, 5, п/р 26000054202483, МФО 326610, у ф-ії Дніпр. КБ «Приватбанк», м. Миколаїв, МФО 326610, ЄДРПОУ 32752974), визнано банкрутом, відкрито ліквідаційну процедуру та ліквідатором призначено голову ліквідаційної комісії Сандул Ніну Василівну (адреса: місцезнаходження банкрута).
Заяви кредиторів приймаються протягом 30 днів з дня публікації оголошення.

Постановою господарського суду Харківської обл. (61022, м. Харків, пл. Свободи, 5, Держпром, 8-й під.) від 24.02.10 р. по справі № Б-50/11-10 фізична особа-підприємець Бєлень В'ячеслав Іванович (код 2573213813, 61195, м. Харків, вул. Н. Ужвій, 78, кв. 5, п/р 26007830364210 у ХОФ АК "Укрсоцбанк", м. Харкова, МФО 351016) визнаний банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.
Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Тищенко О. І. (ліц. АВ № 499170 від 09.02.10 р., 61002 м. Харків, вул. Мироносицька, 65, кв. 33).

Постановою господарського суду Полтавської області (36000, м. Полтава, вул. Зигіна, 1) від 08.02.2010 року по справі № 7/37 приватне підприємство «Кремгазсервіс» (39601, м. Кременчук, вул. 60 років Жовтня, б. 18, кв. 8, код ЄДРПОУ 30748463).
Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Бончака Степана Антоновича (ліцензія АВ № 499157 від 26.01.2010 р.; адреса: 39600, м. Кременчук, вул. 50 років СРСР, б. 29, кв. 6).
Заяви з вимогами до боржника приймаються в місячний термін з дня виходу оголошення.

Постановою Господарського суду м. Києва від 18.02.2010 р. у справі № 28/73-б визнано банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю «Інтертрастсервіс» (01015, м. Київ, вул. Цитадельна, 6/8, код ЄДРПОУ № 35480244) та відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором банкрута призначено ініціюючого кредитора - Товариство з обмеженою відповідальністю «Український лізинговий центр» (04050, м. Київ, вул. Мельникова, 12, код ЄДРПОУ № 33406305).
Письмові заяви кредиторів направляти до Господарського суду м. Києва та ліквідатору впродовж тридцяти днів від дня опублікування оголошення.
Установчі документи та печатку Банкрута вважати втраченими.

Правління Закритого акціонерного товариства
"Імперіал Тобакко Продакшн Україна"
повідомляє, що чергові загальні збори акціонерів відбудуться 20 квітня 2010 року за адресою:
м.Київ, вул.Академіка Заболотного, 35
Початок зборів о 10.00
Порядок денний:
1. Річний звіт Правління
2. Звіт Ревізійної комісії
3. Затвердження балансового звіту та прийняття рішення щодо розподілу прибутку.

Реєстрація акціонерів 20 квітня 2010 року з 9.00 до 9.45.
Для участі в зборах при собі необхідно мати паспорт або інший документ, що посвідчує особу акціонера.
Правління АТ "Імперіал Тобакко Продакшн Україна"

Основні показники фінансово-господарської діяльності підприємства (тис. грн.)

Найменування показника	період	
	звітний 2009	попередній 2008
Усього активів	1 319 382	910554
Основні засоби	350 458	382783
Нерозподілений прибуток	141207	38884
Статутний капітал	72405	72405
Середньорічна кількість акцій (шт.)	24134997	24134997

Постановою Господарського суду Одеської області (65119, м. Одеса, пр. Шевченка, 29) від 10.02.2010 р. по справі № 1/163-09 -5928 визнано банкрутом ЗАТ «НВО «Харчопромавтоматика» (65059, м. Одеса, вул. Краснова, 6, код ЄДРПОУ 05747123), ліквідатором призначено Сафронову Світлану Володимирівну (65012, м. Одеса, вул. Рішельєвська, 74, кв. 1).

Господарський суд Дніпропетровської області постановою від 25.02.2010 р. по справі № Б38/16-10 визнав банкрутом та відкрив ліквідаційну процедуру у відношенні Товариства з обмеженою відповідальністю «Горизонт», код ЄДРПОУ 32576263, адреса: 49057, м. Дніпропетровськ, вул. Героїв Сталінграда, буд. 227, к. 22.
Ліквідатором призначений арбітражний керуючий Морозов Ігор Анатолійович, т. (056) 770-27-40, поштова адреса: 49044, м. Дніпропетровськ, а/с 2734.

Втрачене свідоцтво про реєстрацію збірника «Педагогічні інновації: ідеї, реалії, перспективи» КВ 10461 від 27.09.2005 вважати недійсним.

Господарський суд Київської області повідомляє про підготовку матеріалів щодо обрання безстроково на посаду судді господарського суду Київської області **Карпечкіна Тараса Петровича.**

Постановою Господарського суду м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-Б) від 22.02.2010 р. у справі № 50/828 Товариство з обмеженою відповідальністю «Електро-Ком-Л2» (01103, м. Київ, вул. Кіквідзе, буд. 12-а, кім. АПП, ЄДРПОУ 32053446, п/р 26009103413001 в ЗАТ «Альфа-Банк», МФО 300346) визнано банкрутом, відкрито ліквідаційну процедуру та ліквідатором призначено Приватне Підприємство «ТА «Едвайс Груп» (01024, м. Київ-24, а/с 99).
Заяви кредиторів приймаються протягом 30 днів з дня публікації оголошення.

Постановою Господарського суду м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-Б) від 22.02.2010 р. у справі № 50/28-б Товариство з обмеженою відповідальністю «Електро-Ком-Дн1» (01103, м. Київ, вул. Кіквідзе, 12-а, кім. 2, Код ЄДРПОУ 31792864, п/р 26000060243703 в КБ «Приват Банк», МФО 305299) визнано банкрутом, відкрито ліквідаційну процедури та ліквідатором призначено Приватне Підприємство «Акцент Експо» (01024, м. Київ-24, а/с 99).
Заяви кредиторів приймаються протягом 30 днів з дня публікації оголошення.

Постановою Господарського суду м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-Б) від 23.02.2010 р. у справі № 44/47-б Товариство з обмеженою відповідальністю «Тіджеркомпані» (04112, м. Київ, вул. Оранжерейна, буд. 3, ЄДРПОУ 34190303, п/р 26008001092221 в ОПЕРУ АКБ «Укрсоцбанк», МФО 300023) визнано банкрутом, відкрито ліквідаційну процедуру та ліквідатором призначено Приватне Підприємство «Трейдмакс - Інвест» (01024, м. Київ-24, а/с 99).
Заяви кредиторів приймаються протягом 30 днів з дня публікації оголошення.

Ліквідатор ВАТ «Європейський банк розвитку і заощаджень»
повідомляє про продаж на аукціоні нерухомого і рухомого майна банку, розташовані за адресою: Автономна Республіка Крим, м. Ялта, вул. Київська, 5, а саме:
Лот № 1 Нежитлова будівля літера «А» загальною площею 595, 2 м. кв. і рухоме майно, розташовані за адресою: Автономна Республіка Крим, м. Ялта, вул. Київська, 5.
Початкова ціна — 8 315 583 грн. з урахуванням ПДВ.
Аукціон відбудеться через 30 днів після опублікування об 11:00 за адресою: м. Київ, пр-т Л. Глушкова, 1, УУТБ (павільйон № 6). Кінцевий термін прийняття заяв для участі у аукціоні — за 3 дні до початку аукціону, організатор аукціону УУТБ та БК № 12 ПП «МАРВА».
Гарантійні внески складають 10% від початкової ціни лоту і вносяться на р/р 260083010794 в ТОВ КБ «Актив-Банк» м. Київ, МФО 300852, код ЗКПО 33778197, ПП «МАРВА».
Реєстраційний внесок складає 51,00 грн. з ПДВ і вноситься по кожному лоту окремо на рахунок УУТБ, р/р 2600700004058 у ТОВ «ПРАВЕКС-БАНК» в м. Києві, МФО 321983, код ЗКПО 16470831.
З питань ознайомлення з майном та за більш докладною інформацією звертатись за тел. 8 (044) 596-93-24.

● Постановою Господарського суду м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-б) № 49/507-б від 17.02.2010 року ПП «Транзит» (04060, м. Київ, вул. Ольжича, 15, кв. 25, код 16477939) визнано банкрутом.
Ліквідатором по вищезазначеному підприємству призначено арбітражного керуючого Головачова Ігоря Миколайовича (ліцензія серії АБ № 176151 від 08.08.2005 р., м. Київ, пр-т 40-річчя Жовтня, 106/2, кв. 12).
● Постановою Господарського суду м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-б) № 50/67-б від 12.02.2010 року ПП «Оліан» (01025, м. Київ, вул. Володимирська, 7, оф. 1, код 30524302) визнано банкрутом.
Ліквідатором по вищезазначеному підприємству призначено арбітражного керуючого Яціва Олега Романовича (ліцензія № 271798 від 21.04.2006 р., м. Київ, пр-т Тичини, 12-б, кв. 116).
● Постановою Господарського суду м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-б) № 49/506-б від 17.02.2010 року ТОВ «РСУ» (04050, м. Київ, вул. Глибочицька, 16, код 33405757) визнано банкрутом.
● Постановою Господарського суду м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-б) № 50/65-б від 12.02.2010 року ПП «Айкон» (01032, м. Київ, вул. Жилянська, 120-Б, код 32855626) визнано банкрутом.
Ліквідатором по вищезазначеним підприємствам призначено арбітражного керуючого Лецкана Вячеслава Львовича (ліцензія серії АБ № 271494 від 26.10.2005 р., 03057, м. Київ, вул. Довженка, 16-в, кв. 42).

Інформація про продаж майна на аукціоні:

Організатори аукціону: Українська Універсальна товарна біржа та Брокерська контора ФГ "Озиме покоління".

Повторно продається майно ВАТ "АК " Свема" зі зниженням початкової ціни на 30%:

ЛОТ №1: Обладнання будівлі № 1. Всього 64 одиниці обладнання:

№	Найменування	Рік	Інв. №
1	Агрегат нанесення воскового шару	1948	1433
2	Агрегат нанесення воскового шару	1948	1435
3	Агрегат досушки	1948	1436
4	Агрегат нанесення воск. та зелен. шару	1956	1438
5	Агрегат для сушки осн.кін.	1958	1439
6	Дозувальний насос	1969	8826
7	Ліфт вантаж-ний 1000 кг	1963	10075
8	Машина для різки основи	1964	10238
9	Агрегат для підігріву води	1964	10634
10	Агрегат досушки	1965	13678
11	Агрегат досушки	1965	13679
12	Агрегат досушки	1965	13680
13	Кондиціонер-повітреохолоджувач	1965	13682
14	Підігрівач для колодію	1964	13717
15	Ліфт вантажний	1966	15981
16	Кондиціонер ПД-10 воздух.	1967	17644
17	Шафа управління	1967	23545
18	Фільтр-прес	1971	26006
19	Фільтр-прес	1971	26008
20	Дозувальний насос	1971	28112
21	Прес-фільтр	1971	29557
22	Прес-фільтр	1971	29558
23	Прес-фільтр	1971	29559
24	Шліфувальний станок	1948	35224
25	Станок верт. свердлильний	1975	41035
26	Кондиціонер-повітреохол.	1976	44130
27	Кондиціонер-повітреохол.	1976	44131
28	Кондиціонер КТ-30 повітреохолоджувач	1978	52957
29	Кондиціонер КТ-40 повітрехолоджувач	1980	56746
30	Термошафа	1980	57677
31	Щит КИП з приборами	1971	58401
32	Щит КИП з приборами	1971	58403
33	Щит КИП з приборами	1968	58412
34	Щит КИП з приборами	1968	58413
35	Щит КИП з приборами	1968	58414
36	Щит КИП з приборами	1968	58415
37	Щит КИП з приборами	1968	58416
38	Щит КИП з приборами	1968	58417
39	Щит КИП з приборами	1968	58418
40	Щит КИП з приборами	1961	58419
41	Щит КИП з приборами	1961	58420
42	Щит КИП з приборами	1961	58422
43	Щит КИП з приборами	1961	58423
44	Щит КИП з приборами	1961	58424
45	Щит КИП з приборами	1962	58425
46	Щит КИП з приборами	1962	58426
47	Насос	1984	68779
48	Фільтр-прес	1987	76584
49	Фільтр-прес	1987	76585
50	Фільтр-прес	1988	79205
51	Фільтр-прес	1988	79206
52	Мотороллер "Муравей"	1990	84041
53	Насос К-290-30	1990	84784
54	Станок точильно-шліфув.	1992	87492
55	Збірник для лаку	1961	6656
56	Збірник	1961	7491
57	Агрегат для приготув. воск. розчину	1962	7492
58	Збірник 300л	1963	10039
59	Збірник для лаку	1964	11929
60	Мірник 630л	1984	69077
61	Мірник 630л	1984	69078
62	Мірник 630л	1984	69079
63	Мірник 630л	1984	69080
64	Причіп тракторний 2ПТС-4	1991	86458

Місцезнаходження майна : вул.Гагаріна, буд.1, м. Шостка, Сумської області.

Початкова ціна : 17132 грн. 47 коп. (сімнадцять тисяч сто тридцять дві грн. 47 коп.) в т.ч. ПДВ.

Сума застави: 2000,00 грн. (дві тисячі грн.).

Опис та стан майна: Фізичний знос - 60% - 98%. Стан майна - морально та фізично застаріле. Знаходиться в непридатному до використання стані, розукомплектоване. Корозія металу. Нормативний строк використання закінчився.

Умови продажу майна з аукціону:

— проведення розрахунків за придбане майно, за незалежну експертну оцінку (5055 грн. з ПДВ) здійснюється Покупцем (переможцем аукціону) протягом 3 (трьох) банківських днів з дня проведення аукціону;

— засоби платежу для фізичних та юридичних осіб - грошові кошти;

— у випадку відмови від підписання Покупцем протоколу аукціону або договору купівлі-продажу придбаного майна, гарантійний внесок (сума застави) Покупцю (переможцю аукціону) не повертається;

— повернення суми застави іншим учасникам протягом трьох діб після проведення аукціону, за виключенням суми банківських послуг

Аукціон буде проведений **"06" квітня 2010 року** об 11.30 год. за адресою: Сумська область ,м.Шостка, вул.Прорізна,12. Брокерська контора УУТБ ФГ "Озиме покоління".

Кінцевий термін прийняття заяв для участі в аукціоні - за 3 (три) робочі дні до дати проведення аукціону.

Реєстраційний внесок за лот- 102 грн. 00 коп. разом з ПДВ та сума застави (без ПДВ) вносяться окремо на Р/р 260092564 в АТ "Ерсте Банк" в м.Київ, МФО 380009, Код 32054336, одержувач Брокерська контора ФГ "Озиме покоління".

За детальною інформацією та з приводу огляду та ознайомлення з майном звертайтесь в робочі дні до Брокерської контори ФГ "Озиме покоління" за адресою: м.Шостка, вул.Прорізна,12, або за тел. (05449) 7 01 75 та (097) 926 35 77, з 9-00 год. до 17-00 год., в термін з моменту публікації оголошення про продаж до дня припинення прийняття заявок на участь в аукціоні.

Закрите акціонерне товариство "Артемівський завод шампанських вин "Артемівськ Вайнері"
(84500, Донецька область, м.Артемівськ, вул.Патриса Лумумби,87)

Повідомляє про проведення чергових загальних зборів акціонерів, які відбудуться 23 квітня 2010року о 14 годині 00 хвилин за адресою: 84500, Україна, Донецька область, місто Артемівськ, вулиця Патриса Лумумби, будинок 87, клуб ЗАТ "Артемівський завод шампанських вин "Артемівськ Вайнері", зал №1.

Реєстрація учасників загальних зборів акціонерів буде проводиться 23 квітня 2010 року з 12.00 до 13.45 за місцем проведення загальних зборів акціонерів. Для участі у загальних зборах акціонерів необхідно мати: акціонерам - паспорт, представникам акціонерів - паспорт та довіреність, оформлену згідно вимог чинного законодавства України.

Телефон для довідок: (06274) 9-85-74.

Порядок денний:

1. Обрання голови та секретаря загальних зборів акціонерів.
2. Обрання лічильної комісії.
3. Затвердження робочого регламенту загальних зборів акціонерів.
4. Звіт Генерального директора про фінансово-господарську діяльність акціонерного товариства за 2009рік та основні напрямки розвитку у 2010році.
5. Звіт Наглядової ради за 2009рік.
6. Звіт та висновки Ревізійної комісії про фінансову звітність акціонерного товариства за 2009рік.
7. Затвердження фінансової звітності акціонерного товариства за 2009рік та основних напрямків розвитку у 2010році. Затвердження розподілу прибутку і збитків за 2007р., 2008р., 2009рік.
8. Затвердження інвестиційної програми розвитку Закритого акціонерного товариства "Артвин" на 2010-2015р.р.
9. Перевибори Генерального директора.
10. Перевибори членів Ревізійної комісії.
11. Прийняття рішення про переведення випуску акцій документарної форми існування у бездокументарну форму існування.
12. Затвердження Депозитарію, який буде обслуговувати випуск акцій бездокументарної форми існування;
13. Затвердження Зберігача, у якого акціонерне товариство буде відкривати рахунки у цінних паперах власникам акцій.
14. Затвердження протоколу рішення про переведення випуску акцій документарної форми існування у бездокументарну форму існування.
15. Про припинення дії договору на ведення реєстру №123/01-2009 від "14" липня 2009 року та визначення дати припинення реєстру.
16. Внесення змін до Статуту акціонерного товариства, пов'язаних з переведення випуску акцій документарної форми існування у бездокументарну форму, шляхом викладення Статуту в новій редакції, та затвердження Статуту в новій редакції.

Додаткова інформація
Основні показники фінансово-господарської діяльності
Закритого акціонерного товариства "Артемівський завод шампанських вин "Артемівськ Вайнері"(тис.грн.):

Найменування показників	період	
	звітний	попередній
Усього активів	355 418	300 234
Основні засоби	103 126	63 504
Довгострокові фінансові інвестиції	-	-
Запаси	112 535	139 021
Сумарна дебіторська заборгованість	113 403	85 453
Грошові кошти та їх еквіваленти	2 971	7 463
Нерозподілений прибуток	125 324	111 963
Власний капітал	196 726	183 365
Статутний капітал	46 978	46 978
Довгострокові зобов'язання	9 582	3 509
Поточні зобов'язання	149 110	113 360
Чистий прибуток (збиток)	13 361	19 357
Середньорічна кількість акцій (шт.)	-	-
Кількість власних акцій, викуплених протягом періоду (шт.)	-	-
Загальна сума коштів, витрачених на викуп власних акцій протягом періоду	-	-
Чисельність працівників на кінець періоду (осіб)	605	725

Генеральний директор ЗАТ «Артемівський завод шампанських вин «Артемівськ Вайнері» Гаркуша О.Ю.

СВК ім. Чкалова Красногвардійського району, АР Крим,
приймає претензії по майновим паям протягом місяця з дня публікації оголошення за адресою: 97033, с. Удачне, контора, Красногвардійський район, АР Крим.

Закрите акціонерне товариство «Діпроверф» повідомляє Вам про прийняті рішення чергових Загальних Зборів Акціонерів Закритого акціонерного товариства «Діпроверф», з наступних питань:

1. Про припинення діяльності ЗАТ «Діпроверф» шляхом ліквідації;
2. Про призначення членів та Голови ліквідаційної комісії в наступному складі:

I) Голова ліквідаційної комісії - Богачук Е. Г. (ідентифікаційний код - 2328214893);

II) Член ліквідаційної комісії - Деревицька Л. М. (ідентифікаційний код - 17921004028);

III) Член ліквідаційної комісії - Крикун О. Ю. (ідентифікаційний код - 2217317047).

Адреса ліквідаційної комісії: м. Київ, проспект Возз'єднання, 15, офіс 710.

3. Строк заявлення вимог кредиторів 2 місяці з моменту опублікування повідомлення про припинення діяльності Товариства. Адреса для заявлення вимог кредиторів: 02160, м. Київ, проспект Возз'єднання, 15, ЗАТ «Діпроверф», оф. 710.

Господарським судом Кіровоградської області (25006, м. Кіровоград, вул. В'ячеслава Чорновола, 29/32) 08.02.2010 р. порушено провадження у справі № 11/6 про банкрутство товариства з обмеженою відповідальністю «Олеко Тел» (25015, м. Кіровоград, вул. Карла Маркса, 11/11, к.6, офіс 34, рахунок 26008064599201 у ВАТ «Сведбанк», м. Київ, МФО 300164 , код ЄДРПОУ 32324892). Розпорядником майна назначено Білгу Інну Володимирівну, ліцензія серія АВ № 499010 від 18.11.09 р. (25030, м. Кіровоград, пр-т Правди, 7, к. 5, кв. 4). Заяви кредиторів та санаторів приймаються протягом тридцяти днів з дня публікації оголошення.

Постановою Господарського суду Кіровоградської області (25022, м. Кіровоград, вул. Вячеслава Чорновола, 29) від 24.02.2010 року по справі № 2/68 визнано банкрутом приватне підприємство «Лютек-Сервіс» (25014, м. Кіровоград, вул. Промислова, 1), код ЄДРПОУ 35347294, р/р 26007980040250 в ЦРВ ПАТ «Мегабанк», МФО 351629. Ліквідатором призначено Савоніну О. Є. (Ліцензія АБ № 271759 від 29.03.06 р., 25006, м. Кіровоград, вул. Преображенська, 3а, кв. 39).

Господарським судом Донецької області (вул. Артема, 157, м. Донецьк, 83048) постановою від 01.12.2008 р. по справі № 5/45Б визнано банкрутом Сільськогосподарське товариство з обмеженою відповідальністю «Кірова» (84527, Донецька область, Артемівський район, с. Кірове, вул. Кірова, 4, код ЄДРПОУ 00697981, р/р 260032785 в ВАТ «Райффайзен банк Аваль», МФО 335076), введена ліквідаційна процедура. Ліквідатором по справі призначено арбітражного керуючого Шипітько Олега Борисовича (ліцензія серії АБ № 176233), адреса: вул. Паркова, буд. 85, кв. 131, м. Краматорськ, Донецька обл., 84331.

Постановою Господарського суду Чернівецької області від 05.07.2005 р. у справі № 8/126/б (м. Чернівці, вул. Кобилянської, 14) ТОВ «ім. Шевченка» (с. Ярівка Хотинського р-ну Чернівецької обл., код ЄДРПОУ 30769457) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру у відповідності до ст. 52 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом». Ухвалою суду від 24.02.2010 р. припинено спрощену процедуру та здійснено перехід до ліквідаційної процедури передбаченої ст. ст. 22-23 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом», ліквідатором призначено арбітражного керуючого Нестіну Олену Володимирівну (ліцензія серії АВ № 499074 від 18.12.2009 р., м. Чернівці, вул. Гоголя, буд. 6, кв. 7). Претензії кредиторів приймаються протягом тридцяти днів з дня опублікування оголошення.

До відома громадськості

Відкрите акціонерне товариство «Дніпропетровський завод медустаткування», м. Дніпропетровськ, вул. Мандриківська, 47, тел./факс 370-11-41 подав до Національної комісії регулювання електроенергетики заяву про видачу ліцензії з постачання електроенергії за нерегульованим тарифом за місцем здійснення заявленої діяльності: Дніпропетровська обл., м. Дніпропетровськ, вул. Мандриківська, 47, відкрите акціонерне товариство «Дніпропетровський завод медустаткування».

Господарський суд Полтавської області (36000, м. Полтава, вул. Зигіна, 1) ухвалою від 16.11.2009 р. порушив провадження у справі № 18/117 про банкрутство Дочірнього підприємства Національної акціонерної компанії «Надра України» «Полтаванафтогазгеологія» (36014, м. Полтава, вул. Маршала Бірюзова, 7, код ЄДРПОУ 01431630; п/р 260053011391 у філії Полтавського обласного управління ВАТ «Державний ощадний банк України», МФО 331467). Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Капелюшного Ігоря Вікторовича (03037, м. Київ-37, а/с 53; ліцензія серії АВ № 470227 від 01.03.2010 р.). Заяви кредиторів та санаторів приймаються протягом тридцяти днів з дня публікації оголошення за адресою розпорядника майна, боржника та Господарського суду Полтавської області.

Постановою Господарського суду Луганської області (91016, м. Луганськ, пл. Героїв ВВВ, 3А) від 18.02.2010 р. у справі № 42/170б-12/6б визнано банкрутом в порядку ст. 52 ЗУ «Про відновлення платоспроможності...» Товариство з обмеженою відповідальністю «Донагро-2007», ід. код 35456468; адреса: 91000, м. Луганськ, вул. Радянська, буд. 40. Ліквідатором призначено Кондратенко Павла Олександровича (поштова адреса: 91002, м. Луганськ, діл. Цупова, 22; ліцензія АВ № 499044 від 04.12.09 р.). Заяви кредиторів приймаються протягом місяця з дня публікації цього оголошення.

Ухвалою Господарського суду міста Києва від 25.01.2010 р. у справі № 15/47-б порушено провадження у справі про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «Гранд Міндер» (03143, м. Київ, вул. Заболотного, буд.15, код ЄДРПОУ 35838430). Розпорядником майна підприємства призначено арбітражного керуючого Корнієнка Миколу Григоровича (ліцензія серія АВ № 482136 від 26.10.2009 р.).

Постановою Господарського суду м. Києва по справі № 44/613-б-50/101-б від 26.02.2010 р. визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру стосовно ТОВ «Нові енергетичні технології-плюс» (01011, м. Київ, вул. Рибальська, 13; код ЄДРПОУ 35690460). Ліквідатором призначено ТОВ «Міжнародні телекомунікаційні системи» (01010, м. Київ, вул. Січневого Повстання, 26). Вимоги кредиторів приймаються Ліквідатором протягом місяця з дня виходу оголошення.

Постановою Господарського суду м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-б) від 03.03.2010 р. у справі № 15/85-б визнано банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю «Торговий дім «Універсалкомплект» (м. Київ, вул. Лейпцизька, 5-а, код ЄДРПОУ № 33497319), відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором банкрута призначено Товариство з обмеженою відповідальністю «Олтон сервіс 08» (Київська область, м. Вишгород, вул. Б. Хмельницького, 2, код ЄДРПОУ № 36076912). Письмові заяви кредиторів направляти до Господарського суду м. Києва або ліквідатору протягом одного місяця з дня опублікування оголошення.

Постановою Господарського суду м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-б) від 26.02.2010 р. у справі № 49/429-б-50/84-б визнано банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю «Торгівельно-впроваджувальна компанія «ОТМ» (04080, м. Київ, вул. Фрунзе, 20-22, код ЄДРПОУ 35670664) та відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором банкрута призначено Товариство з обмеженою відповідальністю «Лу-Сін» (код ЄДРПОУ № 35912613). Письмові заяви кредиторів направляти до Господарського суду м. Києва або ліквідатору протягом одного місяця з дня опублікування оголошення.

ТОВ «Лоррі-Трейдінг ЛТД», код 35235732, повідомляє про ліквідацію (Протокол від 01.03.2010 р.). Ліквідкомісія приймає претензії протягом 2 місяців з дати публікації цього повідомлення за адресою: 03191, м. Київ, вул. Лятошинського, б. 4А/289.

Керівництво компанії ЗАТ «Український Страховий Дім» у зв'язку з втратою договорів страхування ОСЦПВ просить вважати недійсними такі номери: ВС/8744592, ВС/8744823

ОГОЛОШЕННЯ
про зміну адреси, за якою працює ліквідатор банку

Повідомляємо, що з 22 лютого 2010 року ліквідатор Комерційного банку «Українська фінансова група» - товариство з обмеженою відповідальністю працює за адресою: 04655, м. Київ, вул. Глибочицька, 58, **контактний телефон: 067-462-62-41.**

Ліквідатор КБ «УФГ»-ТОВ О. А. Рябов.

Господарський суд Донецької області повідомляє про підготовку матеріалів щодо обрання на посаду судді господарського суду Донецької області безстроково

Морщагіної Наталії Станіславівни,

яка була призначена Указом Президента України від 22.09.2005 р. № 1308/2005 на посаду судді господарського суду Донецької області строком на п'ять років.

6 березня в Україні хмарно, у більшості областей — сніг, на півдні — з дощем, місцями сильні опади, налипання мокрого снігу, хуртовини. Вітер північно-східний, північно-західний, 7—12 м/с, посилення до 15—22 м/с, у Криму й Приазов'ї до 25 м/с. На дорогах — ожеледиця. Температура вночі 1—9 градусів морозу, у Карпатах 10—16 градусів морозу. На півдні вночі й удень від 1—5 градусів морозу до 1—5 тепла, у Криму 3–8 градусів тепла.

ЦЬОГО ДНЯ, 6 БЕРЕЗНЯ

■ **1475.** Народився Мікеланджело Буонарроті, італійський живописець, скульптор, архітектор і поет, класик світового мистецтва. ■ **1870.** Помер Дмитро Бібіков, військовий губернатор Київської губернії та генерал-губернатор Подільської й Волинської губерній. Зібрану ним бібліотеку з 14 тис. томів його дочка подарувала Київському університетові. ■ **1918.** Центральна Рада ліквідувала в Україні губернії. Країну було поділено на 32 землі. ■ **1939.** У столиці УРСР відкрито пам'ятник Тарасові Шевченку. ■ **1944.** Відновила перервану війною роботу Київська кіностудія художніх фільмів. ■ **1980.** Не стало письменника, майстра новели Григора Тютюнника. ■ **1990.** В СРСР прийнято закон «Про власність». Уперше в радянській історії проголошувалась рівність усіх форм власності, в тім числі іноземної та приватної.

КАРИКАТУРИСТ ПРОДОВЖУЄ ТЕМУ

Фото Олекси ВАЩЕНКА.

Мал. Вадима СИМИНОГИ.

☞ ***Єдине, чого ніколи не було, нема сьогодні і ніколи не буде, — жіноче джентльменство.***

НЕДЖЕНТЛЬМЕНСЬКІ ДУМКИ

☞ ***Президент видав указ: з 8 березня дівчат, котрі зважуються в наш час на заміжжя, нагороджувати медаллю «За мужність».***

☞ ***Якщо ваш чоловік тиняється, де попало, значить, від вас йому ще не перепало.***

☞ ***Жінка, якщо захоче, будь-яку справу доведе до кінця.***

☞ ***Вішалки чіпляються, як правило, на гачок.***

☞ ***Якщо жінка у вас під боком, чи говорить це про те, що вона вам геть набік?***

☞ ***Як часто чоловіки не цінують те, що їм легко дається!***

☞ ***«Не розумію цих чоловіків: навіщо, щоб отримати насолоду, їхати на риболовлю?»***

☞ ***Жінку можна приємно здивувати, тільки зробивши їй приємне.***

Віктор ІГНАТЕНКО.

Жіноче серце

КАЗКА

Крім канав поперечних, є ще канави поздовжні. Тому, уникнувши перших, пам'ятай про другі!

На березі замерзлого Київського озера сиділа якось така собі Марія Іванівна й чекала на свого нареченого, досі їй незнаного, а тільки провіщеного.

Як відомо, заморська, або хоча б з того берега, діва завжди здається прекрасною не менш, ніж колись здавалися декому Прекрасна Єлена спартанська або Василиса Прекрасна російська.

Тому, довідавшись, що якась Марія Іванівна, уславлена красою, сидить на тому березі озера й чекає на якогось нареченого, такі собі двоє Іванів Івановичів із цього берега вирушили просто до неї, добираючись до її серця кожний по-своєму. Однак найкоротшим шляхом, що означає — якнайшвидшим, і тому прямим, а не обхідним, по кризі, а не берегом.

Перший Іван Іванович був незграбний, як у мові, так і в ногах, тому добирався до серця Марії Іванівни по кризі, як та корова. І оскільки добирався незграбно, а отже, раз у раз ковзав, раптом сковзонув так, що в'їхав прямісінько в серце Марії Іванівни!

Другий Іван Іванович, пробираючись по кризі й боячись посковзнутися і в'їхати куди-небудь, як не в ополонку, то в тріщину, а також бажаючи дійти до Марії Іванівни будь-що-будь, вирішив просуватися, хоч і повільно, але твердо, упевнено й з гарантією. Тому прихопив із собою лома і, вибиваючи для кожного кроку заглибину в кризі, просувався до того берега повільним, але твердим кроком!

Навесні, коли станув лід, водою прибило труп другого Івана Івановича (звичайно, без лома в руках) просто до того місця, де колись сиділа відома Красуня, котра потім пішла разом з тим Іваном Івановичем.

Мирослав МИЛОРАДОВИЧ.

Мал. Миколи КАПУСТИ.

7 МІШКІВ ГРЕЧАНОЇ ВОВНИ

У чому різниця

У Парижі кажуть «шукайте жінку!», а в нас кажуть «шукайте депутата!».

Управління персоналом

Раніше країною могла керувати будь-яка кухарка, сьогодні — будь-який шахраюга.

Олександр ПЕРЛЮК.

Одкровення моськи

Під мухою і слон не страшний.

Борис РЕВЧУН.

СТАРІ ПІСНІ ПРО ГОЛОВНЕ

☞ ***«В оппозицию девушка провожала бойца...»***

☞ ***«...И в запой отправился парень молодой!»***

☞ ***«Раньше думал о Родине, а теперь о себе...»***

☞ ***«Как-то летом на рассвете заглянул в соседский сайт...»***

☞ ***«Не страшны дурные вести, с гриппом боремся на месте...»***

Новітні тексти зібрав Віталій СКОБЕЛЬСЬКИЙ.

Під час розлучення

Були кохання і сім'я.
Та кіт дорогу перебіг.
Отож запитує суддя:
— Який у вас є аргумент?
— У нас відомий всім синдром, —
Подружжя каже. —
И це не сміх:
Живемо, наче кішка з псом,
Мов ми прем'єр та президент.

Олег ШРАМКО, пенсіонер.
Суми.

СЛОВНИК-ЖАРТІВНИК

Аскеза (*англ.*) — жінка, яка задає багато запитань
Прикметник — забобонний чоловік
Шпанка — хуліганка-малолітка
Українська кухня — кухня площею 4 квадратні метри
Шосте почуття — шосте заміжжя
Бой-баба (*англ.*) — гермафродит
Неземне кохання — адюльтер на теплоході
Сибірська язва — жінка-сибірячка
Морська корова — дебела русалка

Борис РЕВЧУН.

Сталося...

Валерія Новодворська, російський політичний діяч:

— А от хто міг голосувати за Януковича і як могло статися, щоб люди при здоровому глузді й твердій пам'яті проголосували за це радянське барахло з камери схову, уцінене.

Від чергового:

— *До вашого відома, в нас «беушні» базари дають найбільший виторг.*

ДОШКА ПОШАНИ

Пульс міряли?

Юлія Тимошенко, відставлений прем'єр (про В. Януковича):

— Можу сказати, що сьогодні його гольф і теніс завершується й він щодня звітуватиме перед країною, перед опозицією. Щодня ми будемо тримати руку на пульсі.

Від чергового:

— *Назвіть імена тих, хто буде тримати руку, щоб ми знали, в чиїх кишенях пульсуватиме життя.*

Результат гарантовано

Ірена Кільчицька, заступник міського голови Києва:

— Я не сильний дипломат. Мене для дипломатичного корпусу використовувати не можна. Мене добре використовувати там, де треба розірвати відносини. Причому я можу зробити це зовсім безкорисливо, з гарантією на найближчі сто років.

Від чергового:

— *Вас уже використали для того, щоб розірвати відносини з киянами мінімум на сто років.*

Проплачена опозиція

Ганна Герман, заступник голови адміністрації Президента:

— Кілька днів тому Тимошенко на всю Україну громогласно заявила, що тої ж миті, як парламент висловить недовіру урядові, вона негайно піде у відставку. Замість цього пішла у відпустку. Оплачувану. Навіть дуже оплачувану, тому що державі її відпустка обійдеться більш ніж у 20 тисяч гривень.

Від чергового:

— *А що тут дивного? Тимошенко в опозиції — що у відпустці. Але за її рахунками обов'язково платитимете ви!*

Мал. Вадима СИМИНОГИ, Михайла САЧКА, Василя ФЛЬОРКА.

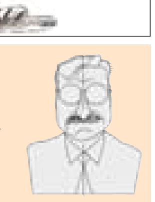

Чергував по «Куреню» Віталій СУДДЯ.

Наступний номер газети «Голос України» вийде 10 березня.

Редактор номера Володимир КОРОЛЮК.

Редколегія: Леонід **БРОВЧЕНКО,** Анатолій **ГОРЛОВ,** Сергій **ДЕМСЬКИЙ,** Віталій **ЖЕЖЕРА,** Іван **ІЛЛЯШ,** Світлана **ПИСАРЕНКО,** Віталій **СУДДЯ.**

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

(р) Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, 08775, для підприємств і організацій — 60955.

Передплатна ціна на 2010 рік: для фізичних осіб — 10,00 грн. та 6,00 грн., для підприємств і організацій — 30,00 грн на місяць.

Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 150000.

Друк: ТОВ «Мега-Поліграф», 04073 м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14, тел. (044) 581-68-15

Зам. 16368

Макет, верстка — редакція газети «Голос України».

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

☎ **ТЕЛЕФОНИ:**
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56, 453-44-57;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»